

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

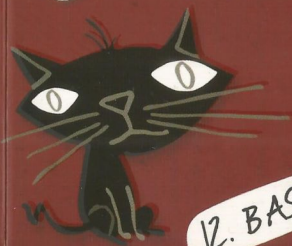
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sıtkı Sıyrılmış
Mahallesi
GAMSIZ
GİRİLMEZ

Bi'şey söylicem ama gülmek yok

12. BASKI

MİNE SOTA

carpe diem!

“ çünkü insana
en çok kitap yakışıyor
ve mürekkebin
kuruduğu yerde
kan akıyor! ”

carpe diem kitap

carpediemkitap.com

konsept danışmanı: ömer sevinçgöl
yazar: mine sota
yayın yönetmeni: sibel talay
editör: asena meriç
matbaacılık (16086)
kapak tasarımı: ravza kızıltaç
baskı-cilt: sistem matbaacılık
ilanlı: e-azma yolu no:8
zeytinburnu/istanbul
(0212)482 11 10

bi'şey söylicem ama gülmek yok

carpe diem kitap
lacivert yayıncılık san ve tic ltd şti.
cağaloğlu alemdar mah.
alayköşkü cad. no: 5 kat: 2
fatih / istanbul
0212 514 63 89 / 0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com
www.carpediemkitap.com
copyright© carpe diem kitap
yayıncılık sertifika no: 12366

gençlik-anlatı-mizah
ciddi ciddi komik kitaplar-1
isbn: 978-975-6107-63-8
1.baskı, istanbul, mart 2013
12.baskı, istanbul, mart 2009

mine sora

bi' şey söylicem
ama gülmek yok

mine sota

1972’de dünyada doğdu. saklambaç oynadı, okula gitti, otobüs kuyruğunda sıra bekledi, türk filmleri izledi, gazetenin verdiği ansiklopedilerden almak için kupon biriktirdi...

kendini bildi bileli yazar olmak istedi. tabi kastettiği “gönül yazar” değildi.

ilk yazı çalışmaları, evdeki duvarlara keçeli kalemle serbest yazım şeklinde başladı. sonra kağıda geçti. bilgisayar virüsünün insanlara bulaşmadığına ikna olunca yazmaya bilgisayarda devam etti.

çeşitli dergilerden okurlarına seslendi.

yayımlanmış beş adet kitabı bulunmakta. halen yazmakta, yazmakta ve yazmakta...

içindekiler

işte böyleyken böyle... / 7
hepinize günaydın / 13
yeşil bıyıklı sami amca / 18
topuklu sacide / 21
sokak sakinleri / 23
memnun oldum necati / 26
düriye'nin kalayları / 29
necati'nin تنها yanları / 32
florayn şermin / 35
bingil bingil, dangıl dungu / 39
çıt çıt nermin / 41
şadumaaannnnnn / 46
tozlu dede / 51
hayriye hanım teyze / 54
velet mi velet / 57
hani bir eeeeroöl vardı / 59
çocukluğum, eski dostum / 62
hatıra konservesi / 66
terbiyesiz çikolatalar / 70
tayfun ve canına yandımının dünyası / 74
yüzüklerin en efendisi / 79
hey vedat! bi baksana... / 82
her an gidici vasfiye teyze / 85
on yıllık ölü / 88
şifali eltiler / 91
gazi yakup amca / 95
tansiyon pazarlığı / 97
idrak yolları iltihabı / 100
aynı hamamlar, aynı taslar / 103
karga kanından çil kremi / 105

böcekçi abi /	108
şener prodakşin /	111
bol köpüklü fahriye teyze /	114
otobüs halkı /	117
eşref ile kezban'dan aile dramı /	121
ğaaaaaaaaaaaa!... senfoni /	125
emekliler ülkesi /	128
uzun kirpikli fehmi abi /	133
sıradaki sıram /	138
kuyrukta erkek direnişi /	141
can pazarı /	143
kalan sağlar bizimdir /	145
canımın içi cemil /	148
ayaküstü vasiyet /	151
uyuyan güzel teyze /	154
amcalar ve teyzeler /	157
zavallı ben /	160
talihsiz hayvancıklarım /	162
her gelen bize geliyo... /	166
eşşek kadar uzaylı /	169
kurtarıcı itfaiyeci /	172
sıtkı sıyrılmış /	175
hayal meyal muhayyel /	178
uzaylı mahallesi /	181
kazazede mükerrem /	183
ya ne uzaylısı ya! /	186
şıpıdık şıpıdık /	190
hepinize iyi akşamlar /	193

İŞTE BÖYLEYKEN BÖYLE...

Demek bu kitabı elinize alıp “Neden bahsediyor acaba?” diye tanıtım yazısını okumaya başladınız ha! O zaman emniyet kemerlerinizi bağlayıp, derin bir nefes alarak okuyun bakalım. Bunu siz istediniz!

“Dikkat! Kütahya’dan gelip Antarktika’ya gitmekte olan Zonguldak yolcularının dikkatine! Mars’a gidecek olan otobüsümüz kalkmak üzeredir. Zırt Turizm hepinize hayırlı yolculuklar diler!” anonsuyla başlayıp, halı yıkama bağımlısı Fahriye Teyzenin bodrumuna saklanmış uzaylının yaka paça çıkartılıp tartaklanmasıyla biten bir günün hikâyesidir bu.

Bir hayat içindeki on yüz bin hayatın, on yüz bin hayatın içindeki bir tek hayatın hikâyesidir...

Karpuz çekirdeğinin içine sığdırılmış karpuzun, zamanı mutlaka gelir diye saklanan samanların, bir türlü kırağı çalmayan acı patlıcanların, her zaman söyleyecek bir çift lafı olanların, değirmenlerini taşıdıkları suyla döndürenlerin, attığı çığlıkları kimseye duyuramayanların hikâyesidir...

Hikâyeden bir günün değil, “Hadi ya! Deme be! Yok artık!” dedirtecek sıradan bir günün hikâyesidir...

Sokakta yürürken bir televizyon muhabiri size pat diye mikrofon uzatıp “En son ne zaman

delirdiniz? Ağladınız? Sevindiniz? Merhamet duydunuz? Şımartdınız? Âşık oldunuz? Acıdınız? Sinirlendiniz? Gözünüzden yaş gelene kadar güldünüz?” diye sorarsa, bu soruların cümlesine birden “Mine Sota’nın son kitabını okuduğumda.” diye cevap verebilirsiniz. Ve akabinde elinizdeki çantaya at gibi binerek “Dehh!” deyip sokak boyunca koşarak gözden kaybolabilirsiniz...

Bir ömrü bir güne sığdıran bir kelebek gibi, hayattan hayata konan bu kitap, size “Aman çimlere basmayalım, aman turistlere iyi davranalım, vergimizi de ödeyelim...” dışındaki iyilikleri de hatırlatacak, hatırlatmakla da kalmayıp içinizde, herkese merhamet etmek, yamuk yaptıklarımızdan özür dilemek, efendime söyleyeyim sokağa fırlayıp çevrede dolaşan insanları “İlepinizi çok seviyorum, canlarım benim!” diye sımsıkı kucaklayıp çay ısmarlamak, keçi gibi ağaçlara tırmanıp erik toplamak, ıslık çalarak su birikintilerinde zıplamak gibi istekler de doğuracaktır.

Yeşil bıyıklı Bakkal Sami Amcanın anadan üryan diye sattırmadığı jelibonların akıbetini, kafası içine göçük Tayfun’un yanıp tutuştuğu kıza ahirette takmak için aldığı yüzüğün kaç ayar olduğunu, küçük damacanasıyla su satan minik yetim Cemil’in kalan son bir bardak suyu da “susamıştır” diye annesinin mezarına dökerken aklından neler geçirdiğini, evlendiği andan itibaren dokuz ayda bir düzenli olarak çocuk dünyaya getiren Asuman Ablanın neden bu kadar verimli olduğunu, Zeki Müren’in Muhayyel Ablaya “Kabul buyurunuz efenim” diyerek niye bir bar-

da su verdiğini, balinaların denizatlarına bine-
rek neden dörtnala gittiklerini, burnunu selpağa
silen sümüklü böceğin neden bu kadar sümüklü
olduğunu, sukutırın altında kalan Mükerrerem
Ablanın deprem olmadan evden dışarıya neden
hiç çıkmadığını merak ediyorsanız, elinizde tut-
tuğunuz kitabı kasaya götürüp kitapçıya “Bunu
alıyorum!” deyin. Çünkü bu kitap da sizden stre-
sinizi alacak, anahtarını kaybettiğiniz moral
kapınızı aralayıp size, “Buyurun girin. Siz de bir
gün yüzü görün” diyecek.

Ha, “Söylemem derdimi kimseye, derman
olmasın diye.” şey ediyorsanız orası tabi ki sizin
bileceğiniz iş. Ama okuyan arkadaşlarınızın “Ay
bu kitaba bayıldım!” deyip sokaktaki kedilere
bile gülümsemesine de sakın fesatlanmayın.

Körlerin görmezden, sağırların duymazdan
gelerek birbirlerini seve seve ağırladığı, tasların
ve hamamların aynı kaldığı, herkesin şikâyet
edip kimsenin ayrılamadığı şu canına yandımı-
nın dünyasının kaç bucak olduğunu, bilimsel
olarak değil milimsel olarak açıklayan bu kitabı
okuyup cümle dertlerinizin üzerine üfleyin git-
sin. Stresle sıkılmış tüm vidalarınız gevşesin,
çocukluğunuz içinizden size bakıp muzipçe
gülümsesin, sizi gören herkes “Yok yok, sen de
bir haller var vaaarr...” desin, üzüntü, tasa, içini-
zi sıkkan ne varsa bitsin...

Keyifli keyifli okumalar, okudukça kıkır kıkır
gülmeler, güldükçe güzelleşmeler... Hadi baka-
lım.

Sıtkı Sıyrılmış
Mahallesi

GAMSIZ
GİRİLMEZ

HEPİNİZE GÜNAYDIN

“Kütahya’dan gelip Antarktika’ya gitmekte olan Zonguldak yolcularının dikkatine! Mars’a gidecek olan otobüsümüz kalkmak üzeredir. Lütfen yerlerinize! Zırt Turizm’i tercih ettiğiniz için hepinize teşekkür ederiz. İyi yolculuklar.”

“Hı?...”

“Anneeee! Ceyda bana küfür ettiiii!”

“Ne diyosun başımın belâsını! İki lâf edicez, burada bari bi rahat bırakın beni bee!”

“Anne etmedimmm!”

“İçinden etti. Ben duydum.”

“Çaaatt!”

“Ğağığaaööaaa!”

“Çabbukk evee!”

“Hıh??...”

“Ulan sayın yolcularımız! Ben kime diyorum ha! Binin şu tekeri patlayısca otobüse!”

“Höyhh!”

“Saygıdeğer dinleyicilerim sizleri önce en derin sevgi, saygı ve muhabbetlerimle selâmlıyorum. Lütfettiniz, geldiniz. Alkışlarınızla beni yücelttiniz. Elleriniz altın tutsun güzellerim! Sağ olun benim aziz, muhterem ve hatırşinas dinleyenlerim... Bana bu güzel çiçekleri gönderen sayın tornavida kralı Nahit Vidacioğlu’na, Zonguldak eşrafından sayın doktorum Ragıp Kalburüstü Beyefendiye ve sevgili anneciğim muhterem Zaferan Hanıma ve siz tüm şeker dinleyenlerime teşekkürü bir borç bilirim. Canlarımın, ciğerlerimm aşklarııııı...! “Dane dane benleri var yüzündee yüzündee yüzünde... Can alıcı bakışları gözündee gözündee gözünde.”

“Hufff!”

“Hey sayın yolcular! Hooop! Nereye yaa?! Çaylar müessesemizin ikramı falan değildir. Herkes ücretini ödesin. Yoksa kimse bu otobüse binemez. Bu bir soygundur, eller yukarı!”

“Offf!...”

“Sinsi levrekler, fesat istavritlerden nefret ediyordu. Kurnaz hamsiler ise ikisinin de ne mal olduğunu biliyordu... Midyelerin de içine kapanık olmalarına inanmamalı. Çünkü denizkestaneleri her şeyin farkındaydılar... Ve kambur balinalar, denizatlarına binerek hızla oradan uzak-

laştılar... Neyşınıl Cografi gururla sundu... Gelecekte görüşürüz... Unutmayın! Gelecek de bir gün gelecek!... Aşk bir sudur, iç iç kudur. Hepiniz hoşça kalın.”

“Düriye uyurgezermiş biliyo musun Mu-hayyel?”

“Ayyy ne korkunç! Evlerden dışarı!”

“Dülüllülü... dülülülülüüü!”

“Simitçiyaaaa! Taze gevrek simidiyaaaa!”

“Sayın yolcular. Hepinize yazıklaar olsun, tüüüüü!”

“Hıa hıa hıaaaa!...”

Hani korku filmlerinde öyle sahneler vardır ya, korkmaktan yorulmuş kurban adayı tam katili öldürdüğünü sandığında, yerde kıpırdamadan yatan katil bir anda pat diye gözlerini açıp donuk donuk bakar ya, bu sabah işte aynen öyle uyandım.

Pencerenin dibinde konuşan komşuların diyalogları, zırıldayan çocuklar, rüyamdaki bir türlü susmak bilmeyen en saçmasından ve de sapanından otobüs anonsu, kimin düğünü olduğunu bilmediğim bir düğündeki şarkıcının bol teşekkürlü karşılama konuşması, arada bir çalan telefonun dülülüsü, gece kapatmayı unuttuğum televizyondaki balıklı belgesel, yamuk yumuk bir

montajla uyku aralığma dolup beynimi tokatlamış, ardından omurilik soğanıma bir yumruk vurarak ortasından cücüğünü çıkarıp yemişti. Ve ben bu yüzden uyku âleminden uyanıklık âlemine balıklama dalmıştım.

Hatta rüyamın bir yerlerinde Nuri Alço bana bir demet çiçek uzatıp “Buyur al. Akşama bunlarla yemek yaparsın. Sarımsak da koy. Ama üşenirsen dışarıda da yeriz.” falan bile dedi. O esnada da küpe takmış bir sümüklü böcek, burnunu elindeki selpağa siliyordu.

Yavaşça sağ tarafımdan kalktım. Zaten istesem de sol tarafımdan kalkamazdım. Çünkü sol tarafım yoktu, yatakta aradım ama bulamadım. Sanırım bütün gece solumun üzerinde yatmaktan sol bölgem feci şekilde uyuşmuş, alıp başını gitmişti.

Parçalarımı birbirine ekleyip oturmayı başardıktan birkaç saniye sonra telefonumun alarmı çalmaya başladı: “Didtiri didtiri dit!”

Bastım düğmesine, kapattım çenesini.

Ayağa kalkıp oynatabildiğim kadar kollarımı oynatmaya çalıştım. Sözüm ona sabah egzersiziydi bu.

O sırada Hayrettin öttü. Hayrettin, bir horoz. Çevremdeki apartman ormanının içinde nerede yaşadığını hiçbir zaman bulamadığım dakik bir horoz. Hep aynı saatte birkaç kez öter ve susar. Bundan başka, varlığına dair bir delil yoktur. Ve bunu yıllardır yapar. Kaç yaşında olduğunu artık kendisi biliyor.

El yüz yıkama ve diş fırçalama etkinliğinden sonra mutfağa girdim. Ekmeğin kalmadığını hatırlayıp üzerimi değiştirdim ve evden çıktım.

Sabahın yedi buçuğunda gazete ve ekmek almak için, ne zaman kapanıp ne zaman açıldığını hiçbir zaman göremediğim ve benim “nöbetçi bakkal” dediğim yeşil bıyıklı Sami Amcanın bakkalına doğru yürümeye başladım.

YEŞİL BİYİKLİ SAMİ AMCA

Aslında bakkalın adı Sami değildi, Fahrettin'di. Ama ben kendisine neden bilmem “Sami Amca” diyordum. Rüzgârda sallanırken sürekli gacırdayan yağlı boyayla yazılmış tabelasında da “Sami” yazmıyordu. “Şentutukoğulları Gıda Mark” yazıyordu. Market kelimesinin sonundaki “et” yer yetmediği için alta yazılmıştı.

Yıllardır bakkallık yaptığından, onu orada satılan bir mamul gibi gördüğüm Sami Amca, başının tepesine hiç saç uğramamış, gözlükleri sürekli burnunun üzerinde duran, gömleğini gırtlığının son düğmesine kadar ilikleyen, arkasındaki rafta sıralanmış çeşit çeşit bisküviler kadar cansız ve sessiz duran bir adamcağızdı. Para üstünü genellikle tam veremez, ya eksik ya

fazla verirdi. Mekânla o kadar uyumluydu ki, sanki bakkal inşa edilirken oraya yerleştirilmiş, sonra da vidalarla tutturulup o mekânın bir parçası haline getirilmişti.

Fosforlu yeşil bıyıkları vardı. Mahalle halkı, onun bıyıklarının, günde beş paket sigara içtiği için böyle bir renk aldığını söylerdi, ama bilemiyorum.

Bu amcanın ilginç bir yanı da, adı Fahrettin olduğu halde kendisine “Sami Amca” dediğimde hiç itiraz etmemesi, “Adım Fahrettin kızım, ne Sami’si?” dememesiydi.

Bakkalın kapısına geldim. Kapının köşesinde duran, içine konulmuş, daha doğrusu tepilmiş sıcak ekmeklerden dolayı camlarından buhar süzülen ekmek dolabının yanına yanaştım. Kapıdan içeri baktım. İlginç! Sami Amca ayaktaydı.

Üstüne yine son düğmesine kadar iliklenmiş bir gömlek giymiş, fakat sabahın bu saatinde artık nereden icap ettiyse bir de kravat takmıştı. Altında ise ne alâka, mavi beyaz çizgili bir pijama vardı. Belini de göbeğinin üzerine kadar çekmiş, o vaziyette küçük çay kutularını rafa diziyordu.

Güleceğim gelmişti, ama gülemiyordum. Birden arkasını dönüp, sanki “1732’den beri bu bakkala kimse gelmedi!” diyecek gibi bir edayla bana baktı.

Kendisini süzmeyi birden kesip “Günaydın Sami Amca!” dedim. “Sahırmhırmğn” gibi bir şey söyledi. Sanırım “Sana da günaydın!” demekti bu.

Ekmek dolabındaki ekmeklerin buhardan dolayı ıslanmamış olanlarından iki tane alıp içeri girdim. Sami Amca hemen masadaki yerine oturdu.

“Gazete gelmedi mi?” diye sordum. “Gelecek” dedi. “Ne zaman?” dedim. Gene “Gelecek” dedi. Bu vaadinin hangi zaman dilimine ait olduğunu söylemedi. Israr etmedim.

Aldığım iki ekmeğin parasını uzattım. Araları sapsarı olan parmaklarıyla parayı elimden aldı. Üzerini bekledim, vermedi. “Ekmeğe zam mı geldi?” diye sordum. “Dünkü ekmeğin parasını da aldım, vermemiştin.” dedi. “Hayır Sami Amca, ben dün ekmek almaya bile gelmedim. Ondan önceki gün geldim, onun da parasını verdim.” dedim. Gözlerini kapadı. Yeşil bıyıklarını oynattı. Sanırım düşünüyordu. Sonra gözlerini açtı. “Tamam, doğrusun. Vermeyen topuklu Sacide’ydi...” dedi.

TOPUKLU SACİDE

Bir kez olsun topuksuz ayakkabı giymediği, hep bir karış topuklarla dolaşıp, yolda yürürken bütün mahalleyi tak takk takkkk! sesleriyle inlettiği için kendisine bu isim lâayık görüldüğü rivayetler arasındaydı.

Kulağına bilezik kadar küpeler takar, kolları kuyumcu vitrini gibi dolaşırdı. Fakat bakkaldan aldığı bir tek sakızı bile yazdırır, “yaz tahtaya al haftaya” sistemiyle hayatını sürdürürdü.

Suratını hiç makyajsız olarak görmediğim bu hanım, onca kozmetik malzemesini de deftere mi yazdırıyordu bilmem, taksitle ruj satılmadığını ya da bir sürümlük ruj olmadığını biliyordum. Ama sanki her boyadan kiloluk alıp avuç avuç suratına buluyordu. Yüzüne bazen o kadar çok fondöten sürerdi ki, bu halde gülümsemeye

kalksa suratındaki kalın tabaka, aylarca yağmur yememiş kurak toprak gibi çatlayıp patır patır dökülecek sanırdım.

Bazen denk geldiğimde, makyajının altındaki gerçek yüzünü merak edip çaktırmadan dikkatlice bakardım. Gözleri, oynamak için sokağa çıkmış, fakat diğer herkes eve gitmiş hissiyle bakıyor, saçları ne kadar rolüne hazır hale getirilmeye çalışılmışsa da “amaan boşver” gibi duruyor, dudakları söylemek isteyip de söyleyemediklerinin kıdemli tereddüdünü taşıyor gibiydi. İfadesi ise hepten kayıptı. Bu hanımı görünce hiç yaşamadığım bir şeylerin yorgunluğu çökerdi üzerime.

Kendisine ne zaman rastlasam selâm verirdim, ama o selâmımı almaz, bana hep “Mersi şekerim!” derdi.

Mahallemizin “Asoşeytit pires ajansı” olan komşumuz Muzaffer Teyzeden edindiğim bilgilere göre onun da adı aslında “Sacide” değilmiş. Mahalledeki kadınlardan biri, bu “Topuklu Sacide” denilen hanımın süsünü püsünü ve huyunu ezelî nefreti olan eltisi Sacide’ye benzettiğinden dolayı “Aynı bizim kör olasıca Sacide” dediği için kadının adı Sacide kalmış. Asıl adı “Melâhat”mış.

SOKAK SAKİ NLERİ

Bakkal Sami, verdiğim paranın üstünü yarı anlaşılır, yarı anlaşılmaz kendince bir ifadeyle “Gusra-kalma” diyerek avucuma uzattı. Aslında ne dediğini anlamayabilirdim, ama onu uzun zamandır tanıdığım için “Samice” bildiğimden kurduğu cümleyi anlamıştım. Uzattığı para üstünü aldım ve “Hayırlı işler!” diyerek bu bisküvi aromalı mekândan çıktım.

Arkamdan “Gaste gelecek!” diye seslendi. Dönüp “Ne zaman?” dedim. “Gelecek!” dedi ve kaldığı yerden çaylarını dizmeye devam etti.

Eve dönerken yol kenarında bir sürü karga, bir oraya bir buraya volta atarak kahvaltılık bir şeyler arıyorlardı. Onların gidecek bir “Bakkal Sami”si yoktu. Ah “Küçük Emrah”larım benim. Gerçi onların da gazete ve taze ekmeğe ihtiyaçla-

rı yoktu, ama olsun. İçime gene de bir gariplik doldu. Elimdeki ekmeklerin birinden bir lokma kopartıp kargalara doğru attım. nce hepsi takım halinde havalandı, gene aynı hızla takım halinde yere kondular. Ve ardından gagaları dikip ekmeğe hırsla hücüm ettiler.

Baktım bir parça ekmek için birbirlerine düşecekler, onlarda da her şey insanlar âlemindeki gibi, birbirlerinin canına kıymasınlar diye hemen ekmekten minik minik parçalar kopartıp üzerlerine attım. Aklımca kargalara kahvaltı ısmarlıyordum. Bu sefer kanat dolusu debelenmeye başladılar. Ben ekmek attıkça sanki kahvede kavga çıktı. Etrafta tüyler müyler uçuştı. Elimdeki ekmeğin son lokmasını da atıp yoluma devam edecekken, kargalardan bir tanesi F-16 gibi üzerime doğru uçmaya başladı. Korktum. Hızlı hızlı yürüdüm. Böyledir zaten. Besle kargayı oysun gözünü.

Orada öylece hiç kıpırdamadan durup, onlara ekmek atınca beni korkuluk mu sandılar nedir... Heri Potırımsı bir manzarayla, uçuşan kargaların arasından geçip tek ekmekle eve geldim.

Mutfağa girdim ve ekmeği masanın üzerine bıraktım. Pervin'i ocağa koydum. Bu arada "Pervin" aydanlığım oluyor. Beyaz emayeden mamul, üzeri minik lale desenli, tahta saplı bir çaydanlık bu...

Büyük annemden devraldığım bu emektar çay demliği, kendisini tutan ellere yıllarca çay vermiştı. Demlediği ayıyla demli muhabbetlere ön ayak olmuştu. Kısacası karakterli bir eşyaydı. Kıyamadım, "Adı Pervin olsun." dedim. Neden dedim bilmiyorum. Sanırım Türk filmlerinden şey ettim.

Cam kenarına oturup, Fahriye Teyzenin ıslak halısı hiç eksik olmayan balkonuna baktım. Gene ne zaman yıkamış, ne zaman asmış, muammaydı.

Sokakta, topallayarak dolaşan kuyruğu kopuk kedi Tefvik'ten, tepişen kargalardan ve tepesinde yıllardır takılı kalmış bir adet uçurtma bulunan atkeşanesi ağacının yapraklarını sallayarak uyandıran rüzgârdan başka kimsecikler yoktu...

MEMNUN OLDUM NECATİ

Pat! Yalnızlık geldi. Hey gidi kadim dostum yalnızlık. Kimse yokken de yanımda, herkes varken de yanımda... “Madem bu kadar sadıksın, sana da bir isim koyalım.” dedim. Düşündüm düşündüm, ona uygun bir isim bulmadım.

Çayı hatırladım. “Pervin ne âlemde bir bakayım.” diyerek mutfağa girdim. Bizim Pervin sinirlenmiş, ağzına geleni söylüyor, suyunu muyunu fokur fokur etrafa saçıyordu. “Tamam kız kızma, geldim işte.” dedim ve altını kısıp çayı demledim.

Tekrar cam kenarına döndüm. Birden “Necati” diyesim geldi. Necati... Kimdi ki bu Necati? Ne çocukken, ne okulda, ne çevremde ne de akraba-i taallukatımda Necati isimli biri yoktu. Ayrıca ne birine “Necaaatiii!” diye seslenmiştim, ne de “Memnun oldum, ben de Necati.” diyen

biriyle tanışmıştım. Acaba komşunun muhabbet kuşlarından birinin adı mıydı bu? Bir dakika bir dakika... Tabi yaa! Yedi sekiz yaşlarındaydım. Büyük annemin bir tavuğu vardı. Adını “Necati” koymuştum. O zamanlar o ismi yeni öğrenmiştim, çok hoşuma gitmişti. Ben “Necati” dedikçe “Gıdak gurk!” diye peşimden gelirdi.

Bir gün büyük annemlere gitmiştik. Tam yemek zamanıydı. Hep beraber sofraya oturduk. Birden aklıma Necatimin guruldayan midesi geldi. Ben açsam o da açtı. Canım tavuğumdu o benim. Elimden yem yiyen, sonra da gagasını bana kaldırıp gözlerimin içine bakan, sonra gene başını büküp avucumu gagalayan bir tanecik dostumdu.

“Ben Necati’ye yem verip geleyim. O da yemeğini yesin.” diyerek sofradan kalktım. Masada büyük annemin ahretliği Tahsine Teyze de vardı ve bana “Yedi o yiyeceğini! Sen otur kendi yemeğini ye.” dedi.

Kadından korktum, oturdum. Sözleri çok esrarlı geldi bana. Az sonra sofraya bir tencere getirdi ve masaya koydu. Tabağımı alıp, tencerenin kapağını açtı “Al bak Necatini getirdim. Geh bili bili bili.” dedi, güldü.

Aman Allahım! Beynimde şimşekler çaktı. İçimde atom bombaları patladı. Yemler, tüyler etrafa saçıldı. Kafamın tepesinden bir yanardağ fişkırdı. Necatim, benim güzel Necatim tencerede dizlerini bükmüş, suyun içinde cascavlak oturuyordu. Yanında da Necatimin suyuna pilav. Bu manzara karşısında gel de büyüyünce “Sapık Normın” olma. Necatimle konuşurdum ben. Her gün benim için yumurtlardı o. Birilerine küsüp

ağlarken yanıma gelip eşelenirdi. Topraktaki solucanları çıkarıp yerken “Gurk gürk!” yapardı. Aslında beni sevdiğini söylerdi. Beni bir o anlardı. Onun da anasını ağlattılar. O gün bu gündür tavuk yemem.

Tamam yalnızlık. Senin adın canım tavuğumun adı olan Necati olsun, tamam mı? Haydi, memnun oldum Necati.

DÜRİYE'NİN KALAYLARI

Neyse, Necatimle ben cam kenarında Vita kutusuna dikilmiş iki küpeli gibi oturup başladık sohbeta.

Artık bir çeşit üşütüklük müdür bilemiyorum ama yalnızlığımı “Necati” olarak isimlendirdiğimden beri içime kalabalık bir neşe dolmuştu. Yüreğimi, camdan dışarı “Huuu komşuuu! Fazla ekmeğin var mıı?” diye bağirtası bir yaşama sevinci kaplamıştı. Başıma bir tülbent bağlayıp camları silmek, tencereleri parlatmak, yaprak sarması falan yapmak istiyordum.

O sırada kapı komşumuz Fahriye Teyzenin, yer yer parçalı bulutlu, iç bölgelere doğru sağanak yağmurlu, arada sırada güneşlenen bir hava durumuna sahip ve kronik biçimde evde kalma hastalığına yakalanmış kızı Düriye girdi içeri.

“Kızım aklın nerede, kapıyı açık bırakmışsın. Âşık mısın nedir?” dedi.

Kendisi için iki sınıf insan vardı. Âşık olanlar ve olamayıp mahvolanlar. Olamayıp mahvolanlar da kendi aralarında ikiye ayrılıyordu. Biri, kendi tabiriyle “kakeçler” yani kurumuş kalmış olanlar, ikincisi “fosurtlar” yani içi tamamen geçmişler.

“Necati’yle oturuyorum görmüyor musun? Bigit!” diyecektim ama kalbim söyleyebileceklerinin hafifliğini kaldırmadı.

“Ah keşke ben de böyle yalnız kalabilsem ah!” dedi ve küt diye oturdu karşıma.

Yahu tam yalnızlığımla tanışmışken, neden baş başa kalamıyordum ben? Hem de sabahın köründe. İbibiklerin bile esnediği, ötmeye üşendiği saatte.

“Dün akşam Almanya’dan amcamlarla komşuları geldi. Hadi amcamları anladık, komşularının ne işi var kardeşim! Tatil köyü mü burası? Banyoya biri giriyo biri çıkıyo. O tost istiyο, öbürü makarna. Garson Düriye koştursun dursun tabi. Allahım bir de nasıl üremişler görme. Demin çıkarken yorganların ucundan tam otuz altı tane kafa saydım. En az yarısı da horluyor. Kaçtım sana geldim. Ah şu annem var ya şu annem. Hep o yüz veriyor hep o. Yemin olsun en sonunda hepsini kalaylayıp kovacam.” dedi.

Şimdi otur, Düriye’nin aşkla karışık akraba kafası kombinasyonlu hayat felsefesini dinle.

“Yalnız kalamıyorum ya, yalnızlık istiyorum. Ben hiç tek kişilik çay demleyemicem mi? Hep kazanlarla mı pişircem bir şeyleri. Fırına ekmek almaya giriyorum, fırın bitiyor. Millet yarım kilo,

bi kilo kıyma alır. Ben kasaptan koca danayı alıyorum. Bakıyorum ertesi gün sadece kemikleri kalmış. Bakkal, kasap arkamdan gülüyolar. Valla utanıyorum artık. Gına geldi...”

Çakçak çakçak paaaaaaat! Bir de sakız. Yalnızlık istiyormuş hanım. Ah sar şu Necati’yi şunun başına, bas git de görsün gününü. Necati’nin تنها yanlarını bilmiyor ki...

NECATİ'NİN TENHA YANLARI

Çocukluğumdan beri ailemdeki herkesten önce ben ölmek isterdim. Akşamları sofr kurulduğunda, kimsenin izlemediği ama âdet olduğu üzere açık kalması gereken televizyon açılıp, haberler eşliğinde sofr başına oturduğunda, tüm aile bireyleri günün anlam ve önemiyle ilgili konuşmalar yapıp bir yandan da yemeklerini yerlerken onları seyredirdim. Kaşığı bırakıp kimseye çaktırmadan derinlere daldardım.

Bu mutluluk tablosu bana aynı zamanda o kadar acıklı gelirdi ki. Çünkü bana göre bu mesut tablonun varlığındaki mutluluk, yokluğundaki yoğun mutsuzluğa işaretledi. Ah bir bakabilselerdi benim gözümünden. Ne kadar da sonbahardım. Ne kadar da büyümüş küçülmüşüm.

Sonunda haklı çıktım. Kışları penceresinden kar yağan, sokak lambası manzaralı evimizin ana fikri olan babam, satranç tahtamın şahı olan babam, sofrada tabağını ve demli çayını bırakarak sessizce gidiverdi: Gazetede ki bulmacasını ve Necati'yi bana bırakıp gitti.

Hep eli kolu dolu olarak geldiği evimize bu sefer elinde ekmek, çekirdek ve karpuz olmadan geldi.

Onu kapıda gördüğümde koşarak üzerine atlayıp boynuna sarıldığım babamı bu sefer sessiz sedasız yatmış olarak ve üzerinde yeşil bir örtüyle getirdiler.

Onun bana hayat tecrübeleriyle işlediği meta-net hissimin de elinden tutarak yanına gidip yüzüne baktığımda tattığım o acı, bir daha hiç “baba” diye seslenemeyeceğimi kulağıma avaz avaz bağırdı.

Uyuyor gibiydi. Ah ne kadar isterdim uyumasını. “Baba” dedim. Cevap vermedi. Kocaman dağdan, kocaman bir çığ düştü üstüme. Altında kaldım. Çok üşüdüm. Etrafımdaki herkes yok oldu. Dünyada sadece ikimiz kaldık. Babam ve ben. Sadece ben ve babamın o yumuşacık cevapsız yüzü.

Günler etrafımda döndü. Bayramlar yanımdan gelip geçti. Kurbanlık koçlar, babamla beraber aldığımız, sabaha kadar sarılıp yattığım kırmızı fiyonklu rügan ayakkabılarım, renk renk bayramşekerleri, öpüp alnıma koyduğum yumuşacık eli, evde rastgele uyuduğum yerlerde üşümeyeyim diye üzerime örttüğü ceket, sabah okula giderken kapının önünde çevrilen ayakka-

bılarım, bana aldığı ilk arı mayalı silgim, kaplum-bağalı kalem kutum, üzüldüğümde kederimi defedip kovan şefkat dolu elâ bakışları yanıımızdan geldi geçti.

Dudaklarım titredi, ama hiç ağlamadım. Çünkü görebilseydi çok üzüldüdü. Eğilip son bir kez yanağından öptüm. Son kez eğildim, son kez kalktım. Sıcacıktı. Zaten babam hep sıcacıktı. Şimdi kokusu burnumdaydı, ama zamanla o da gidecekti.

İşte o an anladım. Aslında dünya yoktu. Hiçbir şey için hak iddia etmeye değmezdi. Babamın “Dünya fani!” derken ne demek istediğini o susunca anlamıştım.

“Ne verirsın elinle, o gider seninle.” derdi. Sen çok şey götürdüün baba. Hep elin kolu dolu gelirdin eve. Ebedî evine de elin kolun dopdolu gitmiştin.

Hayatımda onunki kadar kalabalık bir uğurlanış görmemiştim. Duvar diplerinde ağlamaktan utanmadan hıçkırıklara boğulan adamlar, tül-bentlerini ısırarak üzüntülerini zapt etmeye çalışan komşu ablalar, teyzeler... Daha şimdiden onu çok, ama çok özleyen babamla dolu bir sürü yürek. Herkesin hep bir ağızdan en can u yürekten “Helâl olsun!” deyişi...

Ah Necati! Zalim Necati! Seçtiğin konuya bak şimdi ya. Ağlattın işte gördün mü? Ben babamı zaten unutmuyorum. Neden eşeliyorsun ki şimdi? Şöyle bir şeylere heveslendsene beni. Şöyle lay lay lom bir şeyler bulsana bana. Aşk olsun sana ya. Bir de en yakınım olacaksın ha. Sen böyle yaparsan el âlem ne yapmaz! Bak bozma kafamı, yeminle adını “Şermin” koyarım ha!

FLORAYN ŞERMİN

Şermin... Adını andığımda hâlâ “Hayl Hitler!” diyesim gelen, hayatta öğretmen olmaması gereken belki de tek kişi. Hatta hademe bile olmasın.

Şaaaarmin’e -kafam bozulduğunda ona öyle derdim- eğer ilkokulda rastlasaydım, o kırmızı kurdeleyi ancak beşinci sınıfta takardım. Hatta okuldan kaçıp bir daha semtine uğramaz, tinerinin teki falan olabilirdim.

Şermin benim lise sıralarındaki Almanca öğretmenim. Daha doğrusu Almanca öğretemeyenim. Hakkını rahatlıkla ve de iştahla yiyebilirim ki, bana ve sınıftaki tüm öğrenci kurbanlara tek kelime Almanca öğretmedi. Hatta olan Almancamızı da unutturdu. Onunla ilgili aklımda kalan en bariz şey, sınıfa girdiğinde “Guten tagg” demesi ve hemen ardından sahip olmadığı tüm

şefkatiyle Türkçe olarak “Sessiz olun geri zekâlılar!” diye bağırmasıdır.

Bir gün yine Almanca dersindeydik. Şermin gene Berlin’de bir Katolik okulundaki yuvarlak gözlüklü, tepesinde sıkı topuzlu, siyah döpiyesli bir müdire gibi davranmaya başladı. Sınıfın duvarları resmen ağlama duvarına döndü.

Arkadaşlarımin içinde, en sevdiğim, en onsuz olamadığım, tatillerde en çok özlediğim Sevil’i tahtaya kaldırdı ve sanki dayak atmaktan öğretmeye fırsat bulmuş gibi Almanca “Ben sokakta oynuyorum.” demesini istedi.

“Spielt” Almanca “oynamak” demek. Sevil’in artık korkudan zekâsı mı açıldı nedir, cümleyi öyle bir nizamî kurdu ki, bir Nazi subayı olsa ancak o kadar Almancası olurdu yani.

Fakat gel gör ki “oynamak” fiili olan “spielt” yani “şıpiylt”a gelince dili bir türlü dönmüyor, habire “şıpırt” diyordu. Daha doğrusu diyebiliyordu.

Şermin ise, Sevil’in aksine Hitler’in bile o kadar düzgün telâffuz edemeyeceği bir şekilde “Şıpiyltt Sevil, şıpiyltt.” diyordu. Hatta “...yltt” kısmını o kadar sinirsel söylüyordu ki, dişlerini var gücüyle sıktığı belliydi. Yani az sonra şiddet, nefret, öfke, hınç, kroşe, aparkat dolu bir film vizyona girecekti. Ve hepimiz çaresizce bu korku filmine bilet almış, sınıfta büzülmüş oturuyorduk. Sevil, kan ter içinde kalmış suratını eliyle sildi ve son bir deneme daha yaptı: “Şıp şıp şıpırttt!”

İşlem başarısızdı. İşi bitmişti. Şermin fırtına öncesi sakinliğiyle yavaşça “Şıpırt ta ne geri zekâlı?” dedi. Sevil masmavi gözlerini Şermin’e dikip

yine “Şıpıgııırttt!” dedi. Bu sefer “...ğirt” da vardı. Hepten bozmuştu. Şermin “şıpiyilt” dedikçe o eceline susamış bir şekilde şıpırt da şıpırt demeye devam ediyordu.

Bir şıpiyilt, bir şıpırt d rken Şermin parmağını kaldırıp çatallı bir sesle “Bir dakika!” dedi. Bu bir dakika, “Şahadet getir, bir dakika sonra geliyorum!”un kısıdan söylenmiş haliydi.

Saçını geriye atıp bir adımda  n sırada oturan Feriha’nın tenis raketli kalem kutusunu aldı. İçi kalem dolu kutuyu elinde sıkıp Sevil’e döndü. Ve kızcağız daha son duasını bile edemededen kafasına, gözüne raketle vurmaya başladı.

Sanki Sevil’in kafasında çalışmayan; “şıpiyilt” diyemeyen bir yer vardı ve Florayn Şermin oraya vurarak kendisini tamir etmeye çalışıyordu.

Zavallı Sevilcik kafasına raketi yedikçe canının acısından gayrete gelip, “Şıpırt şıpırt” diye denemelerine devam ediyordu. Aldığı darbelerden şıpırtlar, “şaparata, faşart” haline dönüşmeye başlamıştı. En son avazı çıktığı kadar “haşırtttt!” deyince Şermin aniden vurmayı kesti.

Yaklaşık on dakika süren bu kalem kutusu dayaklı eğitim  ğretim çalışması o anda bitti. Şermin, Sevil’in saçları darmaduman olmuş kafasından alnına sarkmış uğur b cekli tokasını çekip kopartarak “Haşırt mı?!” dedi. Sevil kıpkırmızı olmuş suratıyla “şıp şıp şıp şıpırrrrtt” diye cevap verdi.

Şermin artık tükenmişti. Sevil’i kolundan tuttuğu gibi sırasına doğru poşet gibi fırlattı ve eşek sudan gelene kadar d vd ğu kızın arkasından kalem kutusunu atarak “Geç yerine salak! Nerene

vurayım ki ben senin? Dövmeye bile değmezsin.” diye bağırdı.

Biraz önce ölüm marşıyla tahtaya çağırılan Sevilcik, Roman havasıyla yerine oturmaya çalışırken, aldığı darbelerden dolayı şakulü kaydığı için sırayı isabet ettiremeyip, gelip kucağıma oturdu.

Şermin, ta tahtanın oradan fırlatıp Sevil’in alnına isabet ettirdiği tebeşirin ardından “Yerine otur beceriksizzz! Haşırtmış. Sensin haşırtt!” diye bir kez daha bas bas bağırdı.

O anda zilin çalmasıyla hepimiz tahliye olduk. Şermin sınıftan çıkınca da sırayla gidip “Ağlama...” diyerek Sevil’i öptük.

Ya böyle işte Necati. Ona göre ayağını denk al. Şermin dedirtme kendine.

BINGİL BINGİL, DANGİL DUNGUL

“Gız Düriyeee, nerdesin sen! Evin içi gıvıl gıvıl insan kaynıyo. Bu gelmiş burada çene yapıyo ya. Doydum canıma doydumm!”

Bu hayat dolu, yaşama sevinci fişkırان sözlerin sahibi, Düriye’nin annesi, komşumuz Fahriye Teyzeydi.

Evdeki yorgan denizinin altında Düriye’nin kafasını bulamayınca, onun burada olabileceğini tahmin edip gelmişti. Günün şu ilk saatleri için ne kadar da normal(!) sahnelerdi bunlar.

“Ben dönmem o eve. Bana mı sordular da geldiler be! Ev ev değil, Çin mübarek! Bıstat insan var evde. Bana ne, gelmiyorum. Rahat bırak beni.” diye dikildi Düriye.

“Gız bana bak, kahvaltı hazırlanacak. Bıngıl bıngıl dolaşıp dangıl dungul konuşma bana.” dedi Fahriye Teyze.

O hep böyle konuşurdu. Bıngıl bıngıl, dangıl dungul, hıngıl fıngıl... Kendine has sıfatları vardı. Bazen o hale gelirdi ki, deşifre edebilene aşk olsun.

“Gız Düriye, bak şimdi şuracıkta düşüp bayılacam. Kafama gıyıl gıyıl bi şeyler oluyo bak. Bu höngül babandan da, zivil zivil akrabalarından da bıktım. Dooru eve!”

Düriye ağzındaki sakızı çıkartıp camın kenarına yapıştırdı. “Bak şuraya yazıyorum. Robinson Kuruz’a kaçıp onla yaşamazsam ne oliym.”

Robinson Crouse’u Tom Cruise’la mı karıştırıyordu acaba?

“Kim o Lovinson kız? Benim habarım yokken neler çevriyosun sen bakiym? Valla baban bir duyarsa kemiklerini kırar. Ecnebi hem de. Sonra konuşcaz bunu senle, yürü.”

Düriye kahkahayı bastı. Bu kahkahanın neşe alâmeti olmadığını, ufaktan bir sinir krizinin belirtisi olduğunu biliyordum. Sonra aniden gülmeyi kesip, üfleye püfleye kalktı. Annesinin siparişi üzerine üç kilo peynir, dört kilo zeytin, üç karton yumurta ve yirmi sekiz ekmek almaya gitti.

ÇIT ÇIT NERMİN

Pervin'den bir bardak çay alıp cam kenarına geri döndüm. ay güzel olmuş. Eline sağlık Pervin.

Otururken birden tırnaklarımla uzadığını fark ettim. Nermin geldi aklıma. Ortaokul sıralarımla renkli siması. Mecazen renkli demiyorum. “Renkli” diyorum, çünkü gerçekten renkliydi. Herkes formasının içine beyaz gömlek giyerken, o disipline gitmeyi göze alarak fırırlı pembe, kırmızı, kına gecelik, düğünlük bluzlar giyerdi. Gözlerine de ablasının mor farını sürerdi. Bir örnek giymiş herkesin içinde öylece, rengârenk dolaşırdı.

Tırnaklarımla bana hatırlattığı bu Nermin, her gün bıkmadan usanmadan, kaynağı belli olmayan it it sesleriyle tırnaklarını keserdi. Hem de dersin ortasında.

Kalktım, dünlüğümü aldım.

Biliyorum biliyorum, normali günlüktür ama ben benimkine “dünlük” diyorum. Sonuçta şu ânı bile yazmaya kalksam, yazmaya başladığım an geçmiş olmuyor muydu? An çok kısaydı. Geri kalanı hep dündü. Bu yüzden ona “dünlük” dedim. Çayımın bir yudum alıp Nermin’e hiç okuyamayacağı bir mektup yazmaya başladım.

“Sevgili Nermin...” Yok olmadı. “Pek kıymetli Nermin...” Bu da olmadı. “Kız Nermiiiii!” Hah bu oldu.

“Çok özledim seni. İçinde senin de olduğun zamanları çok özledim. Nasılsın, iyi misin? Büyük ihtimalle çok iyisindir. Çünkü sen hep gülerdin. Her olayın bir Kemal Sunal yorumu vardı sende. Gerçi çok da içliydin. Büyük ihtimalle düzene ayak uyduramamışsındır. Senin de mi Necatin var yoksa? Olsun varsın. Neşen sana yeter di mi Nermin?

Hakikaten çok ilginç bir kızdın sen. Hani tırnak kesme seansını özellikle fen bilgisi dersine denk getirirdin. Büyük cesaretti valla. Dünyada ritmik seslere en çok sinir olan fen bilgisi öğretmeni Cavidan Hanımın hışmını bile göze alırdın. Kadıncağız sesin nereden geldiğini algılamaya çalışır, sıraların arasında çita gibi ağır ağır ve etrafa bakına bakına dolaşırdı.

Hakikaten o kadar tırnağı nereden bulurdun da keserdin kız Nermin? Teneffüs zili çalar çalmaz tırnak makasını bırakır, Sezen Aksu’nun “Kolay değil, kolay olmaz o kadar. Kolay değil, olursa bu bir olay. İki insan sevgiyle bir aradaaa...” şarkısını bangır bangır söyledin.

Ne zaman sana doğru bir bakışım olsa, seni hep bir şeyler mırıldanırken görürdüm. Ne bitmez tükenmez repertuarın vardı. Hele bir kere sinde sınıftaki arkadaşların sabır sınırını ölçmek için bir teneffüs boyunca “Menekşe buldum derede, sordum evleri neredeee...” şarkısını söylemiştin. Sonra seni linçten ben kurtarmıştım. Tam o sırada ders zili çalmıştı. Akıl sağlığı bozulmayanlarla beraber derse girmiştik.

Saçını kol kadar belik örerdin. Tatlı tombul bir kızdın. Sana bakınca aklıma hep sevdiğim şeyler gelirdi. Çok da elin açıktı. Gömleğine dondurma, ketçap falan dökülene, kendin cııldak gezmeyi göze alıp, kırmızı bluzunu vermeye bile kalkardın.

Hafiften de çatlaştın. Hani bir gün okula çilek kokulu bir silgi getirmiştin. Ders boyunca onu kokladın. Sonra işi arttırıp silgiyi burnunla dudaklarının arasına sıkıştırıp koklamaya başladın. Artık “çilekli silgi bağımlısı Nermin” din sen. Kafayı mı buluyordun, n’apıyordun bilmem. Bu böyle günlerce sürmüştü.

Fen bilgisi öğretmeni Cavidan Hanım, burunda sıkıştırılmış silgiyi her görüşünde “Bir gün koklarken burnuna kaçır inşallah!” diyordu. Hatta “Şart olsun o silgiyi bir gün burnuna sokucam senin!” diyerek tehdit ediyordu seni. Eşref saatine mi denk geldi nedir, silgi bir gün fırt diye burnuna kaçiverdi. Sen ayağa zıplayıp “Ahan da valla kaçtı!” diye bağırmıştın.

Cavidan Hanım da “Ohhhh! Canıma deysin ohhhh! Yüreğimin yağları eridi.” demişti. Niye öyle demişti ki? Ne kadar günahtı. Senin annen

yoktu. Küçükken ölmüş, seni komşular büyüt-
müştü. Bir keresinde bana, seninle leblebi tozu
yerken anlatmıştın.

Bazen tahtaya kafadan atma, ama benim “sür-realist” adını verdiğim resimler çizerdim. Sen de sanki karşında Van Gogh varmış gibi derin derin çizdiklerime bakardın. Ama bilirdim. Baktığın, resimler değildi. Onları görmezdin bile. Hiç-birimizin inemediği derin bir uçurumdan bakardı gözlerin. İçim dolardı, ama sana bir şey demezdim. Sonra dururdun dururdun “Duydum ki unutmışsuuun gözlerimin renginiiii...” diye patlatırdın şarkını. Ben de usulca yanına yanaşır, elimdeki gazoz şişesini mikrofona gibi tutar, sana vokal yapardım.

Neyse ne diyorduk? Hah, burnuna silgiyi kaçırtmıştın. Cavidan Hanım, sen, ben üçümüz hemen acile gittik. Kafanın röntgenini çektiler. Doktor eliyle burun civarını işaret ederek, beyaz olarak beliren nesneyi gösterip “İşte burada. Ama bu ne?!” dedi. Cavidan Hanım o an sinirsel olarak peydah olmuş yedi oktan sesini bastırma-ya çalışıp, yarı çatlak çıkardığı bir tonlamayla “Silgi doktor bey. Çilekli silgi. Burnuna kaçırmayı başardı da salak.” dedi. Hiç de salak değildin. Sadece yalnızdın Nermin.

Bu mektubu sana hiçbir zaman yollayamayacağım. Ama seni hiç unutmadım bunu bil. Belki evlenmişsindir. Belki de hayatın sana parsellediği yerde hâlâ tırnaklarını kesiyorsundur. Belki de hayatının kaçak arsalarına çok katlı ruhsatsız yeni umutlar dikmek için çabalıyorsundur. Adresin ne, kilon kaç, saçların hâlâ siyah mı, tırnak

makasın artık makyaj antanda mı, h    repertuarın tam mı, bilmiyorum.

Seninle bir g  n   st geçitte ya da indirimde girmiş bir markette karşılaşabiliriz. Yahut şu, bir milyonculardan birinde çamaşır leğeni, ekmek sepeti, don lastiği çalan bakarken g  z g  ze gelebiliriz. Veya otob  sle duraktan geçerken seni orada otob  s beklerken g  rebilir, “Aa! Valla da Nermin bu!” diyebilirim. Ya da en g  zeli, bir g  n sessizce arkamdan yaklaşıp, g  zlerimi kapayarak Zeki M  ren taklidi yapıp “Bilin bakalım ben kimim? Bu şarkımı kabul buyurunuz efenim.” dersin.

Ne iyi olur be Nermin! Keşke bir g  n şöyle bir şey yapsan. D  n  lmez akşamın ufkundayınız, vakiit ook geee. Bu son fasıldır ey   mr  m nasıl geçersen geee... Haydi Nermin es pa pa pa pam...!”

ŞADUMAANNNNN

Necati kız, canım bir şeyler istedi. Bakkala gideyim bari.

“Ben de geleyim mi?”

Hayır, sen kal burada. Göbeğin benimle mi kesildi? Sensiz bir yere gidemiycem mi ben?

Şıpıdık terliklerimi giyip dışarı çıktım. Canım bir şey istemişti. Hani bazen canın bir şey yemek ya da içmek ister. Ama onun ne olduğunu bilemezsin. İşte o bilmediğin şeylerin genel adıdır “bi’shey”.

Çocukken büyük sıkıntılarıım arasındaydı bu. Şöyle bi’seyci diye bir meslek olsa da, “Bi’seyci geldi hanım! Engüzel bi’seyler burada! Canınızın tam istedikleri geldi!...” diye avaz avaz bağırırsa isterdim. Bizim ne istediğimizi bilse, satsa, hemen alsak yesek, içimizde yer tutsa, rahatlasak

isterdim. Bakalım, ilerde param olursa belki böyle bir yer açarım.

İstediğim artık her neyse, o şeyi almaya baharla birlikte Sami Bakkala doğru yürümeye başladım.

Deprem zamanından kalma umumi tuvaletlerin orada, çocuğunun elini sımsıkı tutmuş bir anne ve evin babaannesi olduğunu tahmin ettiğim, siniri tam burnunun ucunda duran çatık kaşlı, gayet yaşlı bir kadın duruyordu. Annesi dediğim kadının yanında duran ve henüz bebek sayılacak çocuk bana doğru bakıp, havaya doğru önce tekmesini savurdu, sonra var gücüyle tükürdü.

Bu niye böyle yapmıştı ki şimdi? Beni ilk kez görüyordu. Şahsıma karşı bu nefreti, bu kişisel gıcıklığı da ne zaman edinmişti böyle? Gözlerini bana dikip kocaman açtı. Aman Allahım ne kocaman gözlerdi onlar. Yusuvarlak ve paspatlak bu gözler, “Çocuğun içinde Elyn mı var acaba?” evhamına kapılmama neden oldu. Resmen tırsmıştım. İçimden “Anneciymm ...” falan demiştim.

Çocuk annesinin elinden kopmak için her türlü artistik hareketi yapıyor, arada bir annesinin koluna asılmasıyla sanki kolu uzuyor, daha bir canavarımsı gözüküyordu.

Maksadı annesinden kopup, tuvaletin önünde birikmiş pis suya dalıp zıplamaktı. Bu niyetini ıslak pis paçalarından ve çamurlu ayakkabılarından anladım. Birkaç deneme yapmış olduğu belliydi.

Bir çakacaksın bir de yer çakacakgillerden olduğuna yürekten inandığım bu çocuk birden

nasıl yaptı etti anlayamadım; annesinin elinden kopup “Şlapsssssss!” diye o pis suya atlayıverdi. Manyaklar gibi zıplıyordu. Yaşlı kadın birden ellerini birbirine çarpıp “Geliinn! Bi çocuğa bakamadın geliin! Tut şunuuu!” diye çığlıkımsı bir ses çıkarttı.

Bu vahşi çocuğu doğuracağına taş doğurmayı çoktan istemiş olan annesi çocuğa doğru avazı çıktığı kadar bağırdı: “Şadumaaannnnn! Şadumaağğnn!”

İsme bak. Ormanda aslanlar tarafından büyütüldüğü söylense inanılacak bu yırtıcı çocuğun adı Şaduman’dı. Ne ana kuzusu bir isim. Hiç yakışmıyordu.

Annesi yırtınmaya devam etti. “Şadumaaann! Çabuk buraya gel, adı batasıcaaaa! Bak horoz var, tavuk var. Yesinler seni de gör. Şadumaağğn! Bak kedi geliyor, cırmıklıycak seni. Aha bak valla da karga geldi. Şimdi gagalıycak seni. Bak köpek geliyo, ısırısın bacaanı da görrrr.”

Kadın çevrede gördüğü hareket eden tüm mahlûkatı hizaya sokup, sırasıyla çocuğun üzerine saldırtıp, onu niyetinden caydırmaya çalıştı. Aklınca çocuğun ödünü patlatıp, kendini bataklık canavarına dönüştürmesine engel olacaktı. Gel gör ki bu sağlam ödlü çocuk, anasının elinden kurtulup ayağının birini “şlappss!” diye suya sokmuştu bile. Annesinin saçları bir anda öyle bir dikildi ki, sanki başındaki eşarp çadır gibi havaya kalktı. “Kööppek Şaduman! Ayyyyy!” diye tekrar avazı bastı. Sonra kenarda bu belgeselimsi mücadeleyi izlemekte olan bana baktı ve “Hah abla geliyo. Yesin seni de gör!” diye bağırdı.

Hoppala! Yaşadığım çevrede benden daha munis görünüşlü biri var mıydı ya? Durup dururken niye yiyeydim ki ben şimdi bu çocuğu? Durup durmazken de yemezdim ya. Ama bu kadın gözlerimde Hanibalimsi bir bakış mı görmüştü, yoksa kendisi mi manyaktı?

Çocuğa baktım. Çocuk da bana baktı, ağzında ne kadar dili varsa bana doğru çıkarttı ve diğer ayağını da suya soktu. Zıp zıp zıplıyor, kendince etrafa neşe saçıyordu.

Gülümsedim. Birden zıplamayı kesip bana bakmaya başladı. O esnada annesi gene çocuğunu ona buna yedirmeye çalışıyordu. “Yiycek seni geliyo bakk! Kaç Şadumannn, yanıma gelll!”

N’oluyoruz ya? Bu kadın bana neden böyle sapık katil muamelesi yapıyordu hâlâ? Kadına dönüp dişlerimin arasından “Abla bana bak. Çocuk yemem ben, abla yiyorum.” demek istedim.

Bu esnada ödü bir türlü patlamak bilmeyen Şaduman insanı, tekrar zıplamaya başlamıştı. Tepeden tırnağa çamur içinde kalmıştı. Yüzü gözü çamurdan görünmüyordu. Annesinin “Şadumağğğğnn! Kör olmayasica!” diye tekrar bağırmasıyla bir kez daha durdu.

Kadın ardından tekrar bana dönüp yeme komutu verdi. “Ablası ye şunu ye. Yut bi güzel.” Çocuk artık inanır gibi olunca birden çamur deryasından çıkıp vıcık vıcık bir halde yanımda bitti. Ve karnıma küçük yumruklarıyla büyük darbeler indirdi. Moralim bozuldu. Aslında bozulacak bir şey yoktu, ama o yumruklar, içimde Sezercikimsi ve Ömercikimsi bir his uyandırmıştı. Önüme

gelene “Size anne diyebilir miyim?” demek istiyordum.

Hemen Necati yanımda bitti: “İyi misin?” “Değilim, git.” dedim.

Çocuk, moralimdeki deliği yamayıp yamadan bir tekme de dizime patlattı. E haklıydı. Yenmek istemiyordu. E ama benimki de candı. Ve sabırdan artık çatırtılar duymaya başlamıştım. Bu pis çocuğu ayaklarından baş aşağı tutup, o çamurlu suya sokarak bir güzel boğup, onu eğlenceye doyurmak istiyordum.

Çocuğunun beni kum torbası niyetine kullanmasını izleyen annesinin nihayet jetonu düştü ve koşarak yanımıza geldi. Kulağından tutarak sündüre sündüre onu yanımdan uzaklaştırdı.

El kadar çocuktan dayak yemiştım iyi mi? “Olsun abla. Çocuk o dövme. Akli erse yapar mı?” diye seslendim. Ama kadın beni duymuyor, çocuğun üzerinde değişik tokat ve çimdik teknikleri deniyordu.

“Ne haliniz varsa görün” gibisinden, karnımdaki çamurlu yumruk izleriyle aralarından geldim geçtim.

Birkaç adım sonra durdum. Ben niye dışarı çıkmıştım ki? Hatırlamaya çalıştım. Çocuk ne kadar feleğim varsa şaşırtmıştı. Ha sahi, bakkala “bi’şey” almaya gidiyordum.

TOZLU DEDE

Vasfiye Teyzelerin apartmanının önünden geçerken, bahçeden usulcacık çıkarken gördüm onu. Herkes “Tozlu Dede” derdi ona. Asıl adı Tahir’di. Kendisinin bir zamanlar gazinolarda şarkı söyleyen bir piyanist şantör olduğunu, “Ooo çistak çistak hoş geldin Memduh Bey ve saygıdeğer kayınvalidesi Yosma Hanım!” diye gazino ahalisini eğlendirdiğini, sonra plak işine girip işi ilerlettiğini, daha sonra da plakları satmayınca keçileri kaçırıp yollarda hurda toplamaya başladığını duymuştum. Ama tabi ki bu varsayımı atan, mahallemizin meşhur dedikodu kazanını fokur fokur kaynatan Muzaffer Teyzeden başkası değildi. Yani onun hayat hikâyesiyle uzaktan yakından alâkası yoktu bu senaryonun.

Orta boylu, zayıf, gök mavisi gözleri ve neredeyse göğsüne kadar sakalı olan, beyaz uzun

saçlı bu dede, ne zaman başlayıp ne zaman bittiği belli olmayan iş mesaisinde, yoldan yolaktan bulduğu demir parçalarını toplardı. O kadar demiri nasıl bulurdu bilemiyorum. Adamda sanki manyetik bir çekim kuvveti vardı ve çevredeki bütün metaller ona doğru koşup yapışıyor-
du. Çivi, paslanmış demir teller, eski kornişler, yamulmuş çatal kaşıklar, hatta saç tokalarını bile arayıp bulur, elinden hiç düşürmediği, kumaşları yırtılmış bebek arabasına doldurur, tıngır mıngır çeke çeke dolaşırdı.

Üstü başı, yüzü gözü sürekli toz toprak içinde olduğundan adı “Tozlu Dede”ye çıkmıştı. Ben de evdeki bitmiş pilleri onun için biriktirir, denk geldiğimde ona verirdim. Alıp hiç yüzüme bakmadan arabasına atar, yürüyüp giderdi.

Yanından hiç ayırmadığı bu hışırı çıkmış araba, kızının bebekliğine aitti. Onu çok eskiden beri tanıyan ve iki sene önce vefat etmiş olan Salih Amcanın o zamanlar verdiği beyanlara göre, bu Tozlu Dedenin hanımı doğum yaparken vefat etmiş ve ondan geriye sadece anıları ve kızları minik Süheyla kalmıştı. Karısının adını koyduğu bu bebeği kucağına alıp sevgili eşini toprağa vermiş ve minik kızına hem analık, hem babalık etmeye başlamıştı.

Süheyla bir yaşına bastığı gün babası ona bir top alıp, oynaması için bahçeye çıkarmıştı. Küçük kız henüz inşaat halinde olan evlerinin bahçesinde ölümden habersiz oynarken, koştuğu topun peşinden, içi sivri sivri demirlerin dolu olduğu temele düşüp, demirlerden birinin göğsünden girip sırtından çıkmasıyla, o da bu dünyadan çıkıp cennete uçmuştu.

Dünyadaki tek varlığının, ciğerpareşi Süheyla'nın temele çığlık atarak düşmesine bizzat şahit olan Tozlu Dede, "Benim yüzümden oldu." diyerek akıl sınırını oracıkta atlamış, bir daha hiçbir zaman eski haline dönememişti.

Eve girip sadece kızının bebek arabasını alıp çıkmış ve bir daha da ortalarda görünmemiştir.

Yıllar sonra mahalleye, kızının arabası elinde, Tozlu Dede vaziyetinde geri dönmüştü. O gün bu gündür de sokak sokak dolaşıp demir topluyor, belki de kızına saplanıp öldüren o demirleri dünya üzerinden temizlemeye çalışıyordu.

HAYRİYE HANIM TEYZE

Arabasıyla yanımdan gelip geçti Tozlu Dede. Köşedeki tek katlı müstakil evde oturan Hayriye Hanım Teyzenin kapısının önüne gelip durdu. Yere çömelip beklemeye başladı. Pencereden onu görüp yavaşça kapıyı açan Hayriye Hanım Teyze, zamanında geçirdiği felç yüzünden sol tarafı yarı yarıya tutan bir teyzemizdi ve felç olmasının nedeni, yaşlılık ya da bir yerden kafa üstü düşmesi falan değildi. Sebebi bir adet kuzine sobasıydı.

Bir soba bir insanı nasıl felç edebilirdi ki! Etse etse en fazla tütüp dumandan zehirleyebilirdi. Ama bu soba onun sol tarafını yamultup, onu, geri kalan hayatını yengeç gibi yan yan yürümek zorunda kalan bir insana çevirmişti.

Kendisi, eşini yirmi iki yaşında kaybetmiş dul bir kadın olarak, “Eyvah kimsenin eline düşmeyeyim.” korkusundan, yemeyip içmeyip, eline geçen bütün parayı biriktiren bir şahsiyetti. Onca zaman biriktirdiği paraları, rahmetli kocasının aldığı ilk kuzine sobasının tepsi konulan kısmında saklar, kapıya gelen bütün dilencilere de “Sende varsa bana ver. Zırnık yok, hayde.” diye gerisin geriye çevirirdi.

Felç olmadan önceki kış, kendisine kalmaya gelen torunu Şehmuz’un, “İçerisi çok soğuk.” diyerek, Hayriye Hanım Teyze bahçede konuşurken, yazdan odun tepilip hazırlanmış kuzine sobayı yakıvermesi üzerine olanlar oldu.

Komşusuyla muhabbeti bitirip içeri giren Hayriye Hanım Teyzenin, sobadan gelen dumanın burnuna ulaşmasıyla “Yandııııııı!...” diye çığlığı basması ve kuzinenin kapağını açıp duman duman tüten banknotları görmesiyle vücudunun sol tarafı alıp başını gitmişti.

Yanan paralarının önünde felç geçirerek yere düşen Hayriye Hanım Teyzeyi gören ve korkudan ödü patlayan Şehmuz da “Öldü. Ben öldürdüm!” diye evden kaçarken, kafasını hızla kapıya toslamış ve geri kalan hayatını yarı manyak olarak geçirmek zorunda kalmıştı. Kendisinin, şu yaklaşınca kendi kendine açılan market kapılarına kafasını kısıtırmaya çalışırken ve trafik lambalarının üçünü de yeşile boyamakla uğraşırken görüldüğü söylenirdi.

Evin önünde çömelmiş olarak bekleyen Tozlu Dedeye ekmek arası bir şeyler uzatan Hayriye

Hanım Teyze, kavrulan paracıklarından sonra, vücudunun çalışan diğer kısmıyla, kapıya gelenleri asla boş çevirmeyen bir hanım haline dönüşmüştü.

Tozlu Dede kendisine uzatılan ekmeği alıp, yere bakarak tek eliyle yemeye başladı. Diğer eliyle de yanında duran bebek arabasını sımsıkı tutuyordu.

“Necati bak canım. İki dakika dışarı çıktım. Sokakta bari yalnız bırak beni.”

“Yahu n’apım! Beni çağıran sensin. İçlisin işte.”

VELET Mİ VELET

Bakkalın önüne geldiğimde dört yaşlarında bir oğlan çocuğu kapının önündeki çöp teneke-sine kafasını sokmuş, habire karıştırıyor, etrafa çöp saçıyordu. Bugün şansım çocuklardan yana pek bir açıktı. Daha doğrusu çocuk suretindeki E.T.'lerden yana.

Az önceki çocuk tecrübemden dolayı, bu çöp karıştıran küçük bedeninin içinde nasıl bir mahlûk olduğunu merak ediyordum. Ama o kadar tatlı görünüyordu ki, kötü hiçbir şey konduramıyordum. “Bunun içi de, dışı da çocuk olmalı.” dedim. Yanına gittim ve kafasını çöpten çıkarıp “Ne arıyorsun orada şeker şey?” deyip başını usulcacık sevdim.

O an olanlar oldu. Meğer çocuk şeker değil-miş. Meğer acı bibermiş. Yüzüme öyle bir baktı

ki, birden esas duruŖa geçtim. Farkında olmadan “Ay!” diye bir adım geri çekildim.

Ardından sanki sinema baŖlamadan önce çıkan Ŗu meŖhur Metro Goldviyn Mayır aslanı gibi kükredi. Sonra iki yumruğunu birden sıkıp, boynunu gerdi ve dönmeyen diliyle, af buyurun, ebem hakkında çok özel bir itirafta bulundu. Bismillâh. Bu da neydi böyle?! Ben ocuğun baŖını sevip sevgilerimi sunuyorum, o benim sevgili ebem hakkında ileri geri konuŖuyordu. Hatta bu da yetmiyor, gelmiŖim ve gemiŖimle ilgili niyetlerini de açıklıyor, yedi ceddimi affetmiyordu.

Bir Ŗoktan çıkıp diğerine girmekle meŖgulken, Sami Amcanın kızı bakkalın kapısında bitti ve “Terbiyesiz veleed! Ay bu hep böyle Ŗekerim, anasından kfrede ede doęmuŖ sanki. abuk defol git buradan!” diye çocuğun üzerine yürüdü. Hayatımda bu kadar hızlı koŖan bir karınca-ları gördüm, bir de bu çocuğu. N’olmuŖtu bu ocuk milletine böyle? rkmŖtm. Ve o andan itibaren sadece “Annii babiii..” diyebilenler dıŖında hiçbir çocuğun baŖını gözünü sevmeme-ye and içtim.

HANI BİR EEEEROÖL VARDI

“Bi'şey” almak için bakkala gitme niyetim resmen sörvayvır’a dönmüş, çeşitli engelleri aşarak kapıdan içeri adımımı atmamla zorlu yolculuğum son bulmuştu. Bakkal Sami Amcanın kızı Ramo hâlâ söylenmekteydi ve çocuktan hiç de geri kalan cümleler kurmuyordu: “.....’ın veldi!” diyerek son cümlesini de tamamlayıp bana doğru dönerek “Hoş geldin şekerim.” dedi.

Adı Remziye’ydi. Fakat herkes bu ismi kendince uzun bulup ona Ramo diyordu. Babası ne kadar az konuşuyorsa o da tam aksine o kadar uzun ve heyecanlı konuşuyordu.

“Boşver. Hadi günaha girme. Çocuk o.” dedim
“Aman bunun babası da böyle sapık be. Geçen gün kısa Samsun istedi. Kalmadı deyince, ‘Ağzını

kırdığınının sigarası. Ne zaman vardı ki zaten?’ diye üstü kapalı bana sövdü. Annesi de dün bir paket makarna istedi. ‘Veresiye makarna olmuyor abla.’ dedim diye makarnayı çayların oraya fırlatıp ağzına geleni saydı. Ailecek sapık bunlar.”

Hemen hemen her gün geldiğim bu bisküviyle karışık sucuk aromalı bakkalın içinde şöyle bir göz gezdirdim. Ne alsaydım? Bu bakkala ne zaman girsem, eskiden yayınlanan KDV fişi reklamındaki diken saçlı çocuk geliyordu aklıma. Bu reklamda, pirinç kapaklı büyük cam kavanozlar da şıkır şıkır duran akide şekerlerinin ve rengârenk kolonyalarla dolu, plastik pompalı, büyük cam şişelerinin de bulunduğu bir bakkala giren bu temiz tıraşlı oğlan çocuğu, “Bakkal amca, bakkal amca! Bir kalem, bir pergel, bir de çikolata alacağım.” diyordu.

O zamanlar alacağını alıyor, parasını ödüyor, fişini alıp kameraya doğru gülümsüyordu. Şu an kim bilir ne âlemdeydi. Belki de koca göbekli, sakallı bıyıklı bir adam olmuş, çocukken peşin olarak yaptığı alışverişlerin veresiye defterlerini almıştı. Belki alacaklıları peşinde konvoy oluşturmuştu. Kredi kartı borcu almış başını gitmiş, evine hacizlerin biri geliyor, biri gidiyordu. Belki de günde üç paket sigara içip, akşamları karısını dövüyor, sonra da göbeğini kaşıyıp yumruklarını sıkıyordu. Kendiyle yalnız kalınca, çocukken çevirdiği o reklam filmini düşünüp, “Keşke o zamanlardaki gibi hep bir kalem, bir pergel, bir de çikolata alaydım da bu borcu yapmayaydım.” deyip ağlıyordu. Belki de sokaktan aldığı simidi bile kredi kartıyla almaya kalkıp, “Fiş almazsam kaç olur?” falan diyordu.

Neden hep böyle olumsuz bir akıbet düşünmüştüm ki ben şimdi? Çünkü hiçbir şey çocuklukta gibi kalmıyordu. Hayatın bir alacaklı gibi peşimizden geldiğini bildiğimden hep böyle şeyler gelmişti aklıma...

ÇOCUKLUĞUM, ESKİ DOSTUM

Etrafıma bakındım. İstedğim o bi'seyin gözüme çarpmasını bekledim. Fakat o şey her ne ise gözlerime en ufak bir ipucu dahi vermiyordu.

Ramo, “Ne arıyorsun, ne verelim sana?” diye sordu. “Ben bilsem...” dedim. “Ay kız bana da öyle olur. Akşama kadar çikolatanın, bisküvinin içinde oturuyorum, hâlâ aranıyorum.” diye güldü. “Valla yardımcı olmak isterdim, ama bu işin tam tedavisini ben de bilmiyorum.”

Hep böyle konuşurdu. Küçük gibi görünen dünyasında büyük şeyler yaşadığı hissini uyandırırdu insanda. Gözlerimi bol boyalı, bol kanserli jelibonlara dikip düşündüm. Bu zamana ait bir tat arayışı yoktu içimde. Çocukluğumdan kalma bir şeyler istiyordum.

“Ya Ramo, hani böyle yarısı sarı, yarısı pembe uzun gofretler vardı bir zamanlar. Onlardan gelmiyor mu?” “Yok be bacım. Onları üreten kişi çoktan rahmetlik olmuştur. Babam büyük torbalarda getirirdi bakkala. Müşteriden çok ben yerdim onlardan. Hatta bir defasında yerken babam yakalamıştı. Birkaç tane kafamda kırmıştı. Gözüme gofret kırıntısı kaçmıştı. Çıkarana kadar neredeyse gözüm çıkıyordu.” Güldük.

“Leblebi tozu da vardı. Ne güzeldi. Yerken konuşup etrafa püskürtürdük.” “Hakikaten kız. Şimdi bul da püskürt. Ay bak nerelere gittim şimdi. Her şey eskiden mi güzeldi, yoksa güzel olan her şey eskidi mi?” Yüzüne baktım. Gene manalı bir şeyler söylemişti. “O gofretlerin ne zaman bittiğini hiç hatırlamıyorum. Resmen büyümüşüz kız.” Düşündüm. Hakikaten en son ne zaman yemiştım ben onlardan. Adeta müptelâsıydım o gofretlerin. O kadar çok sevdiğim bir şeyin eksikliğini nasıl şimdiye dek duymamıştım. Sanki o yaşanan zaman oralardan kopmuş, ömrümün şu anıyla düğümlenivermişti. Peki, arada ışık hızıyla geçip giden zaman ne olmuştu?

“Beni mi çağırdın?”

“Evet Necati, gel. Sen hatırlıyor musun en son ne zaman yedim ben o gofretlerden?” “Bilemiycem. O zamanlar bu kadar samimi değildik. Her gittiğin yere gelmezdim.”

Bedenim ruhumdan gene önce gitmişti anlaşılan. Ruhumun bir parçası o zamanlarda kalmıştı. Ah be dünya ah! Nasıl dolamışsın bizi parmağına. O cetvel gibi gofret beni ta çocukluğuma çağırdı. Günahsız aklımın sadece ebeye ve sobeye erdiği o günlere. Bir anda, şimdi yerinde yeller

esen iki katlı bahçeli evimizin avlusunda, dizlerimde yara bantlarıyla ve elimde o beni dürtüp ömrümden uyandıran sarı pembe çıtır gofretle duran bir çocuk olmuştum. “Bizim zamanımızda şöyleydi, böyleydi.” gibi cümleler kurmak istiyordum. Ömür uykumda horul horul uyurken sanki birden uyandırılmışım. Ne bu zamandaydım, ne eski zamanlarda. İki arada, bir derede, bir de tepede kalmıştım. Bugünkü kendimi bulamıyordum. O uzun cetvelimsi gofretler beni elimden tutmuş, dizinin dibine oturmuştu. Kalkamıyordum.

“Kız Ramo, sen de öyle oluyor musun bazen?”

“Nasıl?”

“Aman boşver.”

Güldü. “N’oldu yahu?” dedi. “Aaa emzik şekerleri de vardı.” dedim. Heyecanla bakkalın arka tarafına doğru yürüdü. Eğilerek geçilecek küçük bir kapıdan girip kayboldu. İçerden sesi geliyordu. “Bil bakalım burada ne vaaar!” Elinde içi kırmızı kırmızı emzik şekerleriyle dolu şeffaf bir torbayla gelip “Al bakalım gözün doysun.” dedi, güldü. Torbayı açtı. Ağzıma kadar çocukluğumla dolmuştum. Gülümsedim. Eski ve sadık bir dosta kavuşmuş gibi baktım emzik şekerlerine. Hemen yanlarında duran Pokemon’lu patlayan şekerlerin yanında nasıl da karakterli duruyorlardı.

“Üç tane alayım.” dedim. Niye üç tane demiştim bilmiyorum. Hadi bir tanesi benimdi. Diğer ikisi kimindi? Bu çocukluğum için olsun, diğeri de neden bilmem tırnak makası bağımlısı Nermi için olsun. Sonra yedi sekiz tane daha kap-

tım. Belki üretilen son emzik şekerleridir bunlar. Millet, yok steril değil, yok boyalı diye çoluğuna çocuğuna yedirmez de, üretimini keserler belki. Hırkamın cebine doldurdum hepsini. Sanki arkasına bile bakmadan giden ve gittikçe ufukta kaybolan zamana yetişmiş gibi hissettim kendimi.

“İyi misin?”

“İyiyim Necati. Çocukluğum geldi, sen gidebilirsin.”

HATIRA KONSERVESİ

“Kaç lira bunlar Ramo?”

“25 kuruş.”

“Deme ya o kadar ucuz mu? Nostaljisini yiye-yim ben bunların.”

İkimiz de birer tane ağzımıza attık ve sanki çok mühim bir iş yapar gibi hiç konuşmadan karşılıklı yemeye başladık bu Ayşecik, Ömercik, Sezercik ve bilumum cikcikli zamanların şekerini.

Çocukluğumdaki o genzi yakan, delirtici tadı yoktu. Ya da benim ağzımın tadı kaçmıştı. Veyahut tatla beraber insanı da öldüren katkı maddeleri benim canım emzik şekerlerimin de icabına bakmıştı. Aman sanki biz hiç değişmedik mi? Olsun. Canı sağ olsun emzik şekerlerimin.

“Ramo aklıma ne geldi şimdi biliyo musun?”

“Ne geldi. Anlat. Zaten canım sıkılıyo bugün. Konuşalım biraz.”

“Şimdi şöyle ki...” dedim. “Ee?!” dedi, güldü. “Hani insanlar her şeyin turşusunu kurabiliyor ya. Zamanın da turşusunun kurulabildiğini bir düşünsene? ‘Yazıyor! Alman bilim adamları bir vatandaşın on yıl önce evlendiği günün turşusunu kurduğunu açıkladılar. Adam ‘Geçenlerde açtım. Aynı günü taze taze bir daha yaşadım. Sanki karımla tekrar evlendim.’ dedi.”

Ramo bir kahkaha koparttı. Sonra “Ay babam duyacak, kız üşütük!” diye eliyle ağzını kapattı. “Kız nerden geldi aklına şimdi bu?” “Ya ne bileyim, şuncacık emzik şekeri bile neler hissettirdi. Bir de düşünsene eskiye dair güzel günlerimizi komple yaşasak. Özledim be... Böyle bir teknoloji olsa doğum günlerimizi, ilk bisiklete binişimizi, tulumlu, emzikli hallerimizi, bayram sabahlarımızı dondurup saklayabilseler. Üzgün zamanlarımızda açıp neşelensek. Nasıl fotoğrafla zamanı dondurabiliyorlar. Bu da olur mu ki acaba?”

“Valla alacakaranlık kuşağı gibisin.”

“Öyle bir şey olsa hangi ânını konserveletmek isterdin?”

“Düşiniyim bakim, hımmmm...” dedi. Sonra “Ay bunu düşündüğüme inanamıyorum.” deyip güldü. “Sanki olacakmış gibi. Ya konuşuyoruz işte. Ama du bakiyim... Sekiz yaşındaydım, annemin makyaj malzemelerini yürütüp, evin bodrumuna girdim. Mumu bir güzel yaktım. O alaca ışıktaki hepsini sırayla yüzüme sürmeye başladım.

Ben öyle Apaçi gibi boyanırken, birden odun alası gelmemiş mi? Bodruma girince beni öle karanlıkta yapılmış makyajla hortlak gibi görünce birrrr çığlık attı. Kapıdan kaçarken düştü. Emekleye emekleye kapıdan çıktı. Dışarıda avaz avaz “Fahrettin koşşş! Bodrumda bi’şey vaaar! Ayy çok çirkiiin!” Babam geldi. Sanki ısınlandı. Eline de bir sopa almış, bodurumun içine uzatıp, sanki saklanmış vahşi bir hayvanı dürter gibi sallamaya başladı. Ben ne içerde durabiliyordum, ne dışarı çıkabiliyordum. Babam devamlı “Kışttt kışttt!” diye sopayla içeriyi dürtüyordu. Annem dışarıdan “Çıkıyor mu? Ay ne ki bu böyle ya? Nerden girdi oraya? Amaan aman. Doydum canıma ööö! Öldür şunu Fahrettiiiiin!” diye bağıyordu. İçeri koca bir taşın uçarak girip, bacağıma çarpmasıyla “Aghhlhl! Anneeeee!” diye bağırdım. Dışarıdaki taşlı taarruz birden kesildi ve sessizlik oldu. “Anne mi dedi bu?!” diye sordu annem. Ürkek ürkek içeri doğru ‘Remziye?!!’ diye seslendi. Ben ruju ve farı dağılmış, ağlamaktan rimelleri akmış suratımla bodrumun kapısında gözüktüm. Annem ‘Ay bu neeeeeee?!!’ diye çığlığı bastı. ‘Ne işin var orda senin?? Fare misin kız senn! O surat ne ölee gulyabani gibi!’ Oysa ben güzel olmak niyetiyle makyaj yapmaya kakışmıştım. Ama annem bana gulyabani demişti. Babam elinde tuttuğu uzun sopayla bana bakıyordu. Hiç konuşmuyordu. Annem de elleri belinde diğer yanımda duruyordu. İki ateş arasında kalmıştım Atış menzillerine girmiştım. Önce hangisi atış yapacak diye boyalı suratımla bekliyordum. Babam birden ayağıyla popoma bir tekme patlattı. ‘Artiz mi olcan başıma kız?’ Annem de start

almıştı. Eliyle ağzımı sıkıp rujumu koparır gibi silmeye başladı. Sonra da saçımdan tutup kakılmış gibi çevire çevire eve soktu. Suratımı banyo lifiyle resmen kazıdı. Akşama kadar oda hapsi aldım ve bayramlık paramla aldığım oyuncak bebeğin saçlarını kâğıt makasıyla kırpıp, bacaklarını kollarına, kollarını bacaklarına taktım. Aman o günü konserve yapmasınlar da neyi yaparlarsa yapsınlar. İnanır mısın şu makyaj olayından öyle bir soğumuşum ki bu yaşa geldim hâlâ suratıma krem bile sürmüyorum.”

Birden öyle bir içini dökmüştü ki Ramo, sanki tüm bunlara şahit olmuş gibi o ânı yaşamıştım. O anlar gelip geçmişti, büyümüştük. Ve büyümenin alâmeti olan umduğunu bulamama, hatta kolay kolay umamama safhalarını geçmemize rağmen ömrümüzde yer etmiş anlar ölmüyordu işte.

Aslında bu konserveleme işi otomatik oluyordu galiba. Zaman bazı anlarda düğümlenip kalıyordu. Sonra aniden kutusu açılıyor ve işin garibi de ne zaman ve nerede açılacağı da belli oluyordu.

Ramo’nun paketi de hiç ummadığı bir anda açılmıştı işte. Kızcağızın gözleri dalmış, hâlâ o bodrumda kendisine sallanan sopaya bakıyordu sanki.

Sonra güldü. “Nerelere gittim ya!” dedi. “O gün odamda hayatımın ilk yalnızlığını hissetmiştim biliyor musun?”

“Necati lütfen ona gitme. Bende kal oldu mu? Sen benim Necatimsin, gitme kızcağıza...”

“Olur olur.”

TERBİYESİZ ÇİKOLATALAR

“Sami aaaaaaabii! Sami aaabiii! All beniii, al beniii!”

“Al işte yaa. Ne salakkadın bu yaaa!” dedi Ramo. Aniden yerinden fırlayıp bakkalın kapısına hızlı hızlı yürüdü. “Al beni!” diye avaz avaz bağırarak kadın sesi üçüncü kattaki Şehriban Ablanın gırtlığından çıkıyordu.

Ramo aşağıdan yukarı, ona doğru bakıp, “Şehriban Abla n’oldu?” dedi.

“Ha Ramo kız, baban var sandım. Şu çikolatalardan versene bana. Dört tane olsun.”

Ve birden Ramo’nun kafasına pat diye bir se-pet indi. Kenara kaçmaya çalışırken omzuna çarptı. Ramo’nun dudakları bayramlık ağzına ge-

len cümleler kuruyordu, ama sesi çıkmıyordu. Sepetin ipini tutup “Şehriban Abla ya, öyle bağırma, babam kızıyor.” dedi.

“A neden kıız?”

“Ya bütün mahalleye karşı ‘Al beni’ diye bağıyorsun, rezil oluyoruz.” dedi Ramo.

Bir kahkaha koparttı Şehriban Abla. “Ay sizin içiniz fesat ayol. Dört tane ver ordan hadi.”

Ramo sinir küpü olmuş bir suratla içeri girdi. Bana bakıp, “Bak na şuraya yazıyorum. Bir gün şu kadını şöyle tellâl gibi bağırırken sepetiyle beraber alıcam aşşaaa. Deli mi ne ya! Sırf şu çikolata yüzünden babamdan geçen gün bir torba lâf yedim. ‘Sen niye böyle edepsiz şeyler alıyorsun, beni el âleme rezil ediyosun, bakkalın da bereketini kaçıırıyorsun?’ diye akşama kadar homurdandı. Dün gene mal kamyonu geldi, aldım. N’apiym. Çocuklar çok seviyo. Gelen giden soruyo. Bu cırtlak Şehriban yüzünden satmiyim mi şimdi ya. Ağzında patlasın bunlar e mi Şehriban!” diye söylene söylene sepete koydu çikolataları. Şehriban Abla “Sağ ol cancazım” diye bağırıp sepeti yukarı çekti.

Ramo’ların evi bakkalın hemen üzerindeki kattı ve yukarıdan aşağı “Patt pattt!” şeklinde ritmik bir ses indi. Ramo kulakları dikip “Buyur işte. Başladık.” dedi. Bu sefer balkonda Ramo’nun annesi sahneye çıktı. Kısık ve asabi bir sesle “Remziyee, boyun posun devrilmesin senin. Baban kudurdu. Baaartma şunu ‘Al beni’ diye. Sen gene mi aldın o terbiyesiz çukulatayı? Kız sen çok azıttın bak, aşaaa indirme beni.”

Bir ikolata tarafından azarlanmadığı kalmış Ramo annesine bakıp “Tamam, gir içeri gir. Başlıycam şimdi ha. Azrail alsın beni de, yaka paa götürsün buradan da, kurtarsın beni şu uyuz bakkaldan.” dedi.

Ne enteresan konulu bir huzursuzluktu bu. Gülmemek için kendimi zor tuttum. “Hadi ben de alayım bir tane de bitsin, sen de kurtul.” dedim.

“Ay bırak kızım ya. Şimdi inecek aşağı, iki saat ahlâk dersi verecek bana. Ya kornet dondurma bile sattırmıyo düşünebiliyo musun? Sebep; reklamlarındaki oğlan kornet verip kızı öpüyömuş. Dondurmayla kızları kötü yola düşürüyölärmış. Dur dur, geçen gün de jelibona takmıştı. Neymiş, o ayıcıklar anadan üryanmış. Nerde pis bir şey varsa alıp satıyömuşum. Kafayı yedi iyice.”

Dayanamadım güldüm. “Ya işte böyle. Engizisyon rahibi gibi bir babam var benim.” dedi, o da güldü. “Deliricem de vakit bulamıyorum.”

Kapıda birden, karnının üstüne kadar çekilmiş çizgili pijaması, üzerinde yarım kollu fanilas, teki bordo, teki siyah çoraplar giyilmiş ayakları ve Ramo’ya dikilmiş gözleriyle Sami Amca belirdi.

Hiç kıpırdamadan öylece duruyordu. Kendimi Frankeştayn filminin tam ortasında hissediyordum. Adam öyle bir duruyordu ki, sanki vücudunun her bir yanı başka birilerinden alınıp monte edilmiş gibiydi. Bir hayat belirtisi gösterip ayağındaki tokyolarla içeri bir adım attı ve bakınmaya başladı. Aslında bir şeyler söylemek ve Ramo’yu on nokta dokuz şiddetinde sarsmak isti-

yordu. Fakat ben orada olduğum için yapamıyor gibiydi.

Ramo, “Baba valla sonunu verdim zaten. Başka da almam.” dedi. Sami Amca parmağıyla “Susss!” işareti yaptı ve masadaki kalemi alıp, boş sigara kartonunun beyaz yüzüne bir şeyler yazarak bakkalın camına astı ve geldiği gibi usulcacık ortadan kayboldu.

Ramo’yla birbirimize bakiştık. Sami Amcanın cama yapıştırdığı kâğıda ne yazdığını merak ediyorduk. Ramo önden çıkıp camdaki kâğıda baktı ve elini dizine vurup, gözlerini kısarak sessizce gülmekten katıldı. Eliyle bana ‘gel gel’ yaptı. Hâlâ gülüyordu. Cama bakınca ben de gülmeye başladım. Kâğıtta titrek çizgilerle şu cümle yazıyordu: “Bu bakkalda al beni çukotallası satılmamaktadır. Lütfen teklif etmeyiniz. Yasaktır!”

İçeri girip birer tane terbiyesiz çikolata yiyip, Ramo’yla bir süre histerik biçimde güldük.

TAYFUN VE CANINA YANDIMININ DÜNYASI

“Olum sana diyorum, hatta na şuraya yazıyorum. Gökten Jenıfır Lopez yağsa bize Ajdar düşer. Ben biliyorum.” diyerek bakkalın kapısından içeri girdi Tayfun. Yanında göbeği onunla beraber kesilmiş Vedat vardı. Bu cümle onlar için çok uzun ve efkâr dolu bir mevzunun sonlarına ait olduğunu düşündüğüm bir cümleydi. “Neyse şimdi kalsın.” dedi Tayfun Vedat’a. “Sonra ş’aparız.”

İkisi de mahallenin işsizler ve güçsüzler listesinin ilk iki sırasını paylaşıyorlardı. “Güçsüzler” diyorum, çünkü nerede bir kavga hâsıl olsa, derhal uçan tekmeler atarak kavgaya dâhil olurlar, fakat her defasında bir araba dayak yiyerek geri dönerlerdi. Her kavgada bir azı dişlerini ve bir kemiklerini bırakırlar, kavgadan sonraki üç gün

sık aralıklarla aksayarak yürürlerdi. Ve birbirlerine “Nasıl dövdük ama! Gördün mü nasıl çıktım? Bi vurdum barsakları ağzından çıktı.” şeklinde, aslında ikisinin de inanmadıkları yalanlar söylerlerdi.

Mahallenin başındaki “Taytanik” isimli internet kafenin müdavimleri arasındaydılar. Bilgisayar oyununa kendilerini kaptırıp bağırsık çağrışı oynadıkları için, birkaç kez kafeden şutlanmışlar, sonra bir daha olmayacağına dair söz verip kafeye tekrar kabul edilmişlerdi. Çocukluklarını beraber yaşamışlar, askerliklerini de beraber yapmışlardı.

Mahallenin namusla ilgili bir meselesi olduğunda başvurulabilecek bir tek merci olarak isim yapmaya çalışırlar, kimsenin tavuğuna kışt, köpeğine hoşt demezlerdi. Tek zararları kendilerineydi.

Neyle geçindikleri, ne yiyip içerek hayatta kaldıkları mahallenin dedikodu masasının hayal gücüyle sınırlıydı. Bu masanın başkanı ve aynı zamanda atışlarıyla meşhur kâtibesini Muzaffer Teyze, sürekli ördüğü selanik hırkanın bir ters bir düz ilmekleri arasında, ikisi hakkında bir ters bir düz lâflar ederek, alternatif iftiralar oluştururdu.

“Tayfun’un ayağındaki pabuçları gördünüz mü? Geçen torunum almış onlardan, bi tanesi dört çift ayakkabı fiyatında. Tayfun’un bi dizi yırtık, gömleğinin koltuk altları sökülük. O ayakkabıları alacak parayı da nereden bulmuş sorarım size! Artık camiden mi yürüttüü, birinin kapısından mı aldıı bilmem. Neyse, pis günahı boynuna...”

Oysa Tayfun yerde altın kesesi bulsa ömrünce sahibini arayacak kadar tok gözlü ve temiz kalpli bir çocuktur. Aylaktı işte. Tek suçu buydu. Ama kafasına estikçe, kavgadan ve internet kafe-deki mesaisinden fırsat buldukça onu, kışın kapıya dökülen odunları taşırken, ev taşımaya kalkanların çekyatlarını sırtlayıp çıkarırken, çöpe atılmış kartonları “Soba tutuşturcaz.” diye çaktırmadan alıp hurdacıya satarken de görebilmek mümkündür.

Kısacası çok serbest bir meslek sahibiydi. Gayet ferah çalışırdı. Boş zamanlarında ise -ki bu zamanlar günün dörtte üçünü kapsıyordu- mahallenin “Ekmek kalmadı kim gidicek?” ya da “Beyimi kahveye gidip kim çağıracak?” konulu sorunlarını şıppadanak “Ben giderim ablacım.” şeklinde çözer, yerli örümcek adam rolünü kapardı.

Zaten mahalleli de onun bu yardımsever yanına güvenir, dışarıyla işi olan herkes balkondan, kapıdan onun adını seslenirdi. “Tay-fuuun!” O an ortalarda görünmese de, nereden nereden çıkıp ses sahibinin yanında peydah olur, “Buyur teyzem!” diye derhal kolları sıvardı.

Kafasının sol tarafında bariz bir çöküklük vardı. Orada saç bitmemişti. Babası çocukken yanında sakız şişirip patlattığı için kafasını sobanın demiriyle patlatmış, kafatasını içeri çökertmişti. Soranlara “Babam öptü.” derdi. Ben hiç sormamış, Muzaffer asoşeytit pires ajansından öğrenmiştim bunu.

Annesi, Tayfun’un üzerinde hâlâ zaman zaman boks antrenmanları yapan babası ve

kocasından boşanıp baba evine gelmiş ablası Mükerrerem ile beraber yaşarlardı.

Mükerrerem Abla, depresyon olmadan dışarı neredeyse hiç çıkmayan bir ablamızdı.

Tayfun'un babası "Dul karının sokakta işi yok." diyerek kızına evdeki bir çekyat muamelesi yapar, burnunu pencereden çıkarsa yamulturdu. Kısacası kodu mu oturtangillerden grubuna ait bir herifti. Böyle bir ailenin doğal olarak kaçkını olan Tayfun da kankası Vedat'la birlikte, depresyondan kalma prefabrik ev temellerine tünelererek, ceplerindeki son parayla aldıkları çekirdekleri çitletir, Avrupa Birliği'nden girip, özelleştirmeye kadar her mevzudan şey edip, bazen akşam kadar vatan millet kurtarırlardı.

"Bak bu millet niye işsiz, ben sana söyleyim baba. Hepsi küresel kuraklıktan. E yağmur yağmadı n'oldu?"

"N'oldu abi?"

"N'olacak saf. Çiftçi ekemedi, biçemedi. Haydi n'oldu?"

"N'oldu abi?"

"N'olacak olum, memleketi bırakıp taşı tarağı topladıkları gibi şehre geldiler. İşten çok işsiz var be. O kadar adama iş mi yeter?"

"Doru diyosun abi. Büyüksün."

"Büyüküz de n'oluyo he, n'oluyo? Büyük büyük oturuyoz aşşaa. İçine tükürdüyümün dünyası."

"Geçen hafta da Zanzibar mı ne, işte öyle bir yerin ekonomi bakanı mı ne öyle biri gelmiş.

Avrupa Birliği'yle ilgili mi ne öyle bi şey istemiş bizden."

"Karnı ağrıyan buraya geliyo zaten. Habire bi şey istiyolar. Ulan olan bize yetmiyo, sen ne gelip istiyosun ya. Bi daha gelen olsun, dikilecem sınır kapısına, almıcam içeri zaten."

"Tamam abi. Yolgeçen hanı değil burası evet."

"Versene şu çekirdekten. Hepsini bitirmişsin be olum."

"Var daha var. Buyur abi."

"Oof off! Canına yandımının dünyası."

YÜZÜKLERİN EN EFENDİSİ

Ve aşk. Onun da bir aşkı vardı. Bunun için yat, kat, at gerekmiyordu. Kalbindeki sızının adı Sevim'di. Kasap Yavuz'un kızı Sevim. İçini çekip "Ahh Sevim'lim!" dediği Sevim.

Üniversitede okuyan, doktor olmak için sabahlara kadar kitap ezberleyen, kalbi sadece kadavraları incelerken bir ders konusu olarak görmüş bir kızdı Sevim. "Kalbin koronerlerinde aşk var mıdır, atardamar aşk pompalar mı ya da sevda bağırsaklardan kaç günde atılır?" gibi sorular sorabilecek bir mantığı vardı onun.

Hayat onun için sadece anatomi kitabında yazılı olanlardan ibaretti. Kısacası Tayfun neyse, o da o değildi. Aralarındaki tek ortak nokta, aynı

iklim kuşağında ve bitki örtüsü maki olmayan aynı coğrafyada yaşıyor olmalarıydı.

Ne zaman Tayfun'u görse, balkanlardan gelen soğuk hava dalgaları Tayfun'a uğrayıp üşütmeden geçmezdi. Ama Tayfun onu ne zaman görse, kendisini derhal kapsama alanına alır, bütün kalbiyle kapsardı. Kalbinin anteni onu her yerden çekebilirdi. Sevim ise "Baktığınız kıza şu anda ulaşamıyorum. Lütfen gözünüzü kapatıp, bir daha da bakmayınız." havasıyla esip giderdi.

Ama neredeyse "Ver beni. Bedelini ödemişsin." diye kalbine haciz getirmeye kalkan Sevim'e ait çok önemli bir şey vardı Tayfun'un iç cebinde. İçindeki Sevim ümidinin sembolü. Aşkın alâmeti. Belki de hayata tutunduğu tek şey. Bir yüzük. Sahip olduğu tek dünyalık.

Beşinci, altıncı katlara buzdolabı, çekyat taşıran kazanıp biriktirdiği parayla almıştı o yüzüğü. Aslında apartmanlara taşıdığı buzdolapları değil; sırtlanıp inildeye inildeye çıkardığı, kendi yüreği idi. Ama "ıh" bile dememişti.

Bazen para biriksin diye çay bile içmemiş, çok sevdiği çekirdeği bile almamıştı. Bu şekilde denkleşmiş parayla bir türlü denkleşemediği Sevim için gidip bu yüzüğü almıştı. Hiç veremeyeceği yüzüğü. 14 ayar bu incecik yüzük onu bu yüzüğün efendisi yapmaya yetmişti. Çünkü Sevim'in ayarı onda neyse bu yüzüğünki de oydu. Ben diyeyim 24, Tayfun desin 34. Öyle pahalıydı, Kaşıkçı Elması bu yüzüğün yanında kok kömürü gibi kalırdı.

Arada bir çıkarıp Vedat'a gösterir, "Bunu onun parmağına takamadan ölürsem mezarıma

at bu yüzüğü, taam mı? Öbür dünyada takarım.” diye vasiyet eder, bazen de, “Az kaldı az. Düğüne gelmeyi unutma, hehe.” deyip, yüzüğü gene cebine koyardı. Buna kendisi de inanmazdı, ama inanmaya öyle ihtiyacı vardı ki... Vedat da sağ olsun Sevim için “yengemiz” der, Tayfun’un umut ateşini elinden geldiğince yellerdi.

HEY VEDAT! Bİ BAKSANA...

Kuru fasulyenin yanında pilav, simidin yanında peynir, sigaranın yanında demli çay neyse, Tayfun'un yanında da Vedat oydu. İki de birbirlerinin dert yağmurunda sığındıkları saçak altı gibiydiler.

Vedat dünyaya altı aylıkken teşrif etmiş, anasının karnında geçirmesi gereken süreyi dışarıda ayazda geçirmiş, hâlâ da prematüre hayat yaşayan bir gençti.

Sabah evde iki zeytin, bir bardak çayla kahvaltı yapsa, öğlen yemek bulamaz, akşam çorba içse sabah eşegın ayaklarını içerdi.

Onun da babası merdaneyle yatar, kızılıcık sopasıyla kalkar, karısının sırtından sopayı, karından sıpayı asla eksik etmezdi.

O kadıncağızı bir kere olsun karnı inik görmek mümkün değildi. Yılın on iki ayı hamileydi. Bir çeşit tavşan türüydü sanki. Sanki doğuştan hamileydi. Çocuklardan birini doğurur, derhal bir diğerini taşımaya başlardı.

Mahalleli dokuz ayda bir Vedat'ların evinde düzenli olarak toplaşp lohusa şerbeti içer, mevlit dinler ve “Allah analı babalı büyütsün.” deyip bir dahaki doğum sezonuna kadar evlerine giderlerdi.

Artık biz de bu duruma alışmıştık. Yılın o ayını Vedat'ın annesi Asuman Ablaya ayırırdık.

On bir kardeştiler. Vedat üç numaralı çocuktuk. Nüfusu patır patır patlatan bu ailenin bir ferdi olmak hiç de kolay değildi. Çin gibi bir evde yaşamak onda tik bırakmış, sürekli kaşını gözünü oynatır bir vaziyette dolaşmasına neden olmuştu.

Ayrıca Vedat cevizden de çok korkardı. Evet, bildiğimiz ceviz işte. Artık bilincinin altındaki dehlizlerde cevize ait nasıl bir hayalet vardı bilemiyorum, fakat ceviz gördüğünde kırk günlük yola kaçardı.

Mahallenin fırlamaları bu “tap sikrit” bilgiyi artık her nereden ele geçirdilerse, “Hey Vedat, bi baksana!” deyip üstüne ceviz atarlar, zavallı Vedat'ın bir anda müthiş bir süratle koşarak olimpiyat rekoru kırmasına yardımcı olurlardı.

Birkaç saniye sonra mahallenin başından sesi gelen Vedat da, mahallenin sonunda katıla katıla gülen çocuklara, “Ben hepinizin.....” şeklinde sevgilerini sunar, olduğu yere nefes nefese çöker kalırdı.

Orada bulunan Tayfun ise yere düşen cevizi alır, kırar, sonra da bir güzel yerdi. Kabuklarını da “Besmelesizler!” diye çocuklara fırlatırdı. Sonra kan ter içinde kalmış Vedat’ın yanına giderek “Korkma olum, alt tarafı ceviz. Sen de amma ödleksin!” diye ensesine vurarak, onun bu psikolojik rahatsızlığını tedavi etmeye çalışırdı.

HER AN GİDİCİ VASFİYE TEYZE

Ramo, “N’oldu Tayfun? Ortalık gene Cenfır Lopet’ten geçilmiyor bakıyorum.” dedi gülerek. Tayfun “Boş ver abla ya, derin mevzular bunlar.” diye cevap verdi.

Aslında Ramo’yla aynı yaşıydılar, ama Tayfun ona hep “abla” derdi. Kendinden küçük olsun, olmasın bütün kadın milletine abla derdi. Gerçi Ramo’ya abla demekle haklıydı. Çünkü onda doğuştan bir Güzin Ablamsı hal vardı. Ben bile bazen ona abla demek istiyordum.

Tayfun kapının girişinde bulunan stanttan hemen bir paket kıvrık çitos alıp açtı. Ramo “Bırak onları kanser yapıyo bee...” dedi. “Yerim ben o kanseri.” deyip bi avuç ağzına attı Tayfun.

“Bana oradan bi kutu süt versene. Vasfiye Teyze istiy . Bi de limon suyu ver.  arpıntısı varmış. Ha bi de bi paket karanfil ver. İyi geliyom ş.”

“Ya daha d n    paket aldırđı. N’apıyo bu kadın bu kadar karanfili? Resmen bağımlı.” dedi Ramo.

“Ya istiy  işte. Sen de ne biçim bakkalsın. Kadın bekliyo hadi. ‘ abuk getir gidiyorum’ dedi.”

“Ay gene mi gidiyom ş? O da sağı olsun gide-medi bi türlü.” dedi Ramo.

Tayfun paketten bir avuç daha ağızına atıp bana döndü. “Seni de bekliyo. ‘Uğra kızıma, al gel tansiyonumu  l s n.’ dedi. Bi de iğnesi varmış, onu yapıcakmışsın.”

“Tamam, hemen gidiyorum.” dedim. “Abla be giderken bunları da götür bari.” dedi. “Tabi” deyip aldım elindeki paketi.

Bakkaldan  ıkarken Ramo, “Dönüşte uğra. Sabah gazete sormuşsun, gelicek. Onları da alırsın.” dedi. “Tamam.” dedim. Dışarı  ıktım. Yere düşmüş “yasak Albeni” uyarısını kaldırıp tekrar cama yapıştırdım. Kenardaki   p n için-de gene o velet vardı. Boyumun ölüsünü aldığım için, destur çekip hiç ilişmeden yanından gelip geçtim.

Vasfiye Teyzenin kapısına geldim. Kapı aralıktı. Içinde beyaz renkli bakalitten    rakamı bulunan şeffaf, yuvarlak, kırmızı kapı kolunu az iteledim. I eri doğıru seslendim. “Vasfiye Teyzecim?” Ses gelmedi. “Kimse var mııı?!” Gene yok. Kapının  n  her numaradan ve modelden ayakkabı ve terlik doluydu. Sanki biri bir el arabası ayakkabıyı

kapının önüne döküp, kaçıp gitmişti. Bu ayakka-bıların içindeki bütün ayaklar bu evin içindeydi ve bu da bana haliyle evin tıka basa insan dolu olduğunu düşündürttü. Bu da “Acaba kötü bir şey mi oldu?”yu düşündürtünce sesime ses gelmesini beklemeden içeri girdim.

Girişin hemen yanındaki kapı mutfak kapısıydı ve bu kapıdan bütün eve her zamanki gibi karnabahar kokusu yayılıyordu. Bu kadar karnabaharı neden yiyorlardı hiç bilmem. Neye iyi geliyordu acaba?

Koridordaki telefonluğun üstünde bulunan minik köpek biblosunun burnuna sokulmuş çubuk bir tütsü, havaya ince ve uzun bir duman bırakarak sessiz sedasız tütüyordu. Aynanın tepesine sıkıştırılmış iki tütsü daha duman dumana köpeğin burnundaki tütsüye eşlik ediyorlardı. Bu ev Hindu tapınağı gibiydi. Her nedense artık evdeki tüm küçük girintilere bir tütsü sıkıştırılmıştı. Vasfiye Teyze bu dumana resmen bağımlıydı. Neymiş, sinüzitine iyi geliyormuş.

ON YILLIK ÖLÜ

Hafif sis çökmüş koridoru geçip, en sondaki minik odanın kapısını açtım. Yüzüme bir kamyon insan çarptı. Kapının önündeki tüm o ayak-kabıların sahipleri aynı anda dönüp bana baktı.

Bu minicik odaya en az yirmi kişi doluşmuştu. Divanların, köşelerdeki sandalyelerin, yerdeki minderlerin, hatta köşedeki sehpanın üstü bile silme insan doluydu. Ev kocamandı aslında. Geniş geniş odaları vardı. Neden bu insanların hepsi bu nohut kadar odaya tepilmişti acaba.

Pencerenin kenarındaki ince sedirin üstünde başörtüsünü kulaklarının arkasına kıstırmış oturan Vasfiye Teyze, “Gel kızım gel. Oy bu benim guzum!” diyerek beni yanına çağırdı.

Bana gösterdiği bu yakın ilgiden dolayı herkes kim olduğumu merak edip beni tepeden tırnağa

öyle bir süzdü ki, resmen röntgen cihazına girmiş gibi oldum. Sanki kaburgalarım ve kuru kafam belli olmuştu.

Bana “Gel” diye el etmişti, fakat yanına ulaşmak için birçok barikatı aşmam gerekecekti. Çünkü yerlerde de bağdaş kurmuş oturan insanlar vardı.

Neyse, güç belâ yanına varıp, Vasfiye Teyzenin oturduğu sedire iliştim. Elini öptüm. “N’oldun ya! Çok mu hastasın?” dedim. “Ya kızım bu sefer hakikaten ölüyodum.”

Ne yani diğerleri yalan mıydı?

Kendisi günde en az üç dört kez ölmeye alışkındı ama bu sefer rengindeki bariz beyazlıktan dolayı hastalığının gerçekliğine benim de inanasım gelmişti.

“Çoluk çocuuu çaaardı amcan. Resmen gidiyodum, resmen. Tuvaletten çıktım. Bi onu hatırlıyorum. Bir gözümü açtım ki yerdeyim. Sürüne sürüne kapıya geldim. Amcanın ayakkabısını Naşide’nin kapısına fırlattım. Çıksın da görsün diye. Bağıramıyorum ki kızcazım. Sesim çıkmıyor.”

Nefes almadan anlatıyordu. Hem de öyle bir iştahla anlatıyordu ki, sanki “Yaşasınnn ben hastalandım Allahım. Sana çok şükür.” diyesi bir müjde veriyordu.

“Sona işte Naşide Ablan çıktı da beni kaldırdı yerden.”

Naşide Ablayla göz göze geldik. Kapı komşusuydu Naşide. O da gözlerini sıkıp, acıklı acıklı kafasını sallayarak, “Çok fena çok fena. Aynen ööle valla.” diyerek teyzenin bu felâketini onay-

ladı. “Resmen gidiyordu. Dudakları patlıcan gibiydi.” diyerek kadının yüreğine sular serpti!

Vasfiye Teyze gidişini başkasının ağzından duyunca ciddileşti ve korkmuş bir ses tonuyla “Di mi kız Naşide? Sana da öyle geldi, di mi? Gidiyodum resmen di mi?” Ben, “Yok canım. Allah gecinden versin. Deme öyle şeyler. Dur bakalım sen eski topraksın.” dedim.

Pencerenin kenarında duran, kapağı kim bilir nerede olan kolonya şişesini aldı. Avucuna döküp, ne alâka bir biçimde geceliğinin üstünden dizlerini ovmaya başladı. “Ah kızım ööle deme. Ölüm dediğin anlık. Bak deprem olalı on sene oldu. O zaman öleydim şimdi on yıllık ölüydüm. Eheey gidim eheyy! Çürümüşüm de öteye bile geçmiştim.”

Birden gözümün önüne bana sürekli bir şeyler anlatan on yıllık bir iskelet geldi. Ne ilginç bir kadındı. Ölümü kabullenmek için kendini böyle örneklerle özne etmesi, yaşını almış da olsa ölümünden ne kadar korktuğunu gösteriyordu.

Hakikaten bayağı bir yaşı vardı. Ama kaç olduğunu o da bilmezdi. Sorana “Mısırlar daha yeni dişlenmeye başlamış ben doğduğumda. Ebegümeçleri de daha kıvrışıkmiş, yeni yeni bitiyomuş. İbrahimlik anam ööle söölerdi. Nur içinde yatsın.” derdi.

Bir gün sağlık karnesinin vizesini yaptırırken doğum tarihine bakmıştım. 31 Temmuz yazıyordu. Sanırım nüfus cüzdanını hazırlayan memur da, bu dişlenmemiş mısırlar ve kıvrışık ebegümeçli doğum tarihinin içinden çıkamamış ve basmıştı 31 Temmuz’u...

ŞİFALI ELTİLER

Elimdeki torbada bulunan sütü gösterip, karanfilleri çıkardım.

“Ben Tayfun’a dedim, ama sana mı kakaladı bunu hayırsız?” dedi. “Olsun ben zaten sana gelecektim. Gelirken getirdim.” dedim. Başörtüsünü, kocaman altın küpeler sallanan kulaklarının arkasına sıkıştırıp, karanfilleri eline aldı.

“Bak evlatçım. Şimdi bunlar var ya. Bunları bana ilk aha şu elim dedi.” Eltisi “Evet o benim.” der gibi bakışlarını bana yöneltip, önce hiç konuşmadan başıyla onayladı, sonra “N’olcak ki abla! Helâl olsun dedi.” Tavsiyesini helâl ediyordu anlaşılan. Ama öyle bir helâl olsun deyişi vardı ki, sanki bütün o karanfilleri tek tek elleriyle yetiştirip teyzeye getirip vermişti.

“Soona evlatcazım, bu eltim işte bana bunları tavsiye etti.” diye devam etti Vasfiye Teyze. Paketten bir tane alıp burnuna soktu. “Aman teyze dur! N’apıyosun? Beynine kaçıcak!” diye bileğini tuttum. “Du telâş yapma kızcazım. Ben kaç senedir yaparım bunu. Bi şeycik olmuyo. O orda ööle duruyör. Sona hapşurtuyör, fıyyy! Kafada ne ağrı ne bi şey kalmıyör.”

Gözümün önüne beyni ağzına kadar karanfil dolu olan bir kafa geldi. Eltisi bu sefer “Yok gızım olmaz bi şey. Ben de kaç senedir yapıyom. Bi şeycik olmaz.” dedi. “Bu kadar senedir yapabildiğinize göre, olan olmuş zaten.” diyesim geldi.

İnsan burnuna karanfil sokar mıydı ya! Keş gibi akşama kadar fırt fırt çek. Sonra olmadık bir anda hapşuuu! Hayde karanfil odanın ortasına.

Ekzantrik Vasfiye Teyzembenim. Çaresizlikten midir, yoksa can sıkıntısı mı bilmem, kim ne söylese yapardı.

Geçenki "resmen" ölmesinde de, en küçük eltisi, “Abla bak şincik. Isırgan otunu kulaklarına tıka, tamam mı. Üstüne de tentürdiyotlu pamuuu tıka, onun üstüne de ıscak havlu bağla, eğer gırram romatizman kalıısa suratıma tüküüü...” demiş. Tavsiyedeki şu iddiaya bak! Bir koştum geldim ki Vasfiye Teyze, kulakları ağzına kadar ısırgan otu dolu bir vaziyette salonun ortasında boylu boyunca yatıyor. Yakup Amca da bastonuna dayanmış, başında duruyor ve bana bakıp “Öldü galiba gızım.” diyordu.

Kendisini şu karanfil işinden sonra vazgeçiririm. Şimdi eltisi birden Lokman Hekim kesilip teyzeye ısrar etmesin diye sustum. Böyle kadın-

lar inatçı olur bilirim. Sanki karanfilin iyi gelmesi uğruna başını koymuş, ömrünü adamış, “İyi gelmezse asın beni.” gibi bir ısrarla iddia ederler.

Vasfiye Teyze “Baksana burayı da vurmuşum.” diyerek cart diye bacağına açtı. Dizi kızarmış, az da şişmişti.

Ortanca eltisi hemen “Abla bak oraya ne iyi geliyo, ben sana deyiveriyim. Şimdi samsak var ya bildiğimiz samsak...”

Sanki bilmediğimiz bir sarımsak varmış gibi tanıştırdı bizi.

“İşte onu ez ez ezzzz...”

Kafam ezilmeye başladı.

“Ezdin mi?”

Teyze de “Eee ezdik. Soona?” “İşte onu ez, sona içine yarım çay bardaaa çamaşır suyu dök. Bildiğimiz çamaşır suyu ya.”

Hüfff! Havaya uçuracak kadını.

“Soona onu moraran yere sür. Üstüne de az tarçın ekele.”

İçine de iki yumurta kır. Biraz da fındık ufala. Ver fırına kek olsun.

“Sona üstünü kirli yünle kapat. İki gün dursun...”

Hee dursun. Meteor çukuru gibi bir yarık oluşsun. Manyak mıydı bu kadın? Tabi bunu soru olarak kendisine yöneltemedim.

“Ay neredesin Necatiii?! Valla özledim seni ya.

“Buradayım, burada. Gülüyorum...”

Bu tavsiyeyi duyan Vasfiye Teyze hemen kulaklarını açtı. “Deme kız. Akşama Yakup’a deyi-verim de yapsın bari.”

Sonra bana döndü. “Gördün mü bak, akıl akıldan üstündür kızım. Ne şifalar var.” dedi. Bir ara yalnız yakalarsam izah eder, kendini oymasını önlerim diye düşündüm ve içimden, o an kimseyi bozmamak için, “Tabi tabi” dedim.

Ortanca elti şifahi cümleler kurmaya devam etti: “Aslında ben bunu Yakup Abim de yapsın, gırtlana sürsün diye deyiverdim ama yaptımı bilmem...”

GAZİ YAKUP AMCA

Kore gazisiydi. Okyanustan gemiyle geçerlerken nasıl dalgaya tutulduklarını, bastonunu sağa sola sallayarak temsili olarak anlatırdı hep. En az üç bin beş yüz defa dinlemişimdir. Çünkü kendisi anlattıktan bir, bilemedin bir buçuk dakika sona anlattığını unuttur, “Bak sana ne anlatıvereceğim. Şimdi harbe giderken gemiye bindik...” diye filmi tekrar başa sarardı.

“Gızım bi görsen, dalga böööle böööle salladı. Kus kus kus bütün güverte battı çıktı.” Tabi bu anlatımların seslendirmesi yoktu. Çünkü katıldığı savaştan döndüğünde yakalandığı gırtlak kanseri sebebiyle, ses telleri ve gırtlak komple alındığı için, Kore anılarını, anlatırken çıkardığı nefesle seslendirirdi anılarını. Yarı dudak okuma, yarı bu sesler o şekilde anlayabilirdik ne anlattı-

ğını. Doktor o zamanlar, sesinin çıkması için, şu boğaza dayanan mikrofon gibi âletten vermiş ona. Fakat o “Şargıcı mıyım ben? De get. Gavır icadı.” diyerek bu âleti kullanmayı reddetmiş.

Hep terziye diktirdiği, içi cepkenli takım elbiseler giyer, konfeksiyon işine pek bulaşmazdı. Çünkü mağazadan ne zaman bir kat elbise alsın, “Vasfiye paçasını kısalt, Vasfiye belini daralt, Vasfiye ceketin yakasını kıvırttır, Vasfiye cepkene fazladan bir düğme dik, şurasını şöyle yap, burasını böyle yap...” diyerek, aldığı elbisenin içine girene kadar, Vasfiye Teyzeyi çileden çıkarırdı.

Çok şeyler görmüş çakır gözleri vardı. Düzgünce kısaltılmış kırçilli sakallı yüzü beni gördüğünde mutlaka gülerdi. Bir kulağının kepçe kısmı dışa doğru kıvrılmıştı. Askerdeyken “Sulak İbraaam” lâkaplı bir arkadaşının, kulağına tokadı yapıştırmasıyla bu şekle girdiğini anlatırdı.

Kafasında sürekli kasketiyle dolaşırdı. Hatta belki yıkanırken bile çıkarmaz, onu da kafasında köpürtürdü. Bilemiyorum.

TANSİYON PAZARLIĞI

“Sen iğne demişsin Vasfiye Teyze. Tayfun öyle söyledi.”

“He guzum bi ağrı kesici yapıver bana. Kâmile iğneyi getiriver. Buzdolabının rafında. Peynirin arkasında...”

Kâmile, Vasfiye Teyzenin geliniydi. Surat ifadesi beş ya da altı karış civarındaydı. Zaman zaman yedi karışa kadar çıkabiliyordu. Kendinden her rica edileni emrivaki addeder, dudaklarını büzüp, “Sizin burada zaten eşeğiniz var.” bakışı atıp, imalı bir “Tabi” derdi.

Kâmile Gelin, peynirin oradaki iğneyi almak üzere odadan çıkınca Vasfiye Teyze ellerini yukarı kaldırıp, gözlerini sıkarak, sessizce Allah’tan sabır istedi. Gülümsedim. “Önce tansiyonunu ölçeyim istersen.” dedim. “Hah tamam. Zıpladı

mı düştü mü, bi bakıver bakiym.” Gözlerini kapı komşusu Naşide’ye çevirerek, “Resmen gidiyodum di mi kız Naşide?” O da kollarını kavuşturup, yine acıklı acıklı başını salladı.

“Âlet nerede?” dedim. “Gardolapta. Yüklüğün altında. Çocuklar bozmasın diye oraya koyuverdiydim. Geçen gün ortanca torun lastiğinden sapan yapmaya kalkmış velet. Orhan kalk getir ablaya.” dedi.

Orhan sekiz yaşında, kafasında yer yer yarık izleri olan, üç numara tıraşlı, gözleri hep kırıp dökecek bir şeyler arayan, eli ayağı bir türlü durmayan, kurtlu bir torundu.

Ayağı fırlayıp kalktı. Gardırobun olduğı odadan paldır küldür sesler geldi. Elindeki tansiyon aletinin hortumunu sallaya sallaya odaya geri döndü.

“Oğlum ne yaptın?” “Yük devrildi babaanne.” Vasfiye Teyze içini çekip “Ya sabırrr!” dedi. Çekeleye çekeleye sıvadığı koluna âleti taktım. Ölçmeye başladım. O esnada elindeki boş iğne kutusuyla Kâmile Gelin girdi içeri. “Anne bu bitmiş.”

Vasfiye Teyze dizine vurup “Neee! Bitmiş mii? Kız ne zaman bitti buu? Benim habarım yokken Yakup içiyo mu bu iğneleri n’apıyo? Allah müstahakını vermesin bu adamın.”

Tansiyonunu ölçmeye, çalıştığım Vasfiye Teyzenin tansiyonunu bir türlü tansiyonluyamıyordum. Haydi, baştan pompalamaya başladım. “Kıpırdama Vasfiye Teyze!” “Tamam.” dedi. Bu sefer de nefesini tuttu. “Nefes alabilirsin.” dedim. Bu sefer var gücüyle aldı. Allahım ne kadındı.

“Sakin sakin” dedim. Uslu uslu bana bakmaya başladı. Neyse kazasız belâsız ölçmeyi başardım tansiyonunu.

“N’olmuş? Fırlamış de mi?” “Az çıkmış, ama fazla değil.” “Ne kadar?” Bitki uzmanı eltisi “18 falan mı?” “Yok teyzecim o kadar değil. Sonuçta iyi.” dedim. Vasfiye Teyze; “18 değildir de 16 falandır o.” Haydi tansiyon pazarlığına başladık. “Fiş almazsanız 15 olur.” diyesim geldi. Söyleyeyim de kurtulayım bari, dedim. “15 buçuk olmuş.” “Çok bu be!” dedi Vasfiye Teyze. Sanki satın alacakmış da pahalı bulmuş gibi.

“Ama öyle işte. Dikkat et kendine.” dedim. “Kızım daha nası dikkat ediverim. İki bardak yıkarım yatarım. Bi cam silerim yatarım. Daha nası bakıverim.” “İşte yatma Vasfiye Teyzecim. Çık, yavaş yavaş dolaş. Biraz kilo vermen lâzım.”

Yatmayı, kendine bakmak sanıyordu. Kendini karpuzla karıştırıyor olmalıydı. Yata yata büyür ya hani. Töbe estağfurullaaah...

İDRAK YOLLARI İLTİHABI

Sanki dünyanın sonu gelmiş çaresizliğinde “İğneyi n’apıcaz şimdi? Ne vurcaz?” diye sordu Vasfiye Teyze.

Eltisi derhal devreye girdi. Çantasını açıp bir kutu iğne çıkardı. “Abla vurdur bunlardan. Geçen doktora yazdırdım. Bana çok eyi geldi. Ben gene yazdırırım.” Kadına bak sanki davetiye yazdırıyordu.

“Yarın öğleden sonra iğne vurduracağım. Bu mutlu günümüzde sizleri de aramızda görmekten gurur duyacağım.”

Ne kadındı ya! Elindeki iğneleri kapıp, üstüne de bir hedef resmi çizip, hepsini ok gibi bu eltiye atmak ve tam on ikiden vurmak istiyordum.

Vasfiye Teyze, “Ne iğnesi bu?” diye sormadan “Ah bacım sağ ol.” diyerek, henüz neye iyi geldiği bile belli olmayan bu iğne teklifini sorgusuz sualsiz kabul ediverdi.

Eltinin uzattığı kutuyu alıp baktım. “Teyzecim bu böbrek için yalnız. Vuramayız bunu.” dedim. Elti bozuldu. “Seni ukalâ, seni yeni yetme.” diymemiş bir ifadeyle baktı suratıma. “Ama ağrıyı şıp diye kesiveriyör. Sonuçta ağrı bu. Onu niye kesmesin ki!” diyerek kendince konsültasyon sonucunu açıkladı. Hipokrat’ı bile af buyurun bir tarafıyla güldürecek bu tıbbi teorisi beni fıtık etti. Doğum yapan kadınlara sancısı geçsin diye, doğururken nane limon içirmeye kalkan tiplerdendi bu kadın.

“Tamam da bu böbrek ağrısını keser. Ayrıca içinde de biraz glikoz var. Teyzenin şekeri yükselir sonra.” dedim. Acı patlıcanı kırağı çalmaz felsefesiyle dolup taşmış Vasfiye Teyze, “Aman kızım, bi şeycik olmaz. Vur gitsin.” dedi. “Olmaz teyze, valla dokunur. Komaya mı gireceksin?” dedim. Koma lâfını duyunca korktu. Hadi girmeyi belki göze alırdı da, çıkamamayı alamazdı. “Yarısını vursan olmaz mı?” Haydi, bu sefer de ağrı kesici pazarlığı başladı. “Yarısı falan olmaz. Ben sana öğleden sonra ağrı kesici alırım. O zaman vururuz.” dedim.

Ecza deposu eltisi bu sefer çantasından bir kutu daha çıkartıp uzattı. “Bi de buna bak bakiym. Beyencen mi?!” diye ufak yollu bir lâf soktu. Sanki ben paketini beğenmemiştim. Sanki “Ay bunun şişesi çirkin!” diye hazzetmediğim iğneyi yapmıyordum. Sinir ola ola aldım. Bu iğne de isabetsizdi. “İdrar yolları iltihabı için bu.” dedim.

Teyze hemen “Hah tamam bak. Ondan da var bende. Vur hemen vur vur.” dedi. Bütün ilâçları şırıngaya çekip eltisinin altına saplayıveresim geldi. Bence bu Hipokrat’ın dublörlüğünü yapmaya soyunmuş eltinin idrar yolları değil, “idrak yolları” iltihap olmuştu. Kadının aklını çelip duruyordu. “Yok bu da olmaz.” deyip geri çevirdim. Eltisi olacak tavsiye sapığı yeni ilaçlar yumurtlamasın diye “Hadi bana müsaade.” deyip kalktım.

Vasfiye Teyze “Ayağına sağlık kızım. Hadi arada bir yokla e mi.” diyerek öptü beni. Gelini Kâmile Abla beni kapıya doğru geçirirken mırmır bir şeyler söyleniyordu. O mırmırlar Vasfiye Teyzeye söylenmenin bir ifadesiydi. “Teşekkürler şekerim.” dedi. Kapıyı kapatırken arasına sıkışmış terliğe bir tekme atarak Naşide Ablanın kapısına doğru mermi gibi uçmasını sağladı. Otomatiği yakmayı unuttuğum için, o da ben inmeden kapıyı “Gümeee!” diye kapattığı için zifiri karanlıkta kalıverdim.

“Necati orda mısın?”

“Buradayım canım, korkma...”

AYNI HAMAMLAR, AYNI TASLAR

Vasfiye Teyzeden, beynimin dibine sıkışmış bir ağrıyla dönerken, bakkalın önünde gazete kamyonu durduğunu gördüm. Yanına gidip ilıştim.

Bakkalın içerisinde bir vukuat olduğunu, dükkâna bıraktığı gazete balyalarını gerisin geriye dükkândan çıkaran dağıtımcı çocuğun “Manyak yaa..!” diye söylenmelerinden anlamıştım.

Anlaşılan Sami Amcanın gene sansürü tutmuştu. Aldığı gazetelerdeki çıplak kadın resimleri yüzünden, sanki o pozları Ramo vermiş gibi, zavallı kızcağızın karşısına dikilip, dik dik bakarak postasını koyuyordu.

“Ama baba anlamıyosun sen ya! Millet gelip soruyor. Onu satma, bunu satma, ne satıym ben bu bakkalda? Sadece ekmekle, Resmi Gazete mi satıym, söyler misin?”

Sami Amca hiçbir şey demeden pijamasının lastiğini durmadan yukarılara doğru çekiştiriyordu. Kızının itirazlarını sinek vızıltısı gibi dinleyip, parmağıyla yine “Suusss!” yaparak, ayağındaki tokyoları harstık hurstuk diye sürüye sürüye çay kutularının bulunduğu rafa yürüdü. Hiç konuşmadan eliyle Ramo’ya “ver ver” işareti yaptı. Toz almaya yarayan şu püsküllü şeyi istiyordu. Gene meşhur raf temizliğini yapacaktı anlaşılan. Çaylarına toz kondurmuyor, titiz bir ev hanımı gibi saat başı düzeltip, simetrik olarak diziyordu.

“Duymuyorsun ki beni. Zaten ne zaman duydun ki baba. Yakında bu raflarda sadece sen ve ben tüneyip oturcaz. Bir şey almaya gelene de “Susss!” yaparsın oldu mu? Ama bu dükkân bi batsın, en uzun oh’u ben çekicem, hah şuraya yazıyorum.” deyip parmağını tükürükleyerek masaya süren Ramo’nun sürdüğü yeri de, hiçbir tepki vermeden elindeki püsküllü şeyle sildi.

Bakkalın önünden usulca dönüp, kamyonun arkasından geçerken, “Acaba dağıtımçı çocuktan parasıyla istesem mi?” diye bir an düşündüm. “Fakat ya Sami Amca aldığımı görüp bana da takarsa...” diye korkup, bu fikrimi derhal unuttum. Anlaşılmıştı. Benim gazeteleri başkaları okuyacaktı bugün. İçimden “Amaaan boşver. Bu gün de okumayıvereyim.” dedim. Nasılsa taslar da hamamlar da aynıydı.

KARGA KANINDAN ÇİL KREMİ

Eve doğru yürümeye başladım. Yine az ötemde iki karga zıplaya zıplaya yürüyorlardı. Bunlar sabahki F-16 kargalardandı.

Köşede, tepesine uçurtma takılmış yabani kestane ağacının arkasında Tayfun’la Vedat kargaları dikizliyorlardı. Ellerinde artık nereden bulmuşlarsa birer tane patates filesi vardı. Sanırım ortalıkta dolanan kargalarla ilgili bir plan hazırlamışlardı. Bir punduna getirip karga enselemeye çalışıyorlar gibime geldi. “Gibime geldi.” deme kalmadan, Tayfun usul usul ağacın arkasından çıkıp, fileyle beraber panter gibi karganın üstüne atılıverdi.

Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bu safarinin sebebi neydi acaba? Üstüne file düşen

karga önce tökezleyip yere yuvarlandı, sonra da toparlanıp uçmaya başladı. Hayvan resmen fileyle uçuyordu, ama ağırlıktan fazla havalanamıyor, durmadan irtifa kaybederek, yeri öpüp öpüp tekrar havalanıyordu. Tayfun koşarak karganın peşine düştü. Fileli karganın üstüne atlamaya çalışırken boylu boyunca yere uzanıverdi. Karga da “Bana müsaade.” diyerek kanatları patırdata patırdata uçtu gitti.

Tayfun’un yere düşmesiyle kalkması aynı anda olmuştu. Sanırım benden utanmıştı. “Hayırdır Tayfun?” dedim. Hem üstünü başını temizliyor, hem de “Hayır abla hayır. Hayır işi için.” dedi. Ne çeşit bir hayırdı ki bu? Acaba kargaları toplayıp neslini mi koruyacaklardı? Ya da ne bileyim kanarya gibi ötmeyi öğretilip tekrar doğaya mı salacaklardı?

“N’apıyosun sen Tayfun?” diye sordum. “Karga yakalamaya çalışıyorum.” dedi. Merakım tavana vurduğu için bir soru daha yönelttim. “N’apıcaksın ki kargayı?” Yanıma geldi. “Krem yapılacak abla. Ama ben yapmıcam. Muzaffer Teyze yapıcak.” “Ne kremi bu?” “Çil kremi. Ama n’olur kimseye söyleme tamam mı?”

Muzaffer Teyze krem yapacakmış. Kendisi kimyager olmuştu da benim mi haberim yoktu? Boş zamanlarında Doktor Göno Pagi ile beraber laboratuarda kozmetik falan mı ürettiyordu?

“Krem mi? Nasıl krem bu, anlamadım.” “Ya Düriye Ablanın çilleri var ya.” “Eee?” “Ne yapsa geçmiyomuş. Muzaffer Teyze de ‘Karga kanı iyi gelir. Kökünden söker.’ demiş. Şimdi koca kız

nası çıksın karga yakalamaya? Bana söyledi, ben de ‘Sana en irisinden yakalarım bi tane.’ dedim. Ama bak kimseye söyleme.”

Muzaffer Teyze manyak mıydı, yoksa üşütük mü? Ya da ikisi birden miydi? Acaba Vasfiye Teyzenin eltisiyle akşamüzerleri kapı önlerinde oturup, alternatif tıp atmasıyonları mı yapıyorlardı?

“Tayfun boşver kargayı. Olmaz öyle şey. Mikrop kapar. Kızın çillerini geçireyim derken, karga gibi tüy içinde bırakırsınız suratını görürsün. Kargaya çevirmeyin kızcağızı.” dedim. “Hadi ya. Kaş yapalım derken göz çıkarmayalım şimdi.” “Valla göz de çıkar, tüy de çıkar, gaga bile çıkar.” “O zaman sen söyle Düriye’ye.” dedi. “Tamam söylerim. Siz rahat bırakın hayvancıkları.”

BÖCEKÇİ ABİ

Evin önüne geldiğimde bir elektrik tahsildarı Düriyelerin oturduğu apartmanın önünde duruyor ve Düriye'nin abisi Şener Abi tarafından toplanmış sağanak lâf bulutları, adamcağızın tepesinden aşşa çemkirik cümleler yağdırıyordu.

Bu her faturaya itiraz etme olayı, artık Şener Abi tarafından geleneksel hale getirilmişti. Ve kendisi bu konuda artık öyle bir profesyonelleşmişti ki, onu gören de bütün gece evde mum yakıp oturduğuna, evinde kömürlü ütü kullanıldığına, televizyonunun tüple falan çalıştığına inanabilirdi. Oldu ki itirazları para etmedi, ıcabında ortamı Tayland parlamentosuna çevirebilme kapasitesine de sahipti.

“Bakın beyefendi. Ben sayaçta ne görüyorsam onu yazıyorum. Neden her ay bana bağırma ihtiyacı hissediyorsunuz ki?”

“Arkadaşım sayaca doğru bak o zaman. Şaşı mısın sen? Sıfırları çift mi görüyorsun ha? Komşuyla aynı yakmışız, ama bana onun üç katını yazmışsın. Biz bu parayı yoldan mı topluyoruz? Anamız ağlıyor bizim.”

Evet, gerçekten anası ağlıyordu. Fahriye Teyze oğlu Şener’in, hayal gücü sınırlarını zorlayan bu iş kurma rahatsızlığı yüzünden dudağında devamlı uçukla dolaşır, her fırsatta “Bu çocuk beni yedi bitirdi. Ölüm hakikaten büyük nimet. Doydum canıma.” diyerek ağlardı.

Tamam, Şener Abi dediği gibi parayı yoldan toplamıyordu, ama yoldan toplasa yaptığı işten daha abes olamazdı herhalde. Kendisi bir böcek üretme çiftliği sahibiydi. Çam ağaçlarına dadanıp kemiren kese böceklerini yemesi için “gala-galop” mudur nedir öyle bir böceği üretiyor, orman işletmesine satarak dünyanın en akla hayale gelmedik mesleğini icra ediyordu. “Şener kim ya?” “Şey ya hani var ya böcekçi.” “Haa, tamam.” şeklinde anılarak tanınırdı.

Karısı eve iş getirme diye sürekli kendisine çıkışır, o da böcek numunelerini alıp ısrarla eve sokardı. Çekyatın altında bir tane, duvarda bir tane dolaşırken görülebilirlerdi. Kadın da elinden düşürmediği “Shelltox”u üstlerine sıkarak, ya da terliği pat diye patlatarak öldürür, Şener Abi de “Sen benim sermayemi mi öldürüyorsun, deli karım!” diye bas bas bağırırdı.

Ama zavallı kadıncağыз yerden göğe kadar haklıydı. İki çocuğundan oğlan olanının ayağını ısırarak Şener Abinin sermayeleri, çocukcağızı acillik etmişti. N’aparsın işte. Hafiften eserikli adamdı Şener Abi. Köşe dönme meraklısıydı.

Kafasında sürekli ilginç projelerle dolaşır, kendine deli denmesinden korkmadan konuya komşuya anlatırdı.

“Şimdi bak Sami Amcam. Kafamda öyle bir iş var ki anlatınca dehama hayran kalacaksın. Asrın enerji kaynağı bu. Havayı kirletmez, sermaye istemez ve de sudan ucuz. Nasipse önümüzdeki kışa hepiniz bununla ısınacaksınız. Doğal gazın parasıyla da hacca gidersin.” “Neymiş o?” “Hani sonbaharda yapraklar dökülüyorlar ya. İşte o yaprakları ağaçların altına devasa ağlar gerip toplayacağız. Sonra hepsini makine-lerde sıkıştırıp, böyle sandviç ekmeği büyüklüğünde yakıt haline getireceğiz. Doğa dostu yakıt. Düşünsene, her sene onca yaprak dökülüyor. Hepsini rüzgâr uçurup götürüyor. Bundan sonra uçurmayacak. Biz toplayıp değerlendireceğiz. Haram diil bi şey diil.”

ŞENER PRODAKŞIN

Geçen sene, bronşitli röntgen filmiyle Cannes Film Festivali'ne katılmaya kalkışacak kadar üşütmüş olan Şener Abinin, bu üşütüklüğüne iyi gelecek bir hap da yoktu. Kendisi, bu delilik projesine de enikonu inanıp, "Ciğerimin Köşesi" adını verdiği röntgen filmiyle, "en ilginç, en olağanüstü fikir filmi" dalındaki bütün ödülleri toplamayı hedeflemiş, "Millet saçma sapan filmlerle ödülleri toplayıp, kamyonla götürüyo valla. Benim neyim eksik canım?" diyerek, aklının eksik olduğunu fark edememişti.

"... Ağzına kadar dolmuş isli bronşlarla, öksürürken büzüşen soluk borusunun acıklı hikâyesi..." şeklinde konusunu özetlediği bu röntgen filmi, annesi Fahriye Teyzenin, Şener Abi için çenesini titrete titrete her gün ettiği "Allah bu

oğlana acil şifalar versin.” dualarıyla iptal edilmeye çalışılıyordu.

Böcek üretme işinden önce de bal arısıyla pekmez üretme işini yapmaya çalışırken arıların saldırısına uğrayıp bir nevi kevgire dönmüş, bir hafta benek benek bir suratla hastanelerde yatmıştı. Hastaneden çıkınca da kullanılmış yara bandı toplayıp yapışkanlı yerlerinden çadır kumaşı üretme ve boş serum şişelerinden avize yapma projesini yürürlüğe geçirmek üzereydi ki babası Nusret Amcanın bu projeye kalbi dayanamadı. Kahveden çıkarken çay tepsisinin üstüne düşüverdi. Çay kaşıkları adamın burnuna girdi. Babasının bu âni rahatsızlığını bir uğursuzluk olarak değerlendiren Şener Abi, Cannes Film Festivali’nden kusur kalıp, böcek işine başladı.

Liseyi son sınıftan terk eden bu çatlak iş mucidi, okuldan ayrılış sebebini, “Öğretmenlerin ufku çok dardı. Tebeşir tozundan oda parfümü üretilebileceğine inanmıyorlardı. Gücüme gitti ayrıldım. Bu sığığa daha katlanamazdım.” şeklinde açıklardı.

Oysa kendisi, çevrede ne kadar çekirge varsa toplayıp okula getirmiş ve sobanın yanına serdiği sıra örtüsünün üstünde kurutup, yiyeceğe dönüştürmeye çalışırken okul idaresinin “Kovuldun!” diye tokmağı masaya indirmesine neden olmuş ve çekirgeleriyle birlikte okuldan uzaklaştırılmıştı. Çünkü bu ilk vukuatı değildi. Çöpün oradan topladığı sineklerin ayağına ip bağlayarak “Uçan sinek geldiii!” diye ilkokul öğrencilerine oyuncak niyetine satmaya çalışmak gibi çalışmaları da olmuştu kendisinin.

Belki Tayfun’a karga kanından il kremi fikrini de o söylemiş, annesinin kulağına gider, “Sen kız kardeşinin illerine de mi el attın?” şeklinde bir ıngar çıkar diye olayı Muzaffer Teyzenin üstüne atmıştı. Belki suizan yapıyordum, ama bu işte bir “şener prodakşın” kokusu almıştım n’apım.

BOL KÖPÜKLÜ FAHRİYE TEYZE

Birden paldırrr! diye bir ses çıkartarak apartmandan aşağı irice bir cismin düşmesiyle bu dünyadan ayrılıp tekrar mahalleye geri döndüm.

Bu patırtıdan korkan elektrik memuru tavşan gibi kenara sıçradı. Şener Abi de hoplayıp refleks olarak yukarı tükürüp, atılan nesneye ithaf edilmiş çok özlü bir cümle(!) kurdu.

Aslında bu patırtıya alışmış olmam gerekiyordu. Çünkü Fahriye Teyze bu gümbürtüyü en az iki günde bir yapardı. Ta dördüncü kattan aşağı halı atar, sonra eteğini belinde kıvrımış bir vaziyette, bir elinde tahta fırçası, diğer elinde arap sabunuyla apartman kapısında görünür, şu reklamlarda herkesin temizlik problemine koşan süper deterjan kahramanları gibi “İşte geldim

buradayım. Ben bu işte ustayım.” şeklinde bir his yayardı. Kendisine “Boş zamanlarınızı nasıl değerlendirirsiniz?” diye sorulmuş olsaydı kesinlikle “Halı yıkarım.” derdi herhalde. “E başka?” “Gene halı yıkarım.” “Ya sonra?” “Halı kirletirim.” “Aaaa! Neden?” “Yıkamak için.” şeklinde sürüp giderdi.

“Anne sen misin ya! Ödümü patlattın be! Öfff, tükürcem bu halıların içine artık ama ha!” diye söylendi Şener Abi. “Çorap mı bu ya? Bu kadar sık halı mı yıkanır?” “Fazla konuşma sen, pis mendebur!” dedi Fahriye Teyze. Şener Abinin diğer adı da “pis mendebur”du. Yılların verdiği yorgunluk, kadıncağızda tatlı ve sevecen bir hitap bırakmamıştı, o ne yapsın. Hortumu takıp halıyı ıslatmaya başladı.

Havalardan bahar havasıydı. Erik çiçekleri pırtlamış, ekonomik krizi bile birkaç saniye olsun unutturur hale sokmuştu. “Hayat güzel be!” falan dedirtiyordu insana.

Saate baktım. Birden benim de bir faturam olduğunu ve de bugünün son ödeme günü olduğunu hatırladım. Doğru düzgün alo bile demeden gelmiş dana, hatta gergedan kadar bir telefon faturası.

Eve girdim. Sessizlik... Pervin’den gelen cısss sesi. Eyvah! Çaydanlıkcağızımı ocakta unutmuş-tum. Hızlı hızlı mutfığa daldım. Pervin’in unutulmuşluktan tepesi kızmış, içindeki bütün suyu içmiş, dibi tutmak üzereydi. Hemen ocağın altını kapattım.

Oturma odasına geçtim. Necati cam kenarının önündeki divana oturmuş, sabahtan beri fazla

beraber olamadık der gibi bana bakıyordu. Üzerimi değiştirip faturamı, nane şekerimi ve cüzdanımı alıp kapıdan çıktım. Nane şekersiz yola çıkamıyordum. Çünkü beş dakika arabaya binsem beş saat midem bulanıyordu.

Var gücüyle köpük köpük halı yıkayan, bir ev dolusu misafirin hıncını zavallı halılardan çıkaran Fahriye Teyzenin yanından geçerken “Kolay gelsin.” dedim. Kan ter içinde kalmış suratını, büktüğü halıdan bana doğru kaldırıp “O kör olmayasıcayı gördün mü? diye sordu. Sanırım bu kör olmayasınca Düriye oluyordu.

“Sabah gördüm bi kere. Sen de biliyosun işte. Başka da görmedim Fahriye Teyze” dedim.

“İşe yarıycaa zaman buharlaşır. Ama gelsin o, ben ona yapacağımı biliyorum.” dedi. Gene halıyı fırçalamaya koyuldu. Sanırım hayalinde Düriye’yi fırçalıyordu.

OTOBÜS HALKI

“Para üstü almayaaaan?” diye bağırdı şoför. Arkadan bir amca “Ben” diye parmak kaldırdı. “E be amca sen daha demin almadın mı?” “Yoo... Alsam niye söliim olum.” “ Ya ben sana daha az önce verdim sanki yaa.” “Ama sen şimdi beni yalancı durumuna düşürdün bak.” dedi amca. “Ne biliym amca. Yemin etsem başım ağrımaz. Valla sana verdim ben.” dedi şoför. “İyi verdiysen, verme başka. Sadakam olsun.” Şoför koca otobüsü karayolunun kenarına çekip durdurdu. Geriye bakıp “İn aşşa!” dedi.

Amca, “Yürü git. Öğlen öğlen uğraşma benle.” diye homurdandı.

En önde oturan ve saçları yataktan kalktığı gibi duran, beyaz spor ayakkabılı abla. “Aaa olmuyor ama şöfer bey. Geç kaldık ya!” diye atıldı.

Sinir küpü olmuş şoför hızını alamayıp bu sefer ablaya döndü, “Sen de inebilirsiniz bayan. Sizin özel şoförünüz yok burada.” dedi.

Herkes sus pus oturmuş arabanın kalkmasını beklemeye başlamıştı. Fakat ne amcanın inmeye ne de şoförün gitmeye niyeti vardı.

Birden herkes aynı anda söylenmeye başladı. “Gitmiycez mi? Bu ne yaaa!... Ayol geç kaldım... Kocam bekliyo hadiii. Ocakta yemeğim var evladım.”

Ben ne diyeydim acaba? Ben de bu otobüs halkındandım ve benim de bir şey demem gerekiyor muydu? “Faturam var şoför abi. Hem de son günü.” desem gider miydi acaba?

Ortalardan hasta bir teyze “Evladım n’olur sür. Rötken çekilcem, hastaneye gidiyom. Sıram kaçmasın. İladi Allah rızası için sür, boş ver.” deyince şoför dayanamadı. Vites kolunu koparacak gibi çekip dişlerini sıkı sıkı sürmeye başladı. Herkes rahatlamıştı. Gidiyorduk.

“Ölürsem kabrime gelme istemeeem... İstemeeeeeeeeeeemm!”

Şoför radyoyu açtı. Hasta teyze camın üstündeki sürgülü minik pencereyi açtı. Hemen yan sırasında oturan amca da muhabbeti açtı.

“Ben kırk beş senemi verdim bu ülkeye. Bana hiç anlatma. Herkesin gözü bizde. O bayrak orda dalgalandığı müddetçe bi şeycik olmaz bu vatana.”

Arkasında oturan gençten biri “Öyle de bey amca ben özelleştirmeye karşıyım. Adamlar alıyorlar fabrikaları, sonra atıyorlar bizim işçimizi, kendi işçilerini koyuyolar ya.” dedi.

Amca arkasını dönmeden konuşmasına devam etti. Kim bu konuşan diye dönüp bakmadı bile.

“Özelleşmesi gerekiyodur. Yönetenlerden iyi mi bileceksin. Kaç yaşındasın ki sen?”

“Bunun yaşla ne alakası var bey amca? Ben tasvip etmiyorum. Etmeyecek bir yaştayım çok şükür.”

“Boş konuşuyosun.” dedi amca. “Sen daha kısa donla kapının önünde top oynarken, ben cephede siper kazıyodum.”

“Ne yani siper kazmayanlar bu vatanın evladı olmuyor mu?”

“Öyle oturduğunuz yerden konuşmak çok kolay tabi. Bizim kafamızdan vızır vızır kurşunlar uçtu. Kolay kazanmadık bu memleketi.

“Yahu amca ne alâkası var! Ben şimdi bir şey mi dedim?”

Amca hâlâ arkasını dönmeden konuşmaya devam ediyor, neredeyse “Herkes siperlere!” diye bağıracakmış gibi bir halle tartışmayı uzatıyordu.

“Siz daha ananızın karnına düşmeden biz kuru ekmek yiyip cepheden cepheye koşardık. Bombaların biri patlardı, biri çatlardı. Bommm bommmmm...!”

Arkadaki öğrenciler “Bomın bommmmm!” diye bağırıp gülüşerek dalga geçtiler.

Amca susup yavaşça geri döndü. Ve çocuklara bakıp, “İşte bunların da olacağı bu. Vatanı bunlara bıraktık. “Yazık çok yazık.” dedi. Sona tekrar önüne döndü. Arkasında konuşan gence ise göz ucuyla bile bakmadı.

Radyo bağııyordu. “İstemeeemm, istemem istememmm...”

Bu kadar sık istemem diye bağırdığına göre sanırım bu radyo değil, kasetti. Çünkü şarkıyı söyleyen kişi son on beş dakikadır birinin öldüğünde kabrine gelmemesini isteyip duruyordu.

EŞREF İLE KEZBAN'DAN AİLE DRAMI

“Lila lila lillaaa lila lila laaaa! Lila lila lillaaa lila lila laaaa..!” Yanımdaki kadının çantasından geliyordu bu müzik. Ama kadın sanki telefonu çalmıyormuş da, öyle bozukmuş, arada bir kendi kendine çalarmış gibi hiç tepki vermiyordu. Ama telefon, “Aç beni.” diye ısrar ediyordu. “Lila lila lillaaa lila lila laaaa!”

Kadın gene istifini bozmadı. Sanırım bu modası geçmiş şarkıyı çok seviyor, sonuna kadar dinlemek istiyordu. Ama telefonun ses tonu çaldıkça artıyor, ses arttıkça kadının tepkisizliği de artıyordu.

Yanıma doğru baktım. Pencereden dışarı bakan kadın içini çekip burun deliklerinden tazyikle dışarı verdi. “Hanfendi telefonunuz çalıyor.”

dedim. Yine pencereden dışarı bakarak “Çalsın.” dedi.

Açılmaktan ümidi kesilen telefon “Lila lila li...” diyerek sesini kesti. Ama on saniye sonra tekrar başladı. “Lilalila liliiii löleöölülelüü...” Kadın birden harekete geçip çantasının fermuarını cartt diye çekip telefonu öyle bir kapış kaptı ki, arayan kişiye acıdım.

Sinirini bastırmaya çalışan bir ses tonuyla, alo bile demeden “Ben sana beni bir daha arama demedi mi? Hı? Deme dim mi? Söyle demedim mi?”

Ya mübarek kadın bir sus da, dedin mi demedin mi arayan kişi cevap versin. Ama kadın aynı sorunun değişik versiyonlarını sormaya devam ediyordu. “Eşref cevap ver. Ben sana beni bir daha arama dedim mi, demedim mi? Söyle demedim mi?”

Karşıdan gelen sesi, kadınla dip dibe oturduğumuz için olduğu gibi duyabiliyordum.

“Dedin, evet dedin.”

“Dediysem neden hâlâ arıyosun hım, neden? Bir cevap verebilir misin bana, neden?” Kadın gene başlamıştı.

“Bak hayatım, bi dinle beni.”

“Tam on yedi sene dinledim seni. Bir kontör daha dinlemeye sabrım kalmadı. Şimdi şu gebresi telefonu kapatıyosun ve bi daha da öttürmüyosun. Anladın di mi? Anladın mı söyle?” “Çocuğumuzu düşün Kezban. Bak okulda gene kalem yemeğe başlamış. Bir şans daha ver bana. Çocuğumuz için hadi.”

“Çocuğuna başlatmaaa!” diye bir bağırdı kadın.

Koridor tarafına doğru büzüldüm. Bağırmasından birden otobüste olduğunu hatırlayan kadın, âni bir manevrayla volümünü düşürüp sessizce, “Başlatma çocuğundan. Bana çocuk deme. Şimdi mi hatırladın bir çocuğunun olduğunu. Doğduğundan beri bir kerecik veli toplanmasına gittin diye baba mı oldun?”

“Ama bak çok ağır konuşuyosun Kezban. Ben bir erkek olarak gururumu ezip seni arıyorum, senin söylediğin lâfa bak.”

Kadın derin bir iç çekti ve kalan son sabrını da toparlayıp “Eşref, şu telefonu ya kapat ya da neredaysen söyle bana, gelip ben kapiym. Suratına da tükürüyüm, işime gücüme gidiyim.”

“Ay Kezban sen ne yellozmuşsun ya.”

“Kes sesini. Otobüsteyim. Bütün millet bizi dinliyo. Kendin zaten rezilsin, beni de rezil etme. Boşanıyoruz bitti.”

Karşıdan “Cadd...” diye bir ses geldi. Sanırım adam cadaloz diyecekti, fakat kadının telefonu yüzüne kapatmasıyla sadece “cad...” kısmını söyleyebilmişti.

Kadın telefonu gene çantasına soktu ve hiçbir şey olmamış gibi gene pencereden dışarı bakmaya başladı. Yarım dakika geçmedi telefon gene döktürdü. “Lila lila lilaaa...” Kadın çantayı açtığı gibi telefona bile bakmadan açıp “Belâ mısın olum sennn!” diye bağırdı. Sonra bir saniye kadar durup “Ay baba çok af edersin, sana demedim. Sen miydin? Demin o aradı da, ben o sanıp öle şey ettim.”

Babası önce öksürük krizine tutuldu sonra çatallı bir sesle, “O serseri bi daha ararsa, beni

ara dayını yollucam. Onun ağızı burnu kırılmadan anlamıyacak lâftan. Anladım ben bu işi.”

“Tamam baba üzülme sen, ben halledicem, oldu.” dedi.

Babası “Olmadı. Sen de tepemi attırma benim. Arayınca söyle, dayını salıcam üstüne.” dedi, kapadı telefonu.

Of tam bir aile dramının kıyısında kalmıştım. Karşıya bakıyordum ama kadının burun çekmesinden gizli gizli ağladığını anlayabiliyordum.

ĞAAAAAAAAAAAAA!... SENFONİ

Bu sefer önümde oturan adam kucağındaki çocuğun ense köküne aniden okkalı bir tokat yaptırdı.

Neydi bu ya, bulaşıcı mıydı? Otobüsün içi psikiyatri koğuşu gibi olmuştu. Herkes kavgaya ve çeşitli şekillerde şiddet göstermeye meyilli bir vaziyette oturuyordu sanki. Sanki biri “Haydi şimdi!” dese herkes ayağa kalkıp birbirinin üstüne atlayarak, tekme tokat girişecekti.

Ensesine şaplağı yiyen çocuğun sesi aniden kesildi. Ardına kadar açılmış ağzının içinden bademcikleri ve küçük dili gözüküyordu. Böyle ağzını köküne kadar açıp durmak gibi bir rahatsızlığı yoksa sanırım bu bir ağlama, daha doğrusu ağlarken katılma alâmetiydi.

Adamın yanında oturan kadın, çocuğu adamın kucağından hoyratça çekip gazoz şişesi gibi silkelemeye başladı: Sanırım katılmaktan kurtulması için bir çeşit ilk yardım yapıyordu. Çocuk öyle ağzı açık durdu durdu durdu, sonra “Ğaaaaaaaaaaaaaaaaa!” diye “İşte ağlıyorum. Demin sesim çıkmıyordu. Çünkü tokadın acısından nefes alamıyordum. Ama şimdi aldım ve bu da ağlamam.” der gibi avazı patlattı.

Demin katılıp sesini çıkaramadığı bütün o anların acısını bas bas ağlayarak çıkarıyordu şimdi. Ne de çok birikmiş ağlaması vardı. Kafam, kulaklarım, ayaklarım, hatta böbreklerim bile şişmişti.

Kadın çocuğun poposuna vurup, pıspışlayarak adama hiddet dolu gözlerle baktı. “Hayvansın sen tamam mı, hayvan!” dedi sessizce. Adam hiçbir tepki vermeden ön koltuğun arkasına tutunmuş, ha bire parmaklarını oynatıp duruyordu. Kadın iştahla ağlayan çocuğunun ağzına emzik sokuyor, çocuk da kapatamadığı ağzındaki bu emziği ha bire düşürüyordu. Kadına soldan, sağdan, her yönden gelmeye başlamışlardı. “Hadi oğlum, geçti sus.” dedi, ama bu bana “Susmazsan gözünü patlatırım”dan önceki bir cümle gibi geldi.

Sonra korkulan oldu. Doya doya ağlayan çocuğun kulağını koparacak gibi çekti. “Koparsa kopsun, yerine yenisi çıkar.” gibi bir düşüncesi vardı sanki. Öyle acımadan asılıyordu ki. Hem asılıyor, hem “Suscan mı?” diye soruyordu. Çocuğun sesi gene kesildi. Yarım dakika sona gene “Ğaağaağaaaaaaaaa!” Buseferdaha makamlı ağlamaya başlamıştı.

Millet dönüp dönüp bu gürültülü koltuğa bakıyordu.

Az önce cepheden cepheye koşan amca kalıp bu zırlak çocuğun yanına geldi ve cebinden bir şeker çıkartıp “Al bakiym” diye çocuğa uzattı. Çocuk bir anda sustu. Meğer susma düğmesi şekerdeymiş. Minik yumruğuyla ıslak gözünü ovuşturarak ve de içini çekerek amcanın elindeki şekeri aldı. Sağ olsun amca hepimizi orta kulak iltihabı olmaktan ve geçici sağırılıktan kurtarmıştı.

Şoför ise hâlâ aynı şarkıyı dinliyor ve ısrarla tüm otobüs halkına dinletiyordu. İstemem de istemem... Harbiden özlemiştim Necati'yi...

EMEKLİLER ÜLKESİ

“Hoop hoop nereye yaaa! Biz görünmez miyiz gardaşım? Bu kadar insanı görmüyo musun? Şimdi geldin, tavşan gibi en öne zıplıyorsun...”

Bankanın önü mahşer yeri gibiydi. Kuyruğun en arkasından girmiştım, ama bir dakika sonra arkama baktığımda yarım kilometre daha uzadığını gördüm. Sanki bölünerek çoğalıyor; mitoz, mayoz, gayoz ne kadar evre varsa bir çırpıda geçiriyordu. Herkes birbirine eklenmiş, DNA zinciri gibi duruyordu. Ben bu faturayı sanırım en erken bir dahaki fatura gelene kadar anca yatırabilecektim. Hatta burada saçlarım beyazlayacak, belim bükülecek, yüzüm kırışacak, kamburum çıkacak ve hayırsever bir vatandaş tarafından elime bir baston tutuşturulacaktı.

Bankanın emeklilere para dağıtma gününe denk geldiğim için kendime biraz söylendim. Bir suçum yoktu, ama gene desöylendim işte. N’apım, sıradaki herkes bir şeylere söyleniyordu. Benim de canım çekmişti.

Herkes itiş ve de kakışa hazır bir vaziyette yay gibi gergin bakınıyordu. Biri öne geçmeye kalksa da, bir temiz pataklasak, sinirimizi çıkarsak diyesi bir hava kaplamıştı bu Çin Seddi kadar uzun kuyruğu. Gene dönüp arkama baktım. Kuyruğun sonu köşeye kadar uzayıp dönmüş, caddeden aşağı akıyor, Bulgaristan sınırına doğru yaklaşıyordu. En sonlarda olmadığımı sevine miydim, yoksa önümdeki kalabalık güruha bakıp kahrola mıydım, hiç bilmiyordum.

Bu arada önümdeki ve arkamdaki teyzeler tarafından preslenip tost yapılmaya çalışılıyordum ve bünyeme öyle bir basınç uygulanıyordu ki, o an sinir krizi geçirip ikisinin de kafasını tokuştursam, belki de “Elime sağlık, oh çok iyi oldu.” bile diyebilirdim.

İleride bir banka vardı ve herkes bir an evvel oraya girip parasını alıp çıkmak istiyordu. Fakat bankanın kapısı insan bedeninden mamuldü. Öyle bir yığılma vardı ki, kapı mapı görünmüyordu bile. En çok ses de oradan geliyordu. Sanırım ufak bir çatışma çıkmıştı.

Yerimi önümdeki ve arkamdaki teyzelere sigortalayıp “Ben arkanızdayım teyzecim. Sizin de önünüzdeyim teyzecim. Hemen geliyorum.” deyip bankanın kapısına doğru yürüdüm. “Tamam kızım, sen git bi bak da bize haber getir. Yerin burada.” deyip beni bu emekliler ülkesinin elçisi tayin ettiler.

Belki iyi bir haber alırım da, sıramda beklerken verem olup Belgin Doruk gibi mendile kan tükürmem diye bankanın kapısına vardım. İlk fark ettiğim surat, kapıdaki güvenlik görevlisinin sinirden kıpkırmızı kesilmiş suratıydı. Belindeki silâha davrandı davranacak bir halde, düelloya çıkmış kovboy gibi duruyordu. “Artık yaşlısına da başlarım, saygısına da haa!” diyecek bir ruh haliyle, kimsenin duymadığı, duysa da aldırış etmediği cümleler kuruyordu. “Hah yemin ediyorum bu sizin yaptığınızı çocuk yapmaz ya. Sabahtan beri bağırmaktan sesim kısıldı valla. Tepişince daha hızlı dağıtılmıyo ki bu para. Kırıcam bak kalbinizi...”

Pantolon askısı göbeğinden dolayı gerilmiş, kopup şrakk! diye etrafa atacak gibi duran, ağzında tüten sigarasıyla etrafa duman saça saça konuşan fötr şapkalı bir amca, güvenlik görevlisinin burnunun dibine kadar girerek, “Kardeşim sabah dörtten beri buradayım. Ciğerlerimden hastayım. Niye içeri almıyorsunuz bizi? Sabah üstüme çiy yağdı valla. Bronşitim azdı, öksürüyorum.” diyerek sigaradan derin bir duman çekip, nükleer santral bacası gibi burnundan dışarı fışkırttı.

Sabahtan beri en az bir milyon kere sorulmuş bu soru, güvenlikçide ne sabır bıraktı ne mabır. Adam ağzındaki sigarayı tuttuğu gibi yere attı ve ayağıyla ezip paramparça etti. “Öldürün beni de kurtulun, tamam mı amca? Daha kaç kere anlatıcam ya! Bari bir taneniz hatırlayın. Provizyon yok diyorum. Pıı... rooo.. viiiiz... yooon. Anladı? Para yok para.”

Pantolon askılı amca sinirlendi. “Hadi oradan be. İçerde duruyo paralar. Görünüyo buradan.

Sırf eziyet olsun diye vermiyosunuz.” dedi ve etrafına bakınarak taraftar toplamaya çalıştı.

Güvenlik görevlisi kalan son bir gıdımcık sabırlıyla kalabalığa doğru seslendi: “Bey amca bak. Tamam, içerde para var. Ama henüz dağıtın emri gelmedi. Ne zaman o paranın karşılığı kadar para hazineye girer, o zaman hemen dağıtmaya başlayacaklar. Hatta ben sana altın tepsiyle ikram edicem. N’olur sabrımı zorlamayın. Ben çok mu mutluyum?”

Amca: “Nası ya! Biz şimdi hazineye para girmesini mi bekliyoruz?” Güvenlik: “İyi de ben n’apım? Benim işim sizi sıraya sokmak.”

Nihayet durumu anlamış olan amca ve çevresindeki yaşlı insanlar, acı gerçeği içlerine gömüp, sessiz sedasız durmaya başladılar. Amca, “Biz bu maaşları almak için prim öderken hiç pirövize mirövize falan denmiyordu ama deee mi.” dedi. Etraftaki bütün yaşlılar el şaklatıp aynı anda söylenmeye başlayarak amcaya arka çıktılar.

Birden yanında durduğum amca gözlüklerinin üstünden bana bakmaya başladı. “Niye bakıyor acaba?” diye ben de ona bakmaya başladım. Gözlüklerini parmağıyla kaldırıp şahsıma çıkışmaya hazırlandı ve çıkıştı da.

“Sen yoksa usul usul öne mi geçmeye çalışıyosun ha?!”

Sanki bir ıslıkla oradaki herkese beni dövdürebilecek gibiydi. Tırstım. Ve ellerimi kaldırıp “Yo yo yo! Ben kuyruk... hiç kıpırdamıyor da... şey, yani kapıdan bi bakmaya gelirken... Ne olup bitiyor diye orda. Aslında araktaydım, aman arkadaşaydım da, ööle kapıya geldim de...” gibi param-

parça, rezalet bir cümle kurdum. Ne demiştim ki ben böyle? Amca bana öyle bir dominant ıkışmıştı ki, ne kadar geni varsa bütün hücrelerime birden hâkim olmuş, ben de dilimizi yeni yeni sökmeye başlayan bir Aborjin gibi konuşmaya başlamıştım. Dilbilgisinin bilgi kısmı alıp başını gitmiş, sadece dil kısmı kalmıştı. Özne, tümleç, yüklem kalıbım etrafa saçılmıştı. O an aklıma, tam da bu halimlik bir hali yaşamış olan, çocukluk yaptığım yıllarda çok sevdiğim Fehmi Abi geldi.

UZUN KIRPIKLİ FEHMI ABİ

Fahriye Teyzenin bahçesindeki incir ağacının, boyumuzun yetişmediği yerlerinden bizim için incir koparan bir abiydi o.

Annesi Mihriban Teyzenin ütüsüz çorap bile giydirmediği, gür çıksın diye çocukken makasla düzenli olarak kirpiklerini kestiği, kaşlarına badem yağı sürdüğü, eli yüzü düzgün, akça pakça biriydi.

Sekiz yaşına kadar annesiyle beraber kadınlar hamamına gitmiş, gak dediğinde su, guk dediğinde ekmek verilmiş ve cebinde ütülü kumaş mendil taşıyan, ayakkabıları çamurlu havalarda bile pırıl pırıl parlayan Fehmi Abinin müzmin bir sorunu vardı. Bu sorun, annesi Mihriban Teyzenin “Benim paşa oğlumu el kızına ziyan ettir-

mem.” rahatsızlığı yüzünden, oğlunun her istediği kıza bir kulp takmasıydı.

Kendisi bu yüzden otuz beş yaşına kadar “Damsız girilmez!” yazan çay bahçelerine girememiş, parmağına alyans yerine stresten tavuk siğili takmıştı.

Günlerden bir gün kendisini mahallenin başından, bir kızla beraber, dondurma yiyerek yürürlerken görünce gözlerimize inanamadık.

Bu manzara karşısında çenesini tutamayan Tayfun'un “Oo kendine sevgili yapmışsın Fehmi aabi. Hayırlı olsun. Güle güle kullan.” diye bağırmasıyla, saçının ucundan ayak parmaklarına kadar kıpkırmızı kesilen Fehmi Abi yolun ortasında kakılıp kalmıştı.

Tam o sırada, yanında yürüyen kız, yerden bir taş alıp, köpek kovalar gibi Tayfun'un üstüne doğru fııdırıp, diz kapağını kanatınca, bu kızın pek de matah bir şey olmadığını anlamış olduk.

Gel zaman git zaman işin ilerlediğini sezinleyen Mihriban Teyzenin “Bak oolum. Bu sefer haklıyım. O kız çok geçimsiz, edepsiz ve de papuç dilli.” demelerini ve bütün o ayılıp bayılmalarını iplemeyen Fehmi Abi ve adını sonradan öğrendiğimiz manitası Muallâ'nın kaçtıklarını duyduk. Bizim uzun kirpikli Fehmi Abi kız kaçırmıştı, vay be!

Haberi duyan mahalleli ânında kapı önlerinde toplaşıp “Ne yere bakan yürek yakanmış görüyon mu sen? Helâl olsun valla!” gibi cümleler kurmaya başladılar.

Tabi bu firar yaklaşık yirmi dört saat sonra son buldu ve anasının kuzusu kaçak Fehmi,

annesinin şirret dediği Muallâsını da alarak, el öptürüp rıza almak maksadıyla eve döndü.

Biz de o sırada Mihriban Teyzelerin evinde, kendisine tekne kazıntısı denilen evin en küçük kızı Hale ile, Memduh Amcanın tuhafiyesinden bayramlık paralarımızla aldığımız mavi renkli plastik fincan takımlarımızla görünmez çaylar içip, birbirimize “E nasılsın komşanımcım? Çoluk çocuk nasıl, beyiniz nasıl?” falan diyerek evcilik oynuyorduk.

Fehmi Abinin Muallâ’yla odaya girmesi üzerine sus pus olup onlara bakmaya başladık. Hale, abisine bakıp “Annem sana çok kızdı aaabi.” dedi. Annesinin çemkirme kapasitesini bilen Fehmi Abi, kendisinden beklenmedik bir sinirle “Sus kız. Çarpımiym şimdi bi tane!” diye Hale’ye höykürdü.

Bir beş dakika sonra, Mihriban Teyze ve evde misafir bulunan, hala Nedret Hanım, dayı Rıfki Bey, teyze Sakine Hanım, teyzenin kocası pos bıyık Cumali Amca, dayı kızları Safinaz ve sevgili eşleri Suat Beyin bulunduğu akraba heyeti odaya girdi.

Herkes önce ne kadar susması varsa susarak oturdu ve dayı kızı Safinaz Ablanın ortamla ne alâka bir biçimde “Havalar da çok güzel maşallah değil mi?” demesiyle odanın havası az yumuşar gibi oldu.

“Ben size bir kahve yapayım deyip ayağa kalkan Safinaz Abla sahneyi terk edince, Mihriban Teyze sabrının doruğundan bir iç çekip “Hühhhh! Valideniz nasıllar kızım?” diyerek ilk sorusunu gelin aday adayı Muallâ’ya yöneltti. Bacak bacak

üstüne atmış, tek kolunu da oturduğu divana yaslayıp, “çok da tın” pozisyonu almış Muallâ, sadece “İyi, n’apsın” dedi.

Mihriban Teyze sanki her an yerinden fırlayıp etrafta ne varsa döküp saçacak, köşedeki elli bir ekran televizyona kafa atıp, sonra da Muallâ’yı tuttuğu gibi pencereden atacak gibi bir bakış attı.

Bacaklarını çelmiş oturan Muallâ ise kaynana adayının delirmesini hızlandırmak için üstteki bacağı ritmik olarak sallayıp, “Fehmiciğim çıkışta annemgillere gidelim. Senin sevdiğin etli kerevizden yapmış.” diyerek bu gergin ortamın yaylarına asılıp gerebildiği kadar gerdi.

Ağzına kadar lavla dolmuş bir yanardağ gibi patlayıp, Muallâ’ya doğru püskürmeye hazırlanan Mihriban Teyze “Ne kerevizi bu Fehmi??!!” diye bol soru işaretli ve bol ünlemlili bir soru yönelttiği sırada, odaya elinde kahve tepsisiyle Safinaz girdi. Herkese kahveleri tek tek tutup yerine oturdu ve kahveyi hüpür hüpür içen Muallâ’dan, “Güzel olmuş, eline sağlık.” teşekkürü beklemeye başladı.

Kahvesini bitirip, fincanı da Fehmi Abinin eline tutuşturarak Muallâ’dan ses seda çıkmayınca, “Nasıl olmuş Muallâcığim? Şekerli yaptım ama beğendiniz mi ki?” diye sordu.

Elini, salladığı bacağının üstüne koyup, saçını havalı havalı geri attıran Muallâ, “Valla hayatımda içtiğim en berbat kahveydi. Sırf ayıp olmasın diye içtim, ama kuscam yani.” dedi.

Orada bulunan herkes artık “Bu kadar pervasız konuşabilen birine ne denebilir ki...” diye düşünürken, demek ki o saate kadar için için

pişman olmuş, annesine hak vermiş olan Fehmi Abi, “Hımmm... Demek ki’si... Madem ki’si... Tamam Muallâ!” dedi. “Demek ki’si; sen hakikaten annemin dediği kadar şirret biriymişsin... Madem ki’si, bu iş yürümeyecek... Tamam Muallâ; o zaman sen yoluna ben yoluma!... ” Demin sarf ettiği lâfın açılımı buydu. Ama kendisi, o an üzerindeki sinir sıkıştırmaları ve panikten, söylemek istediği cümlelerin sadece baş kısımlarını alarak böyle abidik gubidik bir cümle kurmuştu.

O zamanlar çocuk aklımla “Acaba ne demek istedi ki?” diye düşünüp, anlam verememiştim. Ama şimdi ben de bu kuyrukta aynı duruma düşünce, Fehmi Abinin o günkü durumunu anlayıvermişim.

SIRADAKİ SİRÂM

Amca “Hımın! Tamam o zaman. Öne geçmeye kalkma da!” dedi, ama yanındaki güneş gözlüklü, ince kaşlı teyze, ya açıklamamdan tatmin olmamış ya da canı bana söylenmek istemişti ki; “Böyle arkadan geliyorlar, yok bankanın kapısına bakacakmış da bilmem ne. Film mi oynuyo bankanın kapısında? Geç bakiym yerine. Genç olacaksın bi de.” deyip çemkirdi. “Teyze yok valla ben... Yanlış anladınız. Gerçekten bak... Bankanın kapısı şey olmuş da...” Gene zırvalamıştım. İçimden “Oldu. Ben zaten kapıya lâf işitmeye gelmiştim. Harika payladınız beni. İtina ile azarladığınız için çok teşekkür ederim. Hakikaten ihtiyacım vardı!” deyip, Necatimin elinden tuttuğum gibi sırama doğru yürümeye başladım.

Sıramın bulunduğu kuyruk kısmına gelince, ayrılmadan önce yerimi tembihlediğim teyze, önünde beklediği butiğin vitrin başına oturmuş, mendiliyle gözlüklerinin camlarını siliyordu. Arkasına geçip durdum. Kendisi, oturduğu yerden eliyle bacağımı dürterek, “Hayrola? Sırana geç bakiym.” dedi. Allahım bu bir kâbus muydu acaba? Ben sanırım Vasfiye Teyzelerin evindeki o buhranlı odada bayılmıştım ve böyle bir kâbus görüyordum.

“Teyzecim, benim ben. Beş dakika önce size dedim ya bankanın kapısına gidip gelcem diye?” “Ne zaman dedin? Bi yer için koskoca kadına yalan söyleme. Sırana geç, günaha sokma beni!” dedi. Oradan Hülya Koçyiğit gibi ağlaya ağlaya kaçıp, kendimi caddenin ortasına atıp, asfalta yüzükoyun uzanıp yeri yumruklayarak hıçkırıklara boğulmak istiyordum.

Arkamda duran teyzeye baktım. O da bana hayatında ilk kez görmüş ve de görmek istemi-yormuş gibi bakıyordu. “Teyze sizde mi hatırlamadınız beni?” diye sordum. O da “Ben bilmem.” deyivermez mi. Ve arkasındakiler de başladı sen-foniye. “Sıraya geeeç, aaa yazık ya... Biz eşek başı mıyız burada?... Uyanığa bak sen...” Allahım ben n’apaydım şimdi? Kuyruğun ucu gözük müyor-du. Nasıl en arkaya geçerdim! Aynı yere gelene kadar bu banka yıkılır, yerine dönerci, dürümcü falan açılırdı. Haksızlıktı bu. Bu sıra benimdi ya. Biraz yellozlaşmanın zamanı gelmişti sanırım. Hiç kıpırdamadan durdum. Kimseyi takmaz bir ifade takındım. Ama ne yalan söyleyeyim pek beceremiyordum da. Gözlüklerinin camını silen unutkan teyze gözlüğünü gözüne takıp bana

bakmaya başladı. “Kızım?” dedi. “Efendim” dedim. “Tamam tamam, şimdi bildim seni. Eteğime tutunup çekiştirerek ayağa kalktı. Arkada köpüre köpüre söylenmekte olanlara dönüp “Bu kız benim arkamdaydı. Kapıya kadar gitti geldi.” deyip herkesi aynı anda susturdu. Oh be rahatlamıştım. Arkamda beni bal gibi de hatırlayan teyzeye bakıp ne kadar teessüfüm varsa sundum.

KUYRUKTA ERKEK DİRENİŞİ

Tam yerime geçtim ki birden bir itiş kakış oldu. Kalabalığın ses volümü arttıkça arttı. Sanki orası stattı ve herkes aynı anda tezahürat yapıyordu. Ama hepsi farklı bir slogan atıyordu.

Bu gürültü eşliğinde kale kapısını kütükle kırmaya çalışan zırhlı askerler gibi grup halinde öne doğru “Huoopp huuooop!” şeklinde bir esneyip gerilme hareketi yapmaya başladık. Anlaşılan oydu ki, maaşlar dağıtmaya başlanmış, herkes ümitlenip birden hayata dönmüştü.

Güvenlikçinin havaya kalkmış ellerini ve yavaş, sakın olun diyen kısık sesini duyuyordum. Kapının önündeki kalabalık resmen fokur fokur kaynıyordu.

Güvenlikçi “On erkeklerden, yirmi kadınlardan alıcam.” dedi. Kalabalığın erkek elemanları derhal bağrınmaya başladılar. “Hani eşittik? Niye onlardan yirmi tane de bizden on tane? Hepimiz emekliyiz burada. Ben anlamam.”

Gençliğinde zurnacı olduğunu tahmin ettiğim kırmızı yüzlü, tombul yanaklı, kasketli bir amca, “Yav girsin kadınlar, ne olacak ki. Biz eve ne zaman olsa giderük.” dedi.

Hemen yanında duran ve sakalı sinirden ileri doğru uzamış, kafasında çapraz bir yara bantı olan saçsız bir dedecik “Ben ha purda ayakta zor durayrum. Kuşluk vaktundan beri ha buraya-yum. Kadun madum anlamam pen.” dedi.

Güvenlikçinin kadınlara sunduğu bu anlayışlı teklif, güçlü bir erkek direnişi tarafından püskürtülmüştü.

Saçları eşarbının kenarından beyaz beyaz çıkmış tombiş bir teyze, itiraz eden laz dedeye dönüp, “Gelmeyeydin o zaman. Ben de namazı kıldım çıktım. Sen erkeksin. Duruver ne var.” deyiverdi.

Sivri sakallı dedecik kafasındaki takkeyi alıp sinirle cebine koydu ve “Garu milletu işte. Haçan her yerde çendinizi belli edeysiniz.” dedi.

Haydee, kütükle kale kapısını gene zorlaya başladık. Hoppp hooop! İç organlarım yer değiştirmiş gibi hissediyordum. Sanki kalbim belimde atıyor, belim ise boğazımda ağrıyordu. Acaba “Faturayı yırtıp, parçalarını havaya atarak, bu linç provasından hızla kaçsam mı?” diye düşündüm.

CAN PAZARI

Güvenlikçi şıpır şıpır ter akan kafasını sallayarak, “Sen, sen, sen...” diye içeri alacağı yaşlıları seçti. Ve “Sakin olun.” diyerek bankanın kapısını açtı. Açmasıyla sanki bir barajın kapağı açılmış gibi içeri tazyikle insanlar aktı.

İçeri girenler hemen memurların önüne diziliyor, ellerindeki defterleri uzatıyorlardı. Kapıdan içeri dalan yaşlılardan birkaç tanesi yüzükoyun kösteklendi, fakat içerde duran güvenlik görevlisi hepsini büyük bir maharetle birer birer frenleyip, yere uzanmalarını önledi. Bu kalabalığı hesap edip, yere düşmeye çalışan yaşlıları durdurma gibi özel bir eğitim de alıyorlar mıydı acaba?

Az önceki tepişmeden dolayı şakulüm resmen kaymıştı. Saçlarım kafatasımın içini uzuyor gibi hissediyordum. Deminki hücumda ayağıma bas-

tıkları için ayakkabımın teki iki kişi geride kaldı-
ğından tek ayak üzerinde leylek gibi duruyor-
dum. Sıradan çıkıp ayakkabımı almaya kalksam
bu yapbozun tekrar bir parçası olabilir miydim
acaba? Yere çömelip geriye doğru uzandım ve
ayakkabıya parmağımlı takıp almayı başardım.
Ayağı kalkıp giydim.

Resmen bir can pazarıydı bu. Bir gün emekli
olursam bu emekli kuyruğı içine kondisyonumu
sağlam tutmam gerektiğini düşünüp, bol bol
spor yapmaya karar verdim.

Hareketsiz olarak bir süre daha geçti ve ban-
kanın kapısı içerde paralarını alan yaşlıların dışa-
rı çıkması için tekrar açıldı.

Ânında başladı dalgalanma. Bir tsunami daha
geliyordu. Herkes Amerikan futbolcusu gibi bir-
birini omuzlayarak itmeye başladı. Kapının önü
öyle bir sıkışmıştı ki, ne içerdekiiler dışarı çıkabili-
yor, ne de dışarıdakiiler içeri girebiliyordu.

Güvenlikçi hemen devreye girip bu insan
ormanında eliyle koluyla bir yol açtı.

Bu arbede esnasında üç dört teyze, erkeklerin
arkasından öne geçerek, sanki hep oradaymışlar
gibi bakınmaya başladılar. Sıraları alınanlar yutar
mı? Sıkışıklık yetmezmiş gibi bir de “Geç yerine!
Yuh artık ya!” kavgası başladı. Bankaya henüz o
an gelmiş bir teyzenin, en önden sıraya girip, iti-
raz edenlere “Valla sabah namazından beri bura-
dayım.” demesi artık bardağı taşıran damla oldu.

Ve olay, teyzenin “Ulan hanım sabah ezanı bi
dakka önce mi okundu? Adamı katil etme!” diye
sırayla elden ele tartaklanıp geriye doğru itilme-
siyle son buldu.

KALAN SAĞLAR BİZİMDİR

Erkek tarafındaki çatışmalar kadın tarafından daha aktif geçiyordu. Hatta bir ara birbirinin kasketini yere fırlatıp, sakalını ve yakasını çekiştiren amcalar gördüm. Birinin gözlüğü düştü, diğerinin takma dişleri fırladı. Kuyruk, sanki birikmiş sinir basıncından kendi içinde infilak edip etrafa saçılmaya başlamıştı. Neyse, dışarı çıkmaya çalışanlar tek parça halinde dışarı çıkmayı başarmış, içeri girmek isteyenler de ufak tefek hasarlarla içeri girip muratlarına ermişlerdi.

Gene sükûnet. Şükürler olsun bu taarruz da atlatılmış, herkes siperlerine çekilmiş dinleniyordu.

Dışarı çıkan emeklilerden alınan bilgilere göre maaşa gene zam yoktu. Ateşli bir “Bizim zamanı-

mızda...” muhabbeti patladı. Üzerinde, deminki kakışmadan dolayı iki düğmesi kopmuş pembe bir hırka bulunan teyze “Ey gidi ey. Bizim zamanımızda otuz liraya bir arsa alınırdı. Şimdi bir kalıp peynir aldın aldın.” Diğer dertli teyze “Bizimki rahmetlik iki bin liraya almıştıevi. Şimdi kapısını alamazsın.” “Sen ne diyosun hanım! Ben beş bin liraya koca kamyon almıştım. Şimdi anca benzin koyarsın o parayla.” dedi iri yapılı bir amca.

Telâffuz edilen rakamları hayretle dinliyor, alım güçlerine bakarak hayretten hayrete düşüyordum. Sonra telefon faturamı düşündüm. Demek ki bu fatura parası bende onların zamanında olsaydı, bir GSM operatörü alıp, her şehre bir baz istasyonu diker, üstüne bir de uzaya özel haberleşme uydusu yollayabilirdim. Vay be!

“Ahihihu” şeklinde bir gülüş çıktı ağzımdan. Güldüğümü duyan öndeki teyze bana dönüp baktı. O da güldü. “Ne gulüyon? Helbet ööleydi. Ben beş lirayla pazara giderdim, aldıklarımı küfeyle hamala taşıtırdım. Şimdi poşeti doldurabilene aşk olsun. Al yarım kilo bakla, bi de semizotu gel. Bir karton yumurta beş kuruştı.” Yanındaki kadına bakıp “De mi kız Necmiye?” dedi.

“Necmiye” dediği kadının beyin hücreleri, kuyruğun sıkıntı ve yorgunluğundan büzüşüp kalmış olacak ki, gözlerini soru soran kadına isabet ettiremeden “Ha abla? Ne dedin?” dedi. Ve kadın birden ortadan kayboldu. Yere baktım kadın ordaydı. Fenalaşıp yere düşmüştü.

Kollarına girip kaldırdık ve “Kalan sağlar bizimdir.” tevekkülüyle kenara oturtup başörtüsü-

nü düzelterek terini silip, o an yapılabilecek ilk ve son yardımı yaptık.

Bir kadın sıradan çıkıp, çantasından çıkardığı eskimiş minik kolonya damacanasıyla, baygınlık geçirip tekrar dünya gezegenine dönmeye çalışan Necmiye'nin yanında bitti ve plastik ufak bir maşrapayla, su gibi aziz olmak için kendisine su uzattı. "İç kızım, iyi gelir."

Birden Cemil'in başıboş ve ürkek gözleri geldi gözümün önüne. Ardından boğazıma düğümle-nip, oradan da tam yüreğimin üstüne gelip otur-du. İçime bir kor yapıştı.

CANIMIN İÇİ CEMİL

Topal ayağıyla topal bir hayatı sürükleyen yetim ve öksüz Cemil...

Minik bedenindeki kocaman kalbiyle “Önce anama mı yansam yoksa bababa mı, önce hangisinin yokluğuna ağlasam?” diye düşünene düşünene yollarda dolaşıp su satan Cemil...

Canımın içi tatlım. Benim yangında ilk kurtarılacak sekiz yaşındaki küçük adamım. Bir kerecik gülsün diye her türlü şebekliği yaptığım tek insan. Ondan önce ölürsem özlerim, çok özlerim diye ağladığım burun sızım...

Dünyaya gelirken doğumunu gerçekleştirenlerin yaptığı bir hata yüzünden kalçası çıkarıldığı için, daha doğuştan bir ayağı çukura girmişti bile.

Babası o daha doğmadan askerde şehit olmuş, davullarla zurnalarla uğurlanarak, omuzlara alınıp bindirildiği asker otobüsünden, yine omuzlara alınarak indirilip, tabut dolusu kapılarının önüne konulmuştu.

Annesinin çeyizlik çiçek desenli çay bardaklarının bulunduğu elden düşme vitrininin içinde, el emeği göz nuru dantellerin üstünde duran, belinde palaskası, elinde tüfeğiyle selâm çakmış resminden başka babasından Cemil'e kalan hiçbir şey yoktu.

Karnında bebeğiyle çocuğunun babasının tabutuna kapanan annesinin de yüreği dünyaya kapanmış, o gün bükülen belini bir daha da hiç doğrultamamıştı.

Cemil dört yaşına geldiğinde yakalandığı göğüs kanserinden, sonbaharın yağmurunda ellerinden tutup dolaştırdığı bir gün, yol kenarında oturup içini çeken küçük oğlunu dünyanın tam orta yerinde bırakarak gidip kurtulmuştu.

Vasiyeti üzerine evlerinin bahçesine defnedilen Nurhayat Abla, dünyadayken yanında olmadığı oğlunun hiç olmazsa mezarında yanında olmak istemişti.

Elindeki minik yeşil damacanasıyla, topallaya topallaya “Buz gibi sıcak su istiyeeeeenn!” diye bağırarak su satan Cemil'i babaannesi büyüt-müş, ona anasını babasını aratmamaya çalışmış-tı. Ama dünyadaki bütün babaanneler toplanıp sevse, bir annenin azarındaki şefkatin yerini ne tutabilirdi ki... O, sokak sokak dolaşıp annesinin bastığı yerlere basıyor, burnunu çekip koluna siliyordu.

Bütün mahalle onu çok sever, gördükleri yerde öpücük manyağı yaparlardı. Sırf ona para vermek için susamayan bile ondan su alıp içer, bu şekilde kamufle edilmiş sadakalar verirlerdi. Kendisinden su almayandan bir kuruş para kabul etmeyen müthiş onurlu bir çocuktuk çünkü o.

Akşamüstü eve döndüğünde, doğru bahçeye girer ve minik damacanacığında kalmış bir bardak suyu da, susamıştır diye annecinin mezarına dökerdi.

Bu ıslak gözlü çocuk beni hep mahvederdi. Keskin bir bıçak gibi kalbime değdiği an kesip kanatırdı. Cemil'in minik gözyaşları birden gözlerimden süzüldü.

“Konuşmuyorum seninle Necati. Aşk olsun sana. Banka önlerinde ağlattın beni.”

“Ağlama! Ağlatırsa Mevlâm yine güldürür!...”

AYAKÜSTÜ VASİ YET

Arkamdaki teyze ayakta zor duruyor olmalıydı ki, kollarını omuzlarıma dayamış, beden ağırlığının en az yarısını üstüme yüklemişti. Sanki omuzlarıma tırmanıp oturmuş gibi hissediyordum. Bu ağırlıktan sıkışan kalbimin içine fenalıklar gelmiş, ağzımdan çıkmaya çalışıyordu. Tansiyonum deminki Necmiye'ye özenip düşmek mi istiyordu acaba?

Bir fatura yatırmak için çektiğim şu çileye baktım ve o an aklıma “Hiç kuyruğa girmeden ânında işlem. İlgiyle sevgiyle. Faturanız bizim, zamanınız sizin olsun.” sallamalı banka reklamları geldi. Sürekli gülümseyen memurlar, çay ikram eden müdürler, yanağa makas atan şirin veznedarlar falan. Bundan sonra o reklamlar çıktığında ekrana terlik fırlatmaya karar vermiştim.

Zamanımız bizim olsunmuş. Peh! Biz bile şu an bizim değildik. Resmen etimiz de kemiğimiz de bu kuyruğun olmuştu. Faturayı sonra zamlı ödeyip kuyruktan çıkarabilirdim. Fakat ben de inat etmiştim. Hem bir nevi yaşlılık ve emeklilik provası da yapmak istiyordum. Hep genç kalmayacaktım ya. Ömrüm varsa bana da bir gün emeklisicil no'su verilecekti ve her ay bu bilmem kaçın-cı emekli maaşı olimpiyat oyunlarının, aylık nafaka dalında yarışmam gerekecekti.

Artık sırtıma resmen yığılmış olan teyze kolumu sıkıp, “Yavrum bak ne diyecem.” dedi. Başımı geri çevirip baktım. Kan ter içinde kalmış tatlı yüzünün beti benzi atmış, yorgunluktan ölmüş gözleriyle bana bakıyordu. Öpesim geldi.

“Kızım ben galiba bayılacın.” Daha önce kimse bana bayılacağını önceden haber vermemişti. “Can zoruyla duruyom.” “Neyin var teyze?” diye sordum. Bu soru teyzeciğin bana bütün derdini dökmesine neden oldu. “Yetmiş iki yaşındayım. Şeker var, tansiyon var, kalp var, kireç var.” Kadın tıp kitaplarındaki bütün hastalıkları saymaya başladı. “Üre var, böbreklerimde taş var, boynumda fitik var, tek kulam da duymuyo.”

Bu kadar hastalıkla hâlâ ayakta durabildiğine inanamadım. Gerçi pek de ayakta sayılmazdı. Yarısı benim üstümdeydi. “Dizim katlanmıyo kızım. Şimdi sıra gelse bacağımı toplayana kadar millet dalacak içeri.” Haline üzüldüm. Boğazıma Necati düğümlendi. “Bak ne deyiverecin sana. Bana burada bi’şey olursa, ilerde Başak Fırın var. Üstünde kızım oturuyo. Adı Şükûfe. Ona haber verisin di mi? Hadi bi zahmet yavrum.”

Teyzecik bana ayaküstü vasiyetini açıklıyor, sanki her an ölmeye hazırlanıyordu. Dünyayı gözden çıkarmış ya da dünya onu gözünden çıkarmıştı. Gerçi bu benim duyduğum ilk vasiyet değildi.

Rahmetli büyük annem de bazen eskileri düşünüp, “Ölürsem cenazeme şunu çağırmayın, bunu çağırmayın.” gibi alelacele vasiyetler ederdi, ama bu hiç onlara benzemiyordu. Bana çok dokunmuştu.

“Allah geçinden versin teyze, söyleme öyle.” dedim. “Olsun yavrum can bu. Ne zaman çıkacağı belli mi? Sen beni dinle. Başak Fırın’ın üstü tamam mı? Kalırım buralarda, alıp götürürler. Sonra ara da bul.”

“Tamam, sen merak etme söylerim.” dedim. “Ama siz mümkünse gene de ölmemeye çalışın.” kısmını içimden söyledim.

UYUYAN GÜZEL TEYZE

Kuyruktaki herkes müthiş yorulmuştu. Ayakta duranların çoğu çömelmişti. Hani maç öncesi futbolcular yere çömelip poz verir ya, sanki bu şekil bir poz veriyor gibiydiler.

Artık derileri kendilerine bol gelen bu insanlar, kırış kırış olmuş yüzlerinden yayılan ömür yorgunluklarını, kendilerine bile çaktırmadan can çekişiyor gibiydiler.

Bankanın içine dalıp, paraları kapıp hepsinin ellerine tek tek verip evlerine yollamak istedim.

Çömelmiş oturanlardan biri sırtını önünde oturduğu dükkânın vitrinine dayamış, enikonu uyukluyordu.

Ben ve bir hanım teyze iki yanına çömelmiş akıbetimizi bekliyorduk. Uyuyan teyzenin yanındaki hanım teyze, çok matrak bir kadına benzi-

yordu. Arada sırada bana bakıp, yanında uyuklayan kadını, kaşıyla gözüyle işaret edip, sonra da eşarbını ağzına kapatarak kıs kıs gülüyor, resmen içinden fokur fokur kaynıyordu.

Kuyrukta gülen, kendi çapında eğlenen tek teyze buydu.

Asında tablo çok acıklıydı. Düşünsenize, kadın o yaşa gelmiş, artık banka ona geleceğine o bankanın önlerinde para beklerken yorgunluktan sabi bir bebek gibi uyuyor, belki rüyasında gençliği görüyordu.

Fakat o hanım teyze konuya öyle bir yerden giriyordu ki, bu vahim manzarayı unutup dolduruşa gelerek ben de güldüm.

Uyuyan kadıncağız, arada bir gözlerini açıp, kendini bu uyunacak en garip yerde, şehir içi trafiğinin, egzoz dumanlarının içinde bulmaya çalışıyor, sonra uykusu ağır basıp “Nerdeysem nerdeyim.” der gibi gene gözlerini kapıyor, tısss pısss uyumaya devam ediyordu.

Sonra yoldan geçen otobüsün daaart! şeklindeki kornasından dolayı irkilip gözlerini tekrar açıyor ve akortsuz bir sesle “Verdiler mi?” diye soruyordu.

O böyle yapınca hanım teyze içinden kahkahayı basıyor, gözlerinden yaşlar akana kadar gülüyordu. Arada bir gözlüklerini çıkarıp gülerken buhar olmuş camlarını siliyor, gözüne takıp gene gülme krizine tutuluyordu.

Bana da bir şeyler olmuştu. O güldükçe otomatik olarak ben de gülüyordum.

Yol kenarında oturuyorduk ve yanımızdan trafik akıyordu. Araçlardaki insanlar bize Somalili

gariban mültecilere bakar gibi bakıyorlar, suratlarına acıklı bir ifade takmıyorlardı.

Burası nefsi ezmek, kibirden arınmak, egonun anasını ağlatmak için harika bir yerdi.

Kendimi kötü hissetmiş ve nefsim “Ben bu kuyruğa ait değilim. Sadece ve sadece fatura yatırmak için geldim. Hem de acayip kabarık bir fatura ve ödeyecek param da var. Beni tanıımıyorsunuz, yanlış anlamayın sakın.” falan demek istiyordu.

Yanımda uyuyan teyze artık işi iyice ilerletmiş, çömeldiği yere oturmuş, omzunu da bana yaslamış horul horul uyuyordu. Şimdi sırası gelse nasıl kalkacaktı bu derin uykudan? Hadi uyandı diyelim, her biri ayrı yorgun olan eklemlerini tekrar monte edip nasıl ayağa dikilecekti? Sırasını yutarlardı bu kadının. Hatta pas pas sanılıp üstüne basılıp geçilme ihtimali bile vardı. Yorgunluktan o kadar gözü dönmüş bir ortamda uyukluyordu çünkü.

Gülen teyze arada bir “Hihiyt!” şeklinde sesler çıkarmaya başlamıştı. Sanırım ya katılıyor ya da fenalaşıyordu.

Uyuyan teyze birden uyandırılmış bir aslan gibi doğruldu ve yine “Verdiler mi?” dedi.

Gülen teyze kendisine doğru gayet ciddi ciddi “Yok daha vermediler. Sıra sana geldi ama uyanmanı bekliyorlar. Sana saygılarından hepimizi burada bekletiyorlar.” dedi.

Kadın uyku sersemi şaka mı, ciddi mi anlayamadığından komik teyzenin yüzüne dik dik baktı. Sonra durumu çaktı ve “Geç dalganı bakalım geç. Ne kadar günah. Sen nasıl öleceğin bakalım, eheey gidim eheyy!” diyerek ibretli bir mesaj şey ettirdi.

AMCALAR VE TEYZELER

Sıranın tam o anda dalgalanmasıyla çömelen herkes Çin akrobasi grubu gibi hep birlikte havaya zıpladı. Şaşırdım. Bu ne çeviklikti. Kuyruk bankanın açılan kapısına doğru hızla akmaya başladı. Ben de kendimi akıntıya bırakmış aka aka bankanın içine doğru dökülmeye çalışıyordum.

Bana vasiyetini söyleyen arkamdaki teyze belime sarılmış, birlikte önlere doğru ilerliyorduk. Güvenlikçinin kıpkırmızı kesilmiş yüzüne doğru yavaş yavaş yaklaşıyorduk. Kendisinin bir ara belindeki tabancayı çıkarıp havaya ateş edeceğini, hatta sonra da kendi şakağına doğrultarak gümm! diye sıkacağını düşünmeye başladım.

Nihayet barajın kapağına, yani bankanın kapısına tek parça olarak gelmeyi başardık. Herkes

yine birbirini itekliyor, ardına kadar açılmış banka kapısından geçmeye çalışıyordu. Son bir hamleyle iteklendikten sonra paldırr! diye bankanın içine kalıp halinde dökülüverdik.

Arkamdaki teyze hâlâ belimde yapıştı. Kendisini sırtımdan kopartıp, henüz oturulmamış boş bir sehpanın üstüne oturttum. Banka cüzdanını da alıp, bu sefer veznenin önündeki kuyruğa girdim. Uzaktan bana bakıp ellerini açarak dua ediyordu. Gülümsedim, elimle “otur otur” yaptım. Önümdeki sıra fazla kalabalık değildi. Fakat o kadar ağır ilerliyordu ki, bana gene hafakanlar basmaya başlamıştı.

İlk sıradaki amca memurun kendisine sorduğu adresini bir türlü yazamıyor, “Nerede oturuyorum ben ha? Bilen var mı?” der gibi etrafına bakınıyordu. Dayanamadım yanına gittim. “Sen söyle, ben yazayım.” dedim. “Yaz kızım. Koca Fıtık Mahallesi, Hıfzı Tekdiş Sokak... Yok yok, Hıfzı Tektük... Yok, Hıfzı Taktuk... No: 55. Mercidabık Caddesi, Baykuşoğlu Apartmanı, Daire: 1”

Bu adresin bulunduğu yeri ve orada yaşayan insanları merak etmiştim. “At imzanı amca.” dedim. Cebinden bir demir parçası çıkarıp, öbür cebinden çıkardığı mürekkepli süngere bastırıp, kâğıda takk! diye vurdu. Şişe dibi camlı gözlüğünün ortasındaki minicik delikten bana bakıp “Çok yaşa sen hanım kız.” dedi. Sonra da bastonunu ayağıma bastırarak sıradan çıktı. Benim de canımın acısından gözlerimden ateş çıktı.

Arkasındaki amca sahneyi aldı. “Benimkini de yazar mısın çocum? Gözlüğümü evde unutmuşum da.” Onunkini de yazdım. Eli titrediği için elini tutup beraber imzasını attık. Sıradaki teyze-

ye bakıp “Yardımcı olayım mı teyze?” dedim. Beni böyle tepeden tırnağa süzüp, “Sensin teyze. Teyzeler köyde kaldı. Ne münasebet!” der gibi baktıktan sonra “Daha o kadar yaşlanmadık, mersi.” dedi.

Ağzımın payını alıp yerime geçtim.

ZAVALLI BEN

Nihayet sıra bana gelmişti. İpi göğüslememe sadece bir kişi kalmıştı. Onu da geçtikten sonra zafer benimdi. Az sonra kupamı alıp zafer koşusu yapa yapa eve gidebilecektim.

Gel gör ki bir sorun vardı. Önümde duran, finiş çizgisiyle arama giren dede, veznedarla kavga etmeye başlamıştı. “Sen giderken ben geliyodum evlat. Senin altına bez bağlarlarken ben cephede siper kazardım.” Siper mi? Ay yoksa bu otobüsteki amca mıydı? Az yandan baktım. Hemi de, ta kendisiydi. Dünya ne de küçük! “Amca bırak şimdi cepheyi ya. ‘İmzayı yanlış yere attın.’ dedik diye vatan haini mi olduk. Çabuk ol çabuk. Sırada bir sürü insan var.”

Amca aniden dikilip, “Ben sana sorarım. Müdür torunumun arkadaşı. Bundan kelli ayağını denk al!”

Ooo, amca tam Kurtlar Vadisi çıkmıştı.

“Ya Necati, neredesin ya ööf?”

“Demin sana vasiyet eden kadının yanındayım. Onun defterini unutma.”

“Tamam aklımda.”

Neyse, siperci dede bağrıış çağrıış parasını eline alıp, sıradan çıktı gitti. Nihayet veznedarın huzurundaydım. Önündeki kâğıda söylene söylene bir şeyler yazan veznedar bana baktı. Sinirden beni dövmeye kalkmadan önce oturduğu yerden melûl melûl bana bakan teyzeyi yanıma çağırıp defterini memura uzattım ve beraber imzasını atıp parasını avucuna sayarak kendisini Başak Fırın’ın üstündeki Şükûfe’sine uğurladım.

Ve hemen ardından, veznedar kızıp kafamı tutarak tezgâha çarpmasın diye elimdeki faturayı derhal kendisine uzattım. Eline aldı, “Bu ne?” dedi. “Telefon faturası.” “İyi de bana niye veriyosunuz?” “Yatırcaktım da.” Gerisin geriye uzatıp “Bugün maaş dağıtıyoruz. Fatura almıyoruz. Sistem açık değil.”

Havası boşalan bir balon gibi bankanın içinde pırsırsps! diye oradan oraya uçuşmak istedim. Dumur oldum. Tabi benim bu dumurum memurun umurunda bile olmadı.

TALİHSİZ HAYVANCIKLARIM

“Abla civcivime bakar mısın? Annemle pazara gidicez de. Evde yalnız korkuyor. Geçen gün bırakıp gittik. Geldiğimizde ötmekten sesi kısılmıştı. Cööök cöök diye bağııyordu. Ödü patlamış. Gözleri de ıslaktı. Ağlamış.”

Mahalleye, yani kürkçü dükkânıma geri döndüğümde evin önüne gelir gelmez Ayşegül Abanın şirin suratlı kızı Nurgül civcivini elime tutuşturdu. Benden civcivine bir süreliğine dadılık yapmamı istiyordu. “Ablacım bakayım da bir şey olmasın sakın.” dedim.

“Ya n’olcak ki. Odaya sal dolaşır o. Çok usludur. Yalnız kalmasın ağlıyor. Biz hemen gelcesaten.” “İyi hadi.” deyip aldım civcivi.

Hayvancağıza bir şey olmasın derken boşuna demiyordum. Ama o bunu bilmiyordu. Oysa benim çocukluğumdan beri hayvanlara bakamamak, çeşit çeşit öldürüp telef etmek gibi bir talihsizliğim vardı.

Sarı kedim Tekir. İsmi buydu. Sokakta bulunan on kediden dokuzunun adı Tekir'dir zaten. Kendisi benim ilk evcil hayvan bakma deneyiminin kısa ömürlü denemesiydi. Sokakta oynarken Rana Teyzelerin bodrumundan vik vik diye bağırarak çıkarken görmüştüm onu. Çok şirindi. Daha kedice bile bilemeyecek kadar küçüktü ve miyavlamak yerine kuş gibi ötüyordu.

Mevsimlerden kıştı ve dışarıda don kol geziyordu. Üşümesini istemiyordum. Ürke ürke elimi alıp, üstümdeki kazağa sararak eve getirdim. Kendisini şampuanla bir güzel yıkayıp, dedemin çarpıntı damlasının damlalığıyla ağzına süt damlattım. Isınsın diye çamaşır sepetinin içine koydum. Sessiz olmasını söyleyip, sepeti divanım altına ittim. Çünkü varlığı fark edilirse "Sokaktan eve kedi mi getirdin sen? Hem de çamaşır sepetinin içinde mi duruyor?" denilerek kapı dışarı edilebilirdi. Ayrıca dedemin kedilere alerjisi olduğundan, ev halkı sabaha kadar hapşuruk dinlemeyi istemeyebilirdi.

Gece oldu. Diken üstündeydim. Herkes yattı. Oh biraz rahatlamıştım. Ama bu rahatlık çok kısa sürdü. "Viiiyk vyyykk!" Olamaz. Tekir kedi vikle-meye başlamıştı.

Şimdi duyacaklar diye sepeti çekip üstüne yastık koydum. Bu sefer hayvancağızın sesi "Vööyk vöykk!" diye boğuk boğuk gelmeye başladı. Boğuluyor galiba diye hemen yastığı çektim.

Yorganımın altına koydum. Bu sefer yürümeye çalışıp yorgandan kafasını çıkararak odanın içine doğru bağırmaya başladı. Nankör kedi! Kapasana çeneni! İyilik ettik eve aldık. Ben susturmaya çalıştıkça daha çok bağırıyor, o bağırdıkça ben de yay gibi geriliyordum.

Elimle ağzını kapatıp balkona çıkardım. Kömür kovasının içine koyarak, üstüne yarım aralık kapağını kapadım. İçeri girdim. Meğer böyle yaparak kediyi gömmüşüm de haberim yokmuş. Sabah erkenden uyanıp varlığını hatırladım. Doğru balkona koştum ki ne vik vardı ne mik. Zavallı Tekirim taş gibi kaskatı olmuş, bir noktaya doğru bakıyordu. Artık aramızda değildi. Üşümesin diye eve aldığım kediyi buz kalıbına döndürmüştüm.

Vicdanımı rahatlatmak için ve iyi bakacağıma söz vererek bu sefer kendime bir süs balığı aldır-dım. O zavallımın da ömrü iki gün sürdü. Suyunu değiştireyim derken lavabonun içine düşürdüm ve delikten aşağı hörppp! diye kayıp gitti.

Ardından annem bana pazardan bir civciv aldı. Karton kutuya koyup balkonda beslemeye başladım. O da anca üç gün direnebildi. Balkon korkuluğunun arasından atlayıp, aşağıda ağzı açık bekleyen kötü kedi Sarman'ın üstüne düştü. Afiyet olsun.

Ardından babam bana minik bir köpek yavrusu getirdi. Ona da arkadaşı vermiş. Köpeği altı yedi tane doğurunca "Al bunu kızına götür." demiş. O garibim de dört gün yaşayabildi. Boy-nuna ip bağlayıp sokağa çıktım. Arkadaşım Se-ma'nın evinin bahçesinde oynasın diye karayolundan karşıya geçirmeye çalışırken, hızla gelen

bir taksinin önüne yapışıp, elimdeki ipini de alarak çekti gitti.

Daha sonra edindiğim muhabbet kuşunun da üstüne oturdum. O da öyle gitti.

Sonra sevgili tavuğum Necati. Unutamayıp yalnızlığımı adını koyduğum Necatim. Onun da ömrü bir hafta sonra tencerede son buldu.

Ben hayvan bakamıyordum. Sanki hepsi bana ölmeye geliyordu. Elimde tuttuğum civcive bakıp “Ölme tamam mı? Bak fena yaparım seni!” dedim.

HER GELEN BİZE GELİYÖ...

Tam bahçe kapısından girecekken Mahire Abla elinde bir su bardağıyla yanıma doğru geldi. Elimde tuttuğum civcive bakıp “Ay o ne ööle? Hiç sevmem.” dedi. “Ortalığa pisler şimdi o.”

Kendisi evdeki halıların püsküllerini bile tek tek silip tarayan, bulaşıkları çamaşır suyuyla yıkayan, günde otuz kere balkon cifleyen, çamaşırları çitilerken iki kere bileğini çıkarmış bir kadındı. Eve gelen misafirlerin ayaklarına neredeyse galoş giydirip, üstüne başına kireç döküp öyle içeri alırdı.

“Kız n’apcaksın bunu?” dedi. “Nurgül verdi. Pazara gidiyorlarmış. Gidip gelene kadar bende duracak.” dedim. “Hı, çok lâzımdı.” deyip tiksindirir gibi yaparak, “Pirincin var mı? Bir bardak

veriver.” dedi. “Tabi gel.” deyip evin kapısına doğru yürüdüm.

İçeri girip civcivi banyodaki küvetin içine bıraktım.

Mahire Ablaya pirinç verip kapıdan uğurlarken, dışarıdan en yüksek perdeden bir feryat koptu. Ardından koşturmalar ve çeşitli ses tellerine ait bağırtilar, çağırtilar.

Mahire Ablayla çarpışarak sokak kapısından dışarı fırladık.

Fahriye Teyzelerin kapısının önü ana baba günü gibiydi. Şener Abi elinde sopayla bahçenin içinde gladyatör gibi durmuş “Kenara çekilin!” diye bağıırıyordu. Düriye de, kapının önündeki tahta sedire yığılmış Fahriye Teyzenin kafasından aşağı kolonya döküyordu.

Mahire Abla “Kız n’olduuuuu Düriyeee?!” diye bol soru işaretli, cırtlak bir cümle kurdu.

Düriye’nin gözleri koskocaman olmuş, hiçbir şey diyemeden öyle bize bakıyordu.

Şener Abi sanki her gün olan sıradan bir şeymiş gibi davranarak ve “çok da cesurum” havası verilmiş bir ses tonuyla “Bodrumda uzaylı var ya.” dedi.

Ne? Uzaylı mı??! Nasıl yani? Şu pörtlek gözlü şeylerden mi? Hani şu uzayda fink atan, arada bir görünüp masum köylüler tarafından taşla kovalanan mahlûklardan mı? Yok canım daha neler. Acaba mı?

Bahçeye doluşmuş meraklı kalabalığın içinde yerimi aldım. Sanki bir anda Düriye’nin yanına ısınlandım.

“Düriye ne uzaylısı bu ya?”

“Baya uzaylı işte. Bodrumda duruyo şimdi. Annem demin tahta fırçasını koymaya girerken göz göze gelmişler. Bir uzaylımız eksikti zaten. Her gelen bize geliyo...”

EŞŞEK KADAR UZAYLI

Gökyüzünden gelen bu ziyaretçi haberi inanılmaz bir hızla mahalleye yayılmış, herkesi önüne katıp Fahriye Teyzelerin kapısının önüne yığmıştı.

“Gökten para yağıyor.” deseler ancak bu kadar hızlı toplaşıldı herhalde.

Her gelen “Nerdesmiş, nerdesmiş?” diye bahçenin içine doğru boynunu uzatıyordu.

Yanında çocuğu olanlar “Gitme oraya!” diye çocuklarını uzaylıdan uzak tutuyorlardı.

Şener Abi sanki “Bizim yaratığımız var.” diye hava atar gibi, “Ya dağılın biraz ya! Ayı mı oynuyo burada? Ürktü çıkamıyor.” diye uzaylısına arka çıkıyordu.

Fahriye Teyze boylu boyunca yattığı sedirden doğrulup, “Şener, çıkar şunu şurdan Şener!” diye bağırıp tekrar bayıldı.

Şener Abi “Bağırma yaaa bağırma. Hiç çıkmı-cak şimdi. Fare mi bu, koskoca yaratık. Kovalayıp mı çıkartacam? Lazeri var bunların.” diyerek izlediği bütün o bilim kurgu filmlerinden edindiği genel kültürünü şey ettirdi. Sanki yıllarca uzak bir galakside uzaylılarla beraber yaşamış, onlarla haşır neşir olmuş, yedikleri içtikleri ayrı gitmiyor gibi davranıyordu.

Olaydan vazife çıkarmak için emir bekleyen Tayfun’a bakıp, “Valla lazeri var bunların ha! Cazz diye böler ikiye.” dedi.

Tayfun da “Evet abi. Doru diyosun. Filminde görmüştüm. Ağzından bacakları da çıkıyo bunların. Bi de yapış yapış akıyolar böyle.”

Etraftaki herkes “İıyyyy!” yapıp bir adım geri çekildi.

Herkesin tırstığını gören Tayfun, “Şimdi bir cesur olayım da hepiniz görün.” dercesine “Eehh, yemişim ben onun lazerini!” diye dayılanarak bodrumun kapısına atıldı.

O an olanlar oldu. Bodrumun içinden dışarı doğru bir ışık huzmesi yayıldı. Herkes aynı anda elinden geldiğince panik yaparak kaçışmaya başladı.

Tayfun da bir adımda bahçe kapısının oraya sıçrayarak dünya uzun atlama rekorunu kırdı. Hatta bu rekoru kırmakla kalmayıp paramparça etti.

Baygın yatan annesinin başucunda elinde kolonyayla duran Düriye, kolonyayı havaya fırlatıp sedirin köşesine büzüştü.

Şener Abi ise bahçe duvarının kenarından bodrumun oraya doğru minik minik taşlar atıyor, arada bir tükürerek uzaylıyı korkutmaya çalışıyordu. Tabi tüm bunları korkudan yapıyordu.

Herkes ne kadar tırssa haklıydı. Boru muydu bu. Eşşek kadar uzaylıydı.

KURTARICI İTFAYECİ

Bodrumda bir an yanıp sönen ışık başka yanmamış, herkesi kaçıtırıp öylece kalmıştı. Ben de içerde ne olduğunu çok merak ediyordum. Fazla yaklaşımadan yolun karşısından bahçeye bakıyordum.

O sırada artık kim haber verdiyse iyuğaaa iyu-aaaa! diye bağıra bağıra itfaiye aracı girdi mahalleye. Kalabalığı yara yara evin önüne yanaşıp durdu.

İtfaiyecileri, “Şehrimize hoş geldiniz.” demediği kalan bir belediye başkanı edasıyla Şener Abi karşıladı ve hepsiyle tek tek tokalaştı.

“N’oluyo burada, hayırdır?” diye soran itfaiye erine, “Bodrumda uzaylı var beyefendi. Ondan çağırdık sizi. Çıkaramıyoruz da.”

“Ne uzaylısı?” dedi itfaiyeci. “Dalga mı geiyo-sunuz siz bizimle?”

“Esağfurullah beyefendi, ne dalgası. Bizzat annem görmüş.”

İtfaiyeci baygın yatan Fahriye Teyzeye bakıp “Bu mu?” dedi.

Şener Abi başıyla onaylayıp, “Demin bodrum-dan lazer yakıp söndürdü. Aha herkes gördü.” diyerek etrafındaki halkı gösterdi.

Ne düşüneceğini şaşırان itfaiyeci “Hadi ya? Girelim bakalım neyin uzaylısıymış bu.” diyerek bahçe kapısına yürüdü. Sonra geri döndü. Ne olur ne olmaz diye araçtan eline bir balta alarak bodruma girdi.

Herkes nefesini tutmuş bu cesur itfaiye erinin akıbetini bekliyordu.

On saniye sonra çıktı itfaiyeci. “E burada bi şey yook.”

Şener Abi sanki hayal kırıklığına uğramış gibi “Nası yok ya! İyi baktın mı? Ordadır. Demin farla-rı yaktı. Belki aracı da içerdedir.” dedi.

İtfaiyeci güldü: “Ya kardeşim ne bu, şaka mı? Kimse yok içerde. Bizi de meşgul ediyorsunuz durduk yere.”

Birden bodrumun kapısından dışarı gene bir ışık yayıldı.

“Bismillâh!” diye bağırان itfaiyeci, soluğu bah-enin dışında aldı.

Herkes gene bağıştı. Çocuklar ağlamaya baş-ladı.

Sabahki çamur manyağı Şaduman “Anne, ben de istiyoom ondaaaan.” diye uzaylı isteyip,

annesinin yanında zıp zıp zıplamaya başladı. Annesi “Kes sesini!” deyip ensesine bir tane patlattı.

Şener Abi itfaiyecinin yanına sokulup “İçeri su mu sıksak?” diye parlak bir öneride bulundu.

Deminki bağıştan ayılan Fahriye Teyze “Şeneeer, yapma Şeneeer! Hepten kızacak, parçalıcak hepimizi Şeneeer!” deyip küt diye gene gitti.

SİTKİ SİYRİLMİŞ

O sırada yerel bir televizyonun canlı yayın arabası da gelip itfaiye aracının yanında durdu. Arabadan hızla atlayan bir kameraman ve eli mikrofonlu bir bayan kalabalığın içine daldı. O-radaki telâşın, aksiyonun yetmediğini, daha da fazlasının olmasının gerektiğini düşünen biri, bir televizyon kanalına haber vermiş, bodrumdaki uzaylıyı mahalle dışına da taşımıştı.

Kameraman önce kalabalığı, sonra sedirde baygın yatan Fahriye Teyzeyi çekmeye başladı. Düriye, annesi televizyona dağınık çıkmasını, mümkün oldukça güzel gözüksün diye, Fahriye Teyzenin başörtüsünü düzelterip, eteğini toparladı. Ters dönmüş terliklerini düzelterip, ayakucuna düzgünce koydu ve kendisi de saçını geriye attırıp, yakasını paçasını düzeltti.

Kamera önce Fahriye Teyzeyi boydan boya çektikten sonra çekim için hazır olan Düriye'ye döndü. Mikrofonlu kız, Düriye'nin yanında durup "Evet şimdi size akıllara durgunluk verecek bir haberi aktarmak üzere Sıtkı Sıyrılmış mahallesindeki bir evin bahçesinden sesleniyoruz. Şu arkamda görmüş olduğunuz evin bodrumunda bugün ikindiden sonra gerçekleşen garip olay, 'Uzayda hayat var mı?' sorusunu gene gündeme getirecek."

Uzayda hayat vardı belki, ama dünyada yoktu. Etraftaki tantanaya bakıp, "Kafa dinlemek için Mars'a mı gitmeli?" acaba diye düşündüm.

Kız mikrofonu Düriye'ye uzatıp, "Siz bu evde mi oturuyorsunuz?" diye sordu. Önce mikroфона sonra kameraya bakan Düriye "Ee evet." dedi. "Burada neler oldu. Olayı bize anlatır mısınız?" "Bodrumumuzda uzaylı var hanfendi." Mikrofonlu kız, "Nasıl bir uzaylı bu?" "Çeşidini bilemiycem. Annem bugün halı yıkamıştı. Tahta fırçasını bodruma koymaya girince onunla karşı karşıya gelmişler."

O sırada ayılıp karşısında kamerayı ve tokmak kadar mikrofonu gören Fahriye Teyze, şaşkın şaşkın bakınarak, oturup başörtüsünü düzeltmeye başladı. Mikrofonlu kız yere çömelip, henüz şoktan çıkamamış olan kadına sorusunu yöneltti: "Bodrumunuzda uzaylı varmış. Duygularınızı alabilir miyiz? Fahriye Teyze, kızın yüzüne boş boş bakarak "Ne duygusu kızım! Ödüm patladı. Bembeyaz kocaman gözleri var. Işık saçıyordu böyle. İçerde şimdi, çıkmıyor. Evde nasıl oturcaz bilmem." Spiker "İnanılmaz bir olay bu!" dedi. "Yaşasın! Bu haberden sona eminim patronum-

dan bir prim koparabilirim.” kısmını içinden söyledi. .

O sırada kızın yanında biten Şener Abi, “Evet, kendisi içerde. Demincek iki defa ışıklarını yaktı söndürdü. İtfaiyeci beyler de şahittir.” diyerek söze karıştı. “Siz kimsiniz?” “Ben bu evin oğluyum. Böcek işi yapıyorum. Bu şey belki tek gelmemiştir. Tüm Türk halkının, bodrumlarını kontrol etmelerini öneriyorum. Başka bodrumlarda da olabilir. Bunu da buradan ifade etmek isterim.”

HAYAL MEYAL MUHAYYEL

Kalabalığın içine doğru yürüyen kız, Muhayyel Ablanın yanına gidip durdu. Tam adamıydı Muhayyel Abla. Röportaj için biçilmiş, hatta dikilip giyilmiş bir kaftandı.

Her olayı kafasına estiği gibi anlatır, sonra da “Ama bana öyle geldi.” derdi. Yolda, bakkala giderken, cam silerken, bahçeyi sularken, misafirlikte çay içerken, devamlı olarak aklına estiği gibi şarkı mırıldanır, ama onu da kafadan attığı için hep yanlış yunluş söylerdi. “Ayva çiçek açmıııı, Adana’dan bir yar gelecek. Aman Allah gözlere baak gözlereeee. Sen ağlama göz bebeyim sana kıyamam mı diyecek? Yoksa gönül bu sevdadaaan vaz mı geçeceeeek? Yandım aman duduu duduu dilleri, sevsinler seniii... Seviyorum diyere-

eek şakşukaaa beniii. Ohh ohh... İndim havuz başınaaa yaz mı geleceeeek? Çikita muzaaa zam mı geleceeeek?"

İşte böyle bir montaj harikasıyla derlenip toparlanmış abidik gubidik bir repertuarı vardı Muhayyel Ablanın. "Siz de gördünüz mü?" Valla ben evde bebeği dolaştırıyodum. Üç aylık bir kızım var da, sürekli gazı oluyor. Onu çıkarmaya çalışıyordum. Sonra bir bağıış duydum. Hemen koştum geldim. Bodrumda resmen uzaylı var." "Siz kendisini görebildiniz mi peki?" "Evet gördüm. Işıklarını yakınca eğilip baktım. Anteninin ucunu görüküyordu. Elinden de ışık saçıyordu. Sonra gözerimin içine bakıp, ağzını açtı. Aynı mağara gibiydi. Yani bana öyle geldi."

Fahriye Teyze uzaktan bağırdı. "Pelerini vardı pelerini dee. Kara bi şey vardı üstündee." Muhayyel Abla derhal devreye girdi. "Evet evet, bana da öyle geldi. Üzerinde pelerinimsi bir şey vardı. Belki de cindir. Zaten tekin değil o bodrum!..."

Bir ara kayınvalidesinin tavan arasında Zeki Müren'in hayaletinin yaşadığını, akşam ezanı okunmadan hemen önce tavan arasındaki yırtık tüllü minik pencerenin ordan bakıp "Akşaaam oolduu, hüzüünlendim been yineee..." diye şarkı söylediğini, hatta gece su içmeye kalktığında Zeki Müren'in sürahiyle bardağına su doldurup, "Bu suyu kabul buyurunuz efenim." diyerek kendine uzattığını bile söylemişti.

Deprem olmadan önce de rüyasında felçli Hayriye Hanım Teyzenin mahallenin ortasına

tebeşirle “Deprem olacak!” yazıp, sonra da bu yazının üstünde bir taş parçasıyla sek sek oynadığını ve o esnada da Cüneyt Arkın’ın elinde bir kılıçla apartmandan apartmana atlayarak “Savul bre küffaaar!” diye bağırdığını görmüştü. Daha doğrusu gördüğünü anlatmıştı. “Bana öyle geldi.” diye diye hakikaten ona gelenler gelmişti!

UZAYLI MAHALLESİ

Kalabalığın içinde bir araç daha durdu. İçinden fotoğraf makineli adamlar indi. Gelenler gazeteciydi. Haberi alır almaz onlar da soluğu burada almışlardı. Ortalık resmen panayıra dönmüştü.

Sukutıyla kayan çocuklar, kolunun altına yününü sıkıştırıp şişle örgü ören Muzaffer Teyze, yol kenarlarına çömelip sigara tüttüren adamlar, “Aa ne güzelmiş. Bundan bende yok. Yollasana.” deyip birbirine telefon melodisi yollayan genç delikanlılar, “Oo Şevket Bey. Sen de mi buradaydın ya? N’aber, görünmüyosun hiç?” diye uzun zamandır birbirini görememiş ahbabların muhabbeti...

Herkes uzaylının çıkmasını beklerken kendi çapında etkinliklere başlamıştı. Hatta kalabalığı

görüp belki üç beş kuruş cebe atarız diye köşeye simitçi, baloncu bile gelip dikilmişti.

Hepimiz akşamki ana haber bülteninde çıkan, biraz uydurukumsu, biraz gerçekimsi haber akışına katkıda bulunmuştuk. “Uzaylı mahallesi” diye adımız çıkacaktı. Meğer milletin nasıl canı sıkılıyormuş. Bodrumdaki yaratık herkesin bu derdine çare olmuştu. Sanki herkes seviniyordu. Neredeyse bodrumun kapısına kurdele takarak, alkışlar içersinde kesip, uzaylı açılışı yapılmadığı kalmıştı.

Herkes dört gözle artık bu bilim kurgu filminin finalini bekliyor, ama henüz hiç kimse bir şey yapmıyordu. Ben de bu moladan yararlanıp, öğ-leden önce söz verdiğim Vasfiye Teyzenin iğnesini almak üzere eczaneye doğru yürümeye başladım. Yolda, pazardan dönen Nurgül ve annesi Ayşegül’e denk geldim. “Abla civcivim nerede?” diye sordu Nurgül. “Evde ablacım. Birazdan gel al.” dedim. “Ama abla ya, yalnız kalmasın diye sana bıraktım. Sen de dışarıdasın. Korkmuştur şimdi o.” diye mızırdandı.

Sinir oldum. Ha hiç işim yoktu, bir de evde oturup civciv eğleyecektim. “Sıkılmaz o. Yanına kedi koydum.” demeyi istedim ama onun yerine “Eczaneye kadar gidip gelicem. Sonra hemen gel, al.” dedim. Hüfürdeyerek “Taaam” dedi.

KAZAZEDE MÜKERREM

Eczaneye girdiğimde eczacı kadının bana bakışından, mahalledeki kalabalıkla ilgili sorular soracağını anladım. Sordu da. “Ya sizin mahallede uzaylı mı ne, öyle bi şey varmış, doğru mu?” “Öyle diyorlar. Herkes orda. Ben de anlamadım.” “Ya dükkânı kapatıcam da kapayamıyorum. Çok merak ettim.” İçimden “Aman sen de kusur kalma.” dedim ve bir ağır kesici iğne istedim.

Derken kapıdan içeri, Topuklu Sacide’nin koluna tutunmuş, tek ayak üstünde zıplaya zıplaya Tayfun’un ablası Mükerrerem Abla girdi. Gözlerime inanamamıştım. Deprem falan olmamıştı, ama Mükerrerem Abla evden dışarı çıkmıştı. Acaba onun evine de uzaylı mı girmişti de kendini böyle dışarı atmıştı?

Tartının yanında duran, ilaç firması eşantiyonu ördek şekilli sandalyeye oturdu. Bacağı çizilmiş, kanıyordu. “N’oldu Mükerrerem Abla?” “Sukutır çarptı.” Kazaya bak. Kadın evden çıkar çıkmaz el kadar sukutırın atında kalmış, sanki tır çarpmış gibi oturuyordu.

Eczacı kadın, az önce istediğim ağrı kesici iğneyi uzatıp, “Bu çok hızlı keser, ama biraz kaşıntı yapar.” dedi. Tam Vasfiye Teyzelik bir iğneydi bu. Bir sonraki şikâyeti belli olmuştu. “Ah kızım, bir kaşıntı bir kaşıntı, resmen öldüm.”

Eczaneden dışarı çıkarken Mükerrerem Ablanın pansuman için bekleyen yarasına bakıp “Geçmiş olsun.” dedim.

Sacide de “O uzaylıyı Allah bildiği gibi yapsın. Milleti döktü sokağa. Kadının bacağı gitti. Veledin biri sukutırla çarptı. Sukutırı patlayasica!... ” dedi.

Ne modern bir beddua etmişti. Hemen aklıma yeni, çağdaş beddualar geldi. Telefonu kapsama alanından çıkasica, antivirüsü bozulasica, mp3 çaları çalmayasica, hafıza kartı silinesice, uydu anteninin periyotları karışasica, hard disk yanasica, bilgisayarı çökesice...

Elimde iğneyle mahalleye geri döndüğümde uzaylı hâlâ kendini göstermemiş, yüz görümlüğü falan bekliyordu.

Nurgül derhal yanımda bitti ve “Abla civcivi mi verir misin lütfen?” diye çıkışır gibi bir tavırla bana civcivini kaçırın terörist muamelesi yaptı.

Birlikte eve girdik. Banyodaki küvetin içinde “Civik civiik!” diye bağırın hayvanını görünce “Ablayaaa, küvete mi koyduuun? Ayakları üşüdü, hasta olup ölcek şimdi yaa!” diye hayvanı eline

aldığı gibi suratıma bile bakmadan kapıdan çıktı gitti.

Velede bak sen! Ayakları üşüyecekmiş. Sen öldürmediğime dua et. Telef etmediğim tek hayvan bu civcivdi ve hayatının bağışlandığına dua etmiyordu da bir de bana üvey anne Aliye Rona'y-mışım gibi sitem ediyordu, mendebur!

YA NE UZAYLISI YA!

Dışarıdaki bağırışlar birden yükselmişti. Sanırım uzaylı ortaya çıkıyordu. Hemen koşarak evden çıktım. İtfaiyeciler hortumu açmış bodrumun kapısında duruyorlardı. Fahriye Teyze ise “İslatmayın bırakın. Bak hepten kızacak hayvan, aman her ne ise işte.” diyordu. Muhayyel Ablaya gözüm gitti. Yukarı bakıp gözlerini kısıyordu. Sanırım içinden “Acaba şimdi uzay gemileri gelir mi? Bizi de buradan ışınlayıp memleketlerine götürürler mi?” diye düşünüyordu.

Bodrumun kapısında hortumu tutan itfaiyeci elini havaya kaldırıp “Aaaç!” diye bağırdı. Araçtaki adam vanayı çevirdi ve hortumun birden su dolarak gerilmesiyle, bodrumun içine foşur foşur tazyikle sular fışkırmaya başladı. Herkes hem “Ay ay ay!” diye bağılıyor, hem azar azar geri çekiliyordu.

Şener Abi de kafasını bodruma doğru uzatmış “Dışarı çık! Biz dostuz.” diye bağıyordu. Öyle kayırmacı bir halle söylüyordu ki bunları, neredeyse içeri girip ıslanmış uzaylıya bir de kese atacaktı.

“Birden içerden “Höğğğhht vhöööytt!” diye bir ses duyuldu. Olamaz uzaylı bağırırmıştı. Herkes kaçışmaya başladı. İtfaiyeciler hemen suyu kesip bahçenin dışına uçtular. Şener Abi bu işe yıllarını vermiş bir astronom edasıyla “Anteni kırıldı gali-ba.” dedi.

Fahriye Teyze etrafına bakınıyor, düşüp bayılacak bir zemin arıyordu. Herkes bahçe duvarının dışından bodrumun kapısına bakıyor, gazeteciler deklanşöre basmak için start bekliyor, kameraman ha babam çekim yapıyor, mikrofonlu kız ise “Sayın seyirciler, inanılmazzzz inanılmaz bir an buu!” diye bağıyordu. Başka tek çıt çıkmıyor, yaprak oynamıyor, sinek uçmuyordu.

Bodrumun içinden dışarı doğru önce bir gölge düştü. İşte çıkıyordu. Yırtık tokyolu bir ayak belirdi kapının önünde. Sonra da geri kalanı... Eğilerek çıkıp kapının önünde durdu. Uzaylıya bak! Millet antenli, yapış yapış bir şey beklerken, çıka çıka Tozlu Dede çıkmıştı. Yüzünden gözünden kir pas akıyor, ıslanmış şakaklarından sular damlıyordu. Omzunda bodrumda bulduğu ve Fahriye Teyzenin pelerin dediği, deminki su taz-yikinden dolayı sucuk gibi olmuş bir battaniye vardı. Elinde de demin herkesin filmlerin doldu-ruşuna gelip lazer silâhı sandığı bir el fenerini tutuyordu. Flaşların biri patlıyor, biri sönüyordu. Konuşamadığı için meramını anlatamayan Tozlu Dede’nin oraya neden girdiği sorusunun cevabı, elinde tuttuğu çuvalın içinde saklıydı.

Şener Abi hemen çuvalı kapıp içeri açtı. Hurda demirler, eskiyip bodruma tıkılmış kornişler, patlak bir top ve pervanesi kopuk oyuncak bir helikopter.

Fahriye Teyzenin torunu hemen koşup “Aa bu burdamış mı? Ne kadar aradım ben bunu!” diyerek kapıp aldı helikopteri.

Daha önce bahçelere ve bodrumlara girip hurdaları, eskileri almaması için defalarca uyarılmış Tozlu Dede, dayanamayıp gene girmiş ve “Bu sefer kesin içeri atarlar beni.” diye korkudan dışarı çıkamamıştı.

Mikrofonlu kız mikrofonunu hemen Tozlu Dede’nin ağzına dayadı. “Ne yapıyordunuz orda?” Şener Abi bir çevirmen edasıyla “Konuşamıyor o.” diye sözü aldı ve durumu anlattı. Sonra da dedeciğin kolundan tutup “Şikâyetçi olayım mı senden şimdi ha? Atsınlar mı seni içeri? Sööle!” diye adamı çekiştirmeye başladı. İçim doldu. “Bırak adamcazı Şener Abi” dedim.

Gözlerini yere dikmiş, hiçbir şey demeden duran Tozlu Dede aniden ve yavaşça “Yapma!” dedi. Hepimiz donup kaldık. Tozlu Dede konuşmuştu. İlk kez sesini duymuştuk. Demek ki konuşabiliyordu, ama bilerek konuşmuyordu. Ya da Şener Abinin kendisine uyguladığı ırgalama hareketi şifa olmuş, birden dili çözölmüştü.

Başka hiçbir şey demeden çuvalını da orada bırakıp, kenara çekilen kalabalığın içinden, omzundaki battaniyeyi sürüye sürüye, bir imparator edasıyla yürüyüp, ağır ağır uzaklaştı oradan. Ve kendisini takip eden bir yığın gözün

önünde sokağın başından dönüp gözden kayboldu.

Sessizliği Şener Abinin “Ya ne uzaylısı ya! Ben zaten anlamıştım. Hemen büyütüyorsunuz her şeyi. Hadi dağılın!” diyen havalı cümleleri bozdu. Aynı anda herkes kendince yorum yapa yapa homurtularla dağılmaya başladı.

ŞİPİDİK ŞİPİDİK

“Necati sen Tozlu Dedeyi de tanıyosun di mi?”

“Evet. Hem de çok yakından. Kendini bildi bileli beraberiz...”

Pencerenin kenarına oturup, kısa bir süre önce mahşer yeri gibi olan ama şimdi kuyruğu kopuk kedi Tefvik ve yerde yine yiyecek arayan üç beş kargadan başka bir canlının gezinmediği mahalleye bakarak Tozlu Dede’yi düşündüm. Büyük ihtimalle artık “Uzaylı Dede”ye çıkmıştı adı. İlerideki deprem tuvaletlerinin orada suyun içinde yine var gücüyle zıplayan Şaduman’a balkondan bas bas bağırın annesinin sesinden başka çıt yoktu ortalıkta. Ama Tozlu Dede içinden, Allah’tan başkasının duymadığı çığlıklar atıyordu bence.

“Ağlıyo mudur şimdi Necati?”

“Yok, ağlamaz o, ben yanımdayım.”

Akşam, mahallenin ortasına gelip, bağdaş çöküp oturmuştu. Etraftaki her şey esmerleşiyordu. Vasfiye Teyzenin iğnesini götürmem gerekiyordu, ama bu bol aksiyonlu günün bitiminde parmağımı oynatacak halim ve en kisasından bile olsa tek cümle kuracak enerjim kalmamıştı. Oysa Vasfiye Teyzeye gittiğimde anamdan yeni doğmuş gibi enerjik ve tazecik olmam gerekiyordu. Onca öldüm bittim derdi dinleyecek enerjiyi nereden bulacaktım? Şimdi bir uzay gemisi gelse de, beni alıp gezegenine götürse gibi bir ihtiyaç hissetmiştim.

A dur sahi, belki bizim uzaylıyı haberlerde veriyorlardır diye düşünüp televizyonu açtım. Bir Türk filmi vardı. Ferid Nalan'ı gene yanlış anlıyor, kendisini şarkıcı edip pavyon köşelerine düşürmek için tokatladığı gibi oradan hızla uzaklaşıyordu. Nalan da elindeki mikrofonu savura savura “Onu bunu bilmem kararlıyım. Hiç yalvarma ben haklıyım. Artık senden kaçmalıyım. Başka çaresi yook.” diye şarkısını söyleyip, masaların arasından kendisini dikizleyen Ferid'e nispet yapıyordu.

Diğer kanalları da dolaştım. Hiç birinde ilaçlık haber yoktu. “Başlayana kadar Vasfiye Teyzeye gitsem gelebilir miyim acaba?” diye iki arada bir derede ıslanmamaya çalışıp, beynimin içinde dolaşırken telefon çaldı.

“Alüü?”

“Buyurun?”

“Kızım ben Vasfiye Teyzen. Ağrılarım tuttu yine. İğne mi aldın mı kızım? Gel bi vuruver be yavrum.”

Şıpidık terliklerimi giyip dışarı çıktım ve yol boyunca yürümeye başladım.

HEPİNİZE İYİ AKŞAMLAR

Tek tük ışıkları yanmış evlere bakıp herkesin kendine göre haklı olduğunu, dünyadaki bunca haksızlıkları kimlerin sahiplendiğini düşündüm. Sanırım hiç kimse.

Herkesin içinde tuttuğu, birbirine söyleyecek bir çift lâfı, dilinin altında çemkirmeli bir baklası, saman altından yürüttüğü bir suyu ve taşıma suyla döndürdüğü bir değirmeni vardı.

Oysa bu insanların hepsi bir zamanlar bebekti. Ama hayat herkesi tek tek kucağına alıp önce pışpışlamış, ağzına bir parmak bal çalarak beslemiş, ana babasının dizinin dibinde emekletmiş, ayağa dikip tay durdurmuş, sonra da koşmasını isteyip peşinden kovalamıştı.

Bacalardan duman çıkıyordu, ama içerde ne tütüyordu, bunu yalnızca Allah biliyordu. Ve herkes bir gün mutlaka öleceğini bile bile sonsuza kadar yaşayacakmış gibi uğraşmaya devam ediyordu.

Uçurtma takılı kestane ağacının dibinde, tek ayak üzerinde durup gözlerini kapamış bir tavuk, derin derin düşünüyordu. Belki de tavuk gribi falan olmuştu ve kümesteki diğer tavuklar onu eve almamışlardı. Yoksa akşam akşam n’apıyordu ki burada bu hayvancağız. Canım tavuğum Necati’ye ne kadar da benziyordu. Gerçi tavuk tavuğa benzer ama. Sonuçta hepsi iki kanat, bir gaga. O an Düriye’nin “Hayvanları çok seviyorum. Özellikle kızarmış tavuğu...” sözü geldi aklıma. Sinir oldum.

Hayriye Hanım Teyzenin evinin önünden geçerken, pencereden sızan altmış mumluk ampulün ışığını ve “Akşam oldu kimsecikler görmez.” diye avludaki ipe astığı paçalı donlarını gördüm.

Bakkalın önüne geldiğimde vitrin camındaki “Burada albeni satılmaz!” yazılı kartona bakıp gülümsedim. Bakkal Sami Amca da içerde oturmuş çoraplarını giyyordu. Sanırım abdest almıştı.

Mahire Abla mutfak camından sofr a bezi silkeliyor, Mük errem Abla ışığını yakmadığı karanlık balkonunda, eli maşalı babasından gizli gizli sigarasını parlatıyordu.

Tayfun da prefabrik temellerinin orada Vedat’a yüzüğünü gösteriyordu.

“Necati, seni galiba herkes biraz tanıyor.”

“Tanımaz mı, ben çok meşhur bir arkadaşım.”

Vasfiye Teyzenin oturduğu apartmanın bahçesine girdim. Bahçenin köşesindeki, elmaları hep kurtlu olan elma ağacının arkasından, elindeki torbasıyla Tozlu Dede çıkıverdi. Korktum, ama üzülür diye belli etmedim.

Tozlu olan sadece üstü başıydı çünkü. Kalbi tozlu değildi ki... Her şey eskir, ama kalp eskimezdi ki... Kırılıp, incinip, gücenmeye hazır bir halde atar durur beden kafesinde.

Tozlu Dede gök mavisi gözleriyle gözlerimin içine baktı. Dağları sırtlamaktan yorulmuş, ama “Bu yorgunluk sadece bu dünyamda.” der gibi bir metanetle dimdik duruyordu karşımda.

Gülmeyi unutmuş yüz kasları birden hareket etti ve incecik gülümsedi bana. Şaşırdım. Öylece bakakaldım. Koşup boynuna sarılmak istedim. “Ben varım Tozlu Dedem, mutlu olucaz, heveslenicez.” demek istedim.

Sonra kurumuş dudakları kıpırdadı; “Eyi avşamlar.” dedi.

Necati gitti.

“Size de iyi akşamlar.”

Oh be, Tozlu Dedem iyiydi. Huzurlanmıştım. Sevinçlenmiştim. Çocukluğuma balon almışlardı. Oh canıma değsindi. Dünyaya rağmen yaşıyorduk işte.

Akşamın öpüp başına koyduğu mahalleye bakıp mırıldandım:

“Hepinize iyi akşamlar...”

Ciddi Ciddi Komik Kitaplar

Siz de
“Zeytingağlı yiyemem amman,
basma da fistan yiyemem
amman” diyenlerdenseniz
bu kitaplar seçiciliğinize
fena halde hitap edecek!

Bilginç Kitaplar

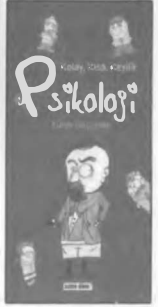
Su ana kadar
merak ettiğiniz tüm
gizemli mevzuların sırrı,
bu kitaplarda saklı.
Birakin, aklınızın kapıları
gıcırdatarak
ardına kadar açılsın.
Nihahaha!!!

Bir Âlemsin!

Kolay, Kısa, Keyifli Kitaplar

Derste,
işte ya da arkadaş
meclislerinde bir genel kültür
sorusu sorulduğunda,
“Soruyu tekrar alabilir miyim,
biz daha o konuya gelmedik.”
gibi bahaneler bulmaya
ARTIK SON!!!

Bu kitapları okuduktan sonra,
felsefeyle, bilimle, edebiyatla ve psikolojiyle
ilgili pek çok mevzuyla kolaylıkla
anlayabilecek, hatta gerektiğinde
tıkır tıkır anlatabileceksin.
Nasıl ama...

kitabı,
son sayfasından okumaya
başlayan okura not:

beni oku!
içimdeki gölgeler
aydınlansın, beni oku!
ben okudukça kitap,
sen okudukça insansın!